

Nữ Tặc Trộm Tim

Contents

Nữ Tặc Trộm Tim	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	39
7. Chương 7	47
8. Chương 8: Chương 8	56
9. Chương 9: Chương 9	62
10. Chương 10	70

Nữ Tặc Trộm Tim

Giới thiệu

Anh là một mỹ nam trong số những ca sĩ thần tượng. Một vẻ đẹp hoàn hảo nhất trong đám ca sĩ thầ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-tac-trom-tim>

1. Chương 1

Cô nàng Lâm Ngôn Hi từ nhỏ đến lớn đều theo khuôn khổ phép tắc, tuân theo pháp luật, nửa điều dối trá trái với lương tâm cũng chưa từng làm, nhưng lúc này, lại lên vào nhà người ta ăn trộm một bức ảnh có chữ kí .

Nói đến việc này, phải trách Lâm Thần Hoan, cô nàng tự ình cái quyền chỉ đạo. Chị gặp nạn, em gái đã không dốc sức giúp đỡ thì thôi, đằng này lại thừa dịp cháy nhà hôi của, bức cô trở thành kẻ trộm, thực sự quá ác liệt!

Thôi, cô dốc hết sức thoát ra khỏi cánh cửa sắt nặng nề kia, làm tay chân đều bị trầy xước hết cả, không phải là để tới nơi này trút giận. Mục đích chính của cô là ảnh có chữ kí, ảnh và chữ kí của siêu sao thần tượng Tề Hàn Tinh. Thần Hoan nói với cô, chỉ cần lật tung hai tầng lầu, vườn hoa, phòng khách, nhất là thư phòng, nơi có khả năng chứa ảnh kí tên nhất. Cô còn đặc biệt tìm kiếm hai lần, chính là muốn không uổng công tìm ra tung tích của mấy tấm ảnh kí tên kia.

Thở dốc một hơi, Lâm Ngôn Hi đi lại ghé sofa ngồi nghỉ một chút, ánh mắt quét khắp thư phòng. Nơi này thật sự quá bừa bộn, cứ cho là ở đây có ảnh chữ kí đi chẳng nữa, thì muốn tìm ra cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy. Nhưng nếu cô tay không trở về, Thần Hoan nhất định sẽ không tin cô đã từng tới đây, cho dù tay chân cô có đầy vết trầy xước làm chứng, Thần Hoan cũng sẽ không tin cô. Vậy nên, bất luận thế nào, cô nhất định phải mang một ít đồ trở về.

Một lần nữa quét ánh mắt tìm kiếm khắp căn phòng, cô nặng nề đứng dậy, đi tới vách tường phía bên trái bàn đọc sách, gỡ áp-phích trên đó xuống. Mặc dù áp-phích không phải là ảnh kí tên, nhưng không kém là bao nhiêu, dù sao phía trên cũng là chữ kí của siêu sao thần tượng Tề Hàn Tinh, cũng đều có hân kí tên, chắc Thần Hoan không có ý kiến gì đâu.

Đồ đã lấy được rồi, mau đi thôi, nếu không chậm trễ lại bị tóm thì cô sẽ gặp rắc rối lớn!

Giống như lúc cô yên lặng đến, Lâm Ngôn Hi lại lặng lẽ đi ra, trừ cô và em gái ở nhà, đại khái cũng chỉ có ánh trăng lưỡi liềm treo trên trời xa tít kia biết chuyện cô tới ‘thăm’ nơi này.

~Lâm Ngôn Hi vừa mở cửa chính đi vào, Lâm Thần Hoan lập tức từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, xông tới: “Ngôn Hi, chị làm cái trò quỷ gì ở đó vậy, trộm có mỗi cái ảnh kí tên mà đi những bốn tiếng đồng hồ!”

Nhìn bộ dạng gấp gáp của cô em gái, Lâm Ngôn Hi không khỏi khẽ thở dài trong lòng, Thần Hoan là đứa mê ngủ, không ngờ lúc này lại vì một tấm ảnh kí tên mà tới bốn giờ sáng hai mắt vẫn tỉnh táo, quả thật điên cuồng tới cực điểm.

Không nói lời nào, đem tờ áp-phích cuộn tròn thả vào tay Lâm Thần Hoan, Lâm Ngôn Hi ung dung thông thả đi vào nhà bếp, năm phút sau, cầm theo một ly cam vắt trở lại phòng khách.

“Đây không phải là ảnh kí tên!” Nhìn tấm áp-phích trải thẳng trên bàn, Lâm Thần Hoan nhíu mày.

Khẽ nhấp một ngụm nước cam, thấm cổ họng khô khốc, Lâm Ngôn Hi nhàn nhạt nói: “Không tìm được ảnh kí tên, chị thấy áp-phích với ảnh kí tên cũng như nhau thôi, chắc không có vấn đề gì chứ?”

“Có chứ, tất nhiên là có vấn đề rồi, hai thứ này hoàn toàn khác nhau mà!” Lâm Thần Hoan nhìn cô chăm chăm, cong môi lên lớn tiếng phản đối.

Khẽ nhếch chân mày, Lâm Ngôn Hi chỉ vào người trên tấm poster: “Người này là Tề Hàn Tinh?”

“Nói nhầm!” Không giống như Lâm Ngôn Hi vui buồn không lộ ra ngoài, tính tình Lâm Thần Hoan vừa thẳng vừa vội.

“Nếu là Tề Hàn Tinh, phía trên lại có hân kí tên, vậy tấm ảnh này với ảnh kí tên có gì khác nhau đâu?”

“Đương nhiên là khác nhau rồi! Cái này là ảnh được in ấn ra bên ngoài, sao có thể so sánh với ảnh kí tên số lượng ít ỏi được?”

Cho dù không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, Lâm Ngôn Hi cũng sẽ không để lộ cảm xúc của mình, chỉ là lúc này cô không nhịn được mà nhíu đầu lông mày, “Không phải chị đã nói là không tìm được ảnh kí tên à, em nhượng bộ một chút không được sao?”

“Không được, em từ nước Mỹ xa xôi đáp máy bay tới Đài Loan, không phải là dùng máy móc in ra loại áp-phích rẻ tiền này, phòng em đã có mấy tờ như thế rồi, chị cũng biết mà!”

Khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, Lâm Ngôn Hi bắt đầu đánh trống lảng: “Chị còn tưởng em bay tới Đài Loan mục đích chính là chạy tới mật báo với chị, cho chị biết cuộc hôn nhân của chị đã được cha định đoạt sẵn rồi, trở thành một việc buôn bán trao đổi vật hy sinh tăng lợi nhuận, không ngờ đối với em ảnh kí tên lại quan trọng hơn chị đây.”

“Đương nhiên mục đích em tới đây là để mật báo với chị, có điều là chị phải biết rằng, em mạo hiểm lắm mới dám tới đây. Nếu để cha biết em phản bội ông, em nhất định sẽ rất thảm, cho nên, chị phải để em có lý do mà cam tâm tình nguyện giúp chị chứ, có đúng không?”

“Em đúng là thật giống cha, hám lợi.” Lâm Ngôn Hi không thích phê phán cha mình như thế, cùng lắm nói cha cô là một thương nhân đúng chuẩn cũng không quá đáng. Đây cũng chính là nguyên nhân cô không ở lại nước Mỹ mà chạy về Đài Loan, cô không hy vọng tương lai cô và cha cô trở thành như nước với lửa.

“Điều này cũng không thể trách em được, từ nhỏ đến lớn em và cha không rời nhau nửa bước, em đương nhiên là giống cha rồi. Không như chị, gần mười năm không ở cùng với cha.” Lâm Thần Hoan cãi lại.

Ngôn Hi im lặng, mừng một năm ấy, cô vốn là muốn đi theo cả nhà di dân đến nước Mỹ, nhưng vì việc học hành nên cha mẹ không thể để cô rời khỏi Đài Loan. Qua nhiều năm như vậy, bà quản gia luôn là người phụ trách giám sát, quản thúc cô. Thỉnh thoảng ngày nghỉ cô mới đến nước Mỹ sum họp với gia đình, còn không thì mẹ cô bớt chút thời gian về với cô vài ngày, cho tới năm tốt nghiệp đại học, bà quản gia về nghỉ hưu, cô mới chính thức đến nước Mỹ đoàn tụ với gia đình.

Đến nước Mỹ, cô theo ý cha, vào công ty của nhà mình thực tập. Nhưng hai cha con lại có ý kiến trái ngược nhau, vì vậy cô lựa chọn rời khỏi công ty, trở lại Đài Loan lập nghiệp. Còn nhớ lúc cô quyết định về Đài Loan, cha giận tới mức không nói với cô một lời, nhưng cô vẫn dứt khoát kiên quyết rời khỏi nước Mỹ.

“Ngôn Hi, em mặc kệ đó..., vậy là chúng ta thỏa thuận xong điều kiện giao kèo rồi nhé. Em không muốn áp-phích, em muốn ảnh kí tên!” Lâm Thần Hoan dở thói trẻ con lớn tiếng kêu la.

Vừa khó tin, lại vừa buồn cười, Lâm Ngôn Hi hỏi ngược lại: “Chị thật sự không hiểu, em ở Los Angeles, sao lại si mê một ca sĩ Đài Loan vậy?”

“Âm nhạc không biên giới mà, với lại công nghệ thông tin thời nay hiện đại như vậy, ở L.A muốn biết ở Đài Loan xảy ra chuyện gì rất dễ dàng. Hơn nữa em ở Los Angeles xem anh ấy lên truyền hình biểu diễn, đúng là giọng hát trời sinh! Chị không biết giọng hát của anh ấy mê người như thế nào đâu, anh ấy còn đẹp trai hơn cả áp-phích vài chục lần!” Vừa nói đến Tề Hàn Tinh, hai mắt Lâm Thần Hoan liền sáng rực.

“Nhưng mà em đã có vài tấm poster rồi, cần gì phải có cả ảnh kí tên nữa?” Nghĩ đến phòng ốc của tên siêu sao thần tượng lộn xộn như một cái ổ chuột, cô không thể nào có ấn tượng tốt về hắn.

Lâm Thần Hoan híp mắt lại, hoài nghi nhìn cô, mắt híp nói: “Không phải là chị hối hận về giao kèo của chúng ta đấy chứ?”

“Con người chị rất trọng chữ tín, mà bây giờ trời đã sáng rồi, muốn trộm ảnh chữ kí cũng phải đợi buổi tối đã chứ.”

Lâm Thần Hoan bĩu môi, hào phóng nói: “Em ở đây ba ngày mới về nước Mỹ, chị chỉ cần trước lúc đó giao ảnh cho em là được rồi.”

Lâm Ngôn Hi gật đầu, uống xong nước cam trong tay nói: “Chị về phòng nghỉ đây.”

“Em cũng buồn ngủ lắm rồi, goognight!” Lâm Thần Hoan ngáp dài một cái, sau đó nhảy tót lên phòng ngủ trên lầu.

Nhìn bóng Lâm Thần Hoan đi, Lâm Ngôn Hi không khỏi lắc đầu. Mặc dù hai chị em chỉ kém nhau một tuổi, nhưng tính tình lại khác nhau một trời một vực. Cũng không trách được điều này, dù sao quá trình lớn lên của hai người hoàn toàn khác xa nhau. Bà quản gia phải gánh vác trách nhiệm cha mẹ cô giao phó, dĩ nhiên là phải nghiêm khắc dạy dỗ cô tử tế, còn Thần Hoan lại lớn lên dưới sự bảo bọc của cha mẹ, nên so với cô sẽ có vài phần kiêu căng hơn.

Không muốn suy nghĩ những điều này thêm nữa, bận rộn cả đêm, cô cũng mệt rồi, bây giờ đi ngủ là quan trọng nhất.

~ Tề Hàn Tinh duỗi thẳng hai chân, bắt chéo gác lên bàn, vạt áo sơ mi rũ xuống phủ bên ngoài quần jean, mái tóc thì lộn xộn, rối xù, hai mắt vô hồn nhanh chóng khép lại thành một đường thẳng. Anh nghĩ, nếu để cho những người hâm mộ nhìn thấy bộ dạng chán chường của anh lúc này, cho dù là ai cũng không thể tin anh là một ngôi sao thần tượng lúc nào cũng chói sáng, rực rỡ trên sân khấu.

Chẳng qua vì có chuyện khiến anh đau đầu, vừa mới kết thúc đêm biểu diễn tại Trung Quốc, bay trở lại Đài Loan. Chuẩn bị ngủ ngon thêm mấy ngày, lại nhận được điện thoại của mẹ từ San Francisco, cầu nhàu về một chủ đề cũ rích, đương nhiên anh mệt mỏi đến không còn chút sức lực nào, lại rất buồn ngủ. Thật ra anh không gác điện thoại xuống, đã là cố gắng lắm rồi.

“Red, con có đang nghe mẹ nói không vậy?” Mẹ của Tề Hàn Tinh-Lưu Uẩn Từ, biết rõ con trai mình một lòng hai hướng, vừa nghe bà giáo huấn, lại vừa ngủ gật.

“Có mà mẹ!” Không còn hơi sức đáp lại, giọng nói của Tề Hàn Tinh lúc này ngay cả một chút thuyết phục cũng không có.

“Vậy con nói mẹ nghe, mẹ vừa mới nói cái gì?”

“Mẹ nói con không cần đi hát nữa, dọn về San Francisco ở với mẹ, sau đó tìm một người phụ nữ kết hôn sinh con.” Tề Hàn Tinh chắc chắn mẹ Lưu đã nói điều này qua điện thoại với anh cả nghìn lần rồi.

Sau năm, bảy giây yên lặng, Lưu Uẩn Từ lạnh lùng cất giọng nói qua điện thoại, “Tề Hàn Tinh, tốt nhất lỗ tai của con căng ra ẹ, bằng không thì ngày mai bay qua đây ngay lập tức.”

Giống như đột ngột bị tạt một chậu nước lạnh, Tề Hàn Tinh bỗng chốc mở mắt, cả người tỉnh táo lại, “Mẹ, không phải là con nói gì sai đâu chứ?” Bình thường mẹ đều gọi anh bằng tên thân mật ở nhà, lúc này lại gọi thẳng ba chữ “Tề Hàn Tinh”, chứng tỏ bây giờ bà đã nổi giận, nếu anh muốn những ngày tiếp theo được bình an, không phải nghe những cuộc điện thoại quấy rầy của bà, vậy tốt nhất là anh nên chuyên tâm nghe bà nói thì hơn.

“Mẹ quyết định tìm một nữ giúp việc, chịu trách nhiệm về việc ăn uống, sinh hoạt của con, để mẹ khỏi phải ngày đêm lo lắng cho con nữa.”

“Nữ giúp việc?” Tề Hàn Tinh giật mình, cả người ngã từ trên ghế xuống sàn, cho dù bây giờ anh còn một chút xíu buồn ngủ mệt mỏi cũng bị dọa cho sợ mà chạy mất sạch.

“Red, con làm sao vậy?” Nghe phía bên kia điện thoại có tiếng va chạm, bà cuống quýt hỏi.

“Không có. . . . Không có gì.” Lồm cồm bò dậy trở lại ghế, Tề Hàn Tinh xoa xoa chỗ đầu gối bị đau.

“Con đó, đã hai chín tuổi đầu rồi, không thể lúc nào cũng như đứa trẻ khiến mẹ phải lo lắng cho con nữa.” Nói thế nào cũng là đứa bé do một tay bà nuôi lớn, dù Lưu Uẩn Từ không tận mắt nhìn thấy cũng tưởng tượng được con trai mình ngã thành cái dạng gì.

“Mẹ, con rất khỏe, chỉ là không cẩn thận đụng phải vài thứ thôi mà.”

“Bây giờ mẹ không ở bên cạnh quản lý con được, con muốn nói thế nào thì nói. Được rồi, chúng ta quay lại chủ đề chính, cuối tuần mẹ sẽ đưa người tới cho con...”

“Chờ một chút, mẹ, mẹ đưa người nào tới cho con?”

“Tề Hàn Tinh, mẹ vừa mới nói sao con đã quên nhanh thế hả, là nữ giúp việc của con đó!” Cơn giận của Lưu Uẩn Từ lại nổi lên.

Không phải là mẹ mới quyết định giúp anh tìm nữ giúp việc thôi sao, thế nào mà ngay lập tức đã đưa người tới rồi? Trời ạ! Chuyện này quá vô lý, một nữ giúp việc riêng được đặc biệt đưa từ Mỹ qua Đài Loan ư.... Nhíu mày, Tề Hàn Tinh rốt cuộc cũng hiểu ra vấn đề, cái gì mà “nữ giúp việc” chứ, thật ra là muốn giúp anh chọn vợ thì đúng hơn.

“Mẹ, con không cần nữ giúp việc đâu.” Sống một mình ung dung tự tại thoải mái biết bao nhiêu, thêm nhiều người chỉ tổ vướng chân vướng tay, hơn nữa lại còn có ý đồ gả vợ cho anh.

“Mẹ dám khẳng định phòng của con bây giờ loạn không khác gì một cái chuồng heo, con thấy thế nào mà lại không cần nữ giúp việc hả?”

Ánh mắt của Tề Hàn Tinh bắt giắc liếc một cái, trời ạ! Mẹ hình dung thật sự rất chuẩn xác, nhưng mà đúng là như thế đi nữa, anh cũng sẽ không ngu ngốc mà tự chui đầu vào “bầy tình” của mẹ đâu.

“Mẹ, con đã có nữ giúp việc rồi, không cần mẹ phải đi cả một đường dài như thế đưa người tới cho con đâu.”

“Sao mẹ không biết con đã có một nữ giúp việc vậy?”

“Con mới tìm được thôi ạ, vì bận rộn quá không có thời gian sửa sang lại nhà cửa, nên con đành phải tìm một nữ giúp việc làm việc nhà thôi.”

Lưu Uẩn Từ vui vẻ nói: “Vậy thì tốt, mẹ đang định cuối tuần đưa vài người bạn sang Đài Loan chơi, đến lúc đó chúng ta có thể yên tâm ở lại nhà con rồi.” Con trai thật là nhanh trí quá, nhưng bà cũng đã già cả lắm cảm đâu, muốn lừa bà dễ vậy sao chứ?

Tề Hàn Tinh ngẩn người, bây giờ thì còn được, chứ đến lúc đó anh đi đâu tìm nữ giúp việc đây? “Mẹ, cuối tuần con bận rồi, sợ không có thời gian đón tiếp mẹ...”

“Mẹ mới đến San Francisco có hai năm, Đài Loan vẫn còn quen thuộc với mẹ lắm, con không cần đưa đón mẹ đâu.”

“Mẹ.....”

“Mẹ còn phải cùng cha con tham dự tiệc sinh nhật của một người bạn, không rảnh nói chuyện với con nữa, tạm biệt!”

Toàn thân không còn sức lực, gác điện thoại xuống, Tề Hàn Tinh khẽ thở dài, “Làm sao bây giờ?”

Kệ đi, ngủ một giấc đã rồi nói sau, bây giờ đầu óc anh hỗn loạn như một mớ bòng bong, không thích hợp suy đi nghĩ lại chuyện phiền phức này. Dù thế nào đi nữa nhất định phải tìm được một nữ giúp việc tạm thời, trót lọt đi qua cửa ải này của mẹ, có điều là đi đâu tìm một nữ giúp việc tạm thời đây?

Duỗi cái lưng mệt mỏi, Tề Hàn Tinh nặng nề đứng dậy, khi anh chuẩn bị xoay người đi khỏi thư phòng thì phát hiện bức tường bên trái bàn đọc sách có một khoảng trống-tấm poster trên đó đã không cánh mà bay!

Nhìn chằm chằm vào khoảng trống kia, Tề Hàn Tinh không khỏi nhú mày, không lẽ nơi này mới có trộm sao?

Cảm thấy đầu càng lúc càng nặng, cuối cùng Tề Hàn Tinh lắc lắc đầu, tạm gác chuyện này sang một bên đã, chờ ngủ dậy xong rồi tính, nhức đầu quá!

Ngủ suốt mười tiếng đồng hồ, tinh thần đã bớt căng thẳng, trước tiên, Tề Hàn Tinh cẩn thận lục soát đồ đạc lớn nhỏ trong nhà, xác định chỉ thiếu một tấm poster ở ngoài, tất cả mọi thứ đều ở chỗ cũ. Lúc này anh mới bắt đầu suy nghĩ xem nên tìm nữ giúp việc tạm thời ở đâu. Cuối cùng, anh cũng nghĩ tới một người, vợ sắp cưới của đại ca Ngục Thiên Minh-Black Lôi Hạo, Phương Điệp Y. Vì vậy anh vội vàng đi đến dinh thự của Lôi gia “Tương Chi Viên”, nhưng khi anh vừa kể xong đầu đuôi câu chuyện, Lôi Hạo lập tức thưởng cho anh một ánh mắt xem thường.

“Red, chú nói cho rõ ràng, Điệp Y là vợ của anh, không phải là người giúp việc cho chú.” Lôi Hạo tức giận. Đúng là một tên tiểu tử thôi không biết sống chết, dám đụng vào vợ yêu của anh.

“Black, em biết anh không đành lòng để vợ anh chịu tí xú uất ức nào, nhưng mà anh em gặp nạn, anh cũng không thể thấy chết không cứu chứ?” Thật ra trước khi đến, Tề Hàn Tinh đã lường trước được Black sẽ không vui, ai cũng biết Black yêu thương, nâng niu Phương Điệp Y như một viên pha lê mỏng manh, dĩ nhiên là không muốn Phương Điệp Y đến nhà anh làm người giúp việc, mặc dù chỉ là giả. Nhưng mà chuyện này cũng là bất đắc dĩ, anh biết phụ nữ đối với anh ai cũng có ý đồ xấu, chỉ có thể phối hợp với anh, cũng sẽ không uy hiếp anh, nhìn đi nhìn lại, chỉ có Phương Điệp Y là thích hợp nhất.

“Chú nhờ anh giúp chú chuyện gì cũng được, duy chỉ có Điệp Y là tuyệt đối không thể được.”

“Chỉ là giả thôi mà, cũng có phải là thật đâu, anh cũng không cần tức giận đến thế chứ!”

Nghe Tề Hàn Tinh nói có lý, Lôi Hạo nhún vai, nói tiếp: “Người giúp việc ở “Tương Chi Viên” có rất nhiều, chú chọn một người thích hợp là được rồi.”

Tề Hàn Tinh lắc đầu: “Không được, không được, người giúp việc ở “Tương Chi Viên” mẹ em biết rất rõ, nếu em chọn một người ở đây về, như vậy không phải là chưa đánh đã khai rồi sao?” Mẹ là bạn thân nhất của mẹ nuôi Thích Tương Ninh, lúc trước mẹ chưa đến San Francisco ở với anh trai, có thể nói là ngày nào

cũng đến “Tương Chi Viên”, bà biết rõ từng người ở nơi này như lòng bàn tay, chỉ trừ vợ sắp cưới Phương Diệp Y của Lôi Hạo là chưa từng gặp.

“Vậy thì đăng báo tìm một người đi.”

Tề Hàn Tinh gãi đầu nói: “Làm ơn đi mà, em không muốn tìm người giúp việc, em chỉ muốn tìm một diễn viên tạm thời thôi.” Với lối sống rất tùy tiện, hai người cùng sống dưới một mái nhà sẽ trở nên gượng gạo, hơn nữa anh thường xuyên đưa phụ nữ về nhà thân mật, trong nhà có thêm một “kẻ thứ ba” nữa thì rất bất tiện!

“Nếu chú kiên quyết muốn có người giúp việc như vậy, anh thấy chỗ của chú cũng nên có người quét dọn sửa sang lại đi.”

Tề Hàn Tinh bĩu môi, giọng điệu cực kỳ oán trách nói: “Black, em tới là muốn nhờ anh giúp một tay, chứ không phải là đến tán dóc với anh đâu.”

“Đây là ý kiến của anh, nghe hay không tùy chú”.

“Cái này mà cũng gọi là ý kiến à, một chút thành ý giúp đỡ cũng không có.” Tề Hàn Tinh bĩu môi nói.

“Nếu vậy, tiểu thư dưới trướng của khách sạn Ngọc Thiên Minh tùy chú lựa chọn, cái này thì được chứ hả?”

Tề Hàn Tinh hơi nhú mày, suy nghĩ rồi nói: “Anh không cảm thấy họ rất không phù hợp với hình tượng “người giúp việc” sao?” Mặt mẹ tinh tường như vậy, nếu không không tìm được người có sức thuyết phục thì làm sao lừa được bà?

“Nói nhiều quá, vậy chú tự đi mà nghĩ cách đối phó.”

“Anh cho em mượn Phương Diệp Y là được rồi, không phải là giải quyết êm đẹp sao?” Không chịu từ bỏ, Tề Hàn Tinh nhắc lại một lần nữa.

Khẽ nhú lông mày, giọng điệu của Lôi Hạo đột nhiên trở nên cứng rắn, “Red, không cần thử tính kiên nhẫn của anh đâu.”

“Thôi, không phiền anh nữa, em đi tìm mẹ nuôi giúp em nghĩ cách, bà sẽ không giống anh thấy chết không cứu.” Nói xong, Tề Hàn Tinh lập tức đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Red, bây giờ đã một giờ, mẹ lên giường ngủ rồi.”

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, Tề Hàn Tinh giật mình: “Trời ạ! Mượn thế này rồi sao?”

“Cũng hơi mượn một chút, chú về suy nghĩ cẩn thận lại đề nghị của anh đi.”

Miễn cưỡng gật đầu, Tề Hàn Tinh chào tạm biệt Lôi Hạo rồi rời khỏi “Tương Chi Viên”.

Lâm Ngôn Hi, mi tĩnh lại đi, giữ vững tinh thần, một căn phòng lớn như vậy không thể nào mà ngay cả một tấm ảnh kí tên cũng không có được, nhưng...

Lâm Ngôn Hi khẽ thở dài, mặc dù cô cố gắng thuyết phục mình như thế nào đi nữa, ngay cả một chút tác dụng cũng không có. Tuy ngôi nhà này không có một bóng người, chỉ có cô ở đây ‘ăn trộm’, cô muốn tìm kiếm như thế nào thì cứ thế mà tìm, có điều vừa nhìn thấy chỗ này bữa bộn như cái nhà kho đã khiến cô không còn hứng thú nữa. Ngược lại bây giờ cô cảm thấy một sự kích động, làm sao để quét dọn lại chỗ này cho gọn gàng một chút.

Lâm Ngôn Hi cẩn nhẹ môi dưới, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cuối cùng vẫn là không nhịn được bắt tay vào dọn dẹp lại. Tuy cô không phải là người cuồng sạch sẽ, nhưng được bà quản gia dạy dỗ đầu ra đầu vào, cô có thói quen ngăn nắp trật tự, không thể nào chịu được cảnh bữa bãi lộn xộn, cho nên dù cô tìm kiếm đồ vật gì đó ở đây cũng muốn nơi này vừa mắt cô mới được.

Trong chốc lát, bàn đọc sách đã được gọn gàng, chỉ cần lau qua lớp bụi trên mặt bàn là ổn, bất quá vì thời gian có hạn, Lâm Ngôn Hi làm như không nhìn thấy, bắt đầu lục ngăn kéo, tìm tấm ảnh kí tên mà cô muốn.

“Này! Cô là ăn trộm sao?” Tề Hàn Tinh biết mình nói điều ngu ngốc, nhưng anh bị người phụ nữ đứng trước mặt làm cho khó hiểu. Khi thấy cô bắt đầu đi vào phòng, anh đã bám theo sau một đoạn, đi theo cô

lên lầu hai, canh chừng từng động tác của cô. Thế nhưng anh càng nhìn lại càng thấy hồ đồ, không phải nghi ngờ, cô chính là ăn trộm, nhưng cách ăn trộm của cô nàng này thật kỳ quặc, lại giúp hắn thu dọn lại bàn đọc sách!

Chậm rãi ngừng động tác, Lâm Ngôn Hi giật mình nhìn chằm chằm không biết Tề Hàn Tinh từ đâu chui ra. Lần đầu tiên trong đời, cô hoàn toàn mất đi khả năng ứng phó.

“Này! Tôi đang hỏi cô đấy.” Ngay khi nhìn thấy cô, Tề Hàn Tinh không khỏi kinh ngạc. Người phụ nữ này có một vẻ đẹp cổ điển rất thu hút, thần sắc bên trong lại chứa đựng một sự kín đáo, phong thái tinh tế, nhìn thế nào cũng không giống một kẻ ‘ăn trộm’.

Nếu đã không thể dùng phép thuật ngay lập tức biến mất khỏi chỗ này, vậy thì, Lâm Ngôn Hi cô đành phải nhắm mắt đối phó với Tề Hàn Tinh thôi. Ngay sau đó khuôn mặt cô khôi phục lại bình tĩnh như lúc trước, “Anh biết tôi sao?”

Lặng đi một chút, trong lòng Tề Hàn Tinh vẫn còn nhiều điều khó hiểu nhưng vẫn trả lời: “Không biết.”

“Vậy anh mời tôi tới à?” Tuy vẻ ngoài rất tĩnh táo, nhưng thực ra lúc này trong lòng cô đang rất bất an, lo lắng không biết ngôi sao thần tượng này có đưa cô tới đồn cảnh sát không?

“Không có.” Anh máy móc lắc đầu.

“Nếu không biết tôi, cũng không mời tôi đến đây, anh nói xem, tôi chính là trộm chứ còn có thể là cái gì nữa?” Nếu ngôi sao thần tượng này quyết định đưa cô đến đồn cảnh sát, thì cô nên làm gì bây giờ? Bỏ chạy sao?

Nhìn cô chằm chằm không rời mắt, Tề Hàn Tinh bị cô nàng phân tích làm cho kinh hãi, nếu cô gái này đúng thật là ăn trộm, thì tên trộm này quá đặc biệt rồi!

Bỏ qua suy đoán hoảng loạn trong lòng, Lâm Ngôn Hi trực tiếp hỏi: “Bây giờ tôi đã thừa nhận mình là ăn trộm rồi, anh định xử lý tôi thế nào đây?”

Lại một lần nữa bị cô làm cho hoảng sợ, Tề Hàn Tinh không tưởng tượng nổi, nhìn cô chằm chằm. Nếu cô là ăn trộm, đáng lẽ phải thấy chột dạ, sau đó vội vàng giải thích với anh vì sao lại tới nhà anh trộm đồ, nếu không thì cũng dùng giọng điệu cực kỳ uất ức, cực kỳ đáng thương cầu xin sự tha thứ của anh. Bất kể như thế nào đi nữa cũng không nên tỏ thái độ kiên cường lắm liệch chất vấn anh nên xử lý cô như thế nào. Cô thật sự là ăn trộm ư?

“Xử lý tôi như thế nào khó quyết định vậy sao?” Anh chậm chạp không mở miệng làm cô không nhịn được nhún nhường lại.

Điều chỉnh lại tư thế thất thần của mình một chút, Tề Hàn Tinh hỏi ngược lại: “Cô cho là tôi nên xử lý cô như thế nào?”

Nghĩ rằng Tề Hàn Tinh đang nói đùa, vẫn giữ thái độ nghiêm túc, cô chần chờ một chút rồi trả lời anh rất tự nhiên: “Thả tôi.”

“Cô tới nhà tôi trộm đồ còn muốn tôi thả cô ra ư? Không phải là tôi nên đưa cô tới đồn cảnh sát sao?”

“Đúng là tôi tới nhà anh muốn trộm một thứ, nhưng đây không phải là chủ ý của tôi.”

Trí tò mò nổi lên, Tề Hàn Tinh liêu lĩnh hỏi lại: “Là thứ gì?”

“Ảnh kí tên.”

Người phụ nữ này hình như rất thích hù dọa anh thì phải, anh không có vàng bạc châu báu gì đặc biệt, cũng không cất giấu đồ cổ gì quý giá, nhưng dù gì trong nhà anh cũng có một vài thứ đáng giá, như đàn thiết bị âm thanh trong phòng làm việc, hay bộ ghế salon bằng da thật trong phòng khách, hoặc là con heo đất anh nuôi “Trư đại gia” kia, bên trong ít nhất cũng có một vạn tệ, nhưng cô lại chỉ trộm ảnh kí tên!

Vừa nói tới ảnh kí tên, Tề Hàn Tinh đột nhiên liên tưởng đến tấm áp-phích bị mất, liền hỏi: “Tấm áp-phích trên tường của tôi là do cô lấy trộm?”

“Không tìm được ảnh kí tên nên tôi đành lấy tấm áp-phích đó, chỉ là fan hâm mộ cuồng nhiệt của anh kiên quyết chỉ muốn có ảnh kí tên, không cần áp-phích, cho nên tôi không thể làm gì khác hơn là quay trở lại tìm lần nữa.” Nếu như Thần Hoan chịu lấy tấm áp-phích đó thì bây giờ cô cũng không bị anh ta bắt quả tang ngay tại trận, món nợ cũ cũng không bị lộ ra.

“Fan hâm mộ cuồng nhiệt của tôi?” Anh nghi ngờ hỏi, fan hâm mộ của anh rất nhiều, cả trong lẫn ngoài nước đều có, fan cuồng cũng có khối người, chỉ là hành vi phi pháp như thế này thì chẳng có ai ngu ngốc mà lại đi ăn trộm.

“Em gái tôi, nó đặc biệt từ Los Angeles về Đài Loan, chính là vì ảnh kí tên của anh.”

Một fan hâm mộ từ tận Los Angeles tới Đài Loan, chuyện này có thể cho qua được, coi như là anh giúp người đi, phải có lòng khoan dung một chút chứ, cũng không cần truy cứu nữa, dù sao cô gái này đã giúp anh dọn dẹp lại bàn đọc sách.....À.....! Anh vừa nghĩ ra một cách vẹn toàn cả đôi bên.

“Mặc kệ cô vì lý do gì, cô lén vào nhà tôi ăn trộm là làm chuyện phi pháp!” Có điều, nghe cô nói như vậy, anh cảm thấy là lạ, việc này.... Có lẽ là anh quen với việc được người khác sùng bái hâm mộ, lần đầu tiên có người gặp anh lại không có cảm xúc gì đặc biệt, anh thấy không quen!

Gạt tâm trạng không thoải mái trong lòng sang một bên, Tề Hàn Tinh cười hì hì nói: “Hay là thế này vậy”. Lâm Ngôn Hi ngồi xuống ghế salon đối diện anh, còn anh vừa quay quay cây bút trong tay vừa nói đến đâu đuôi sự việc vừa xảy ra. “Đúng, theo lý tôi nên đưa cô tới đồn cảnh sát, có điều....chút chuyện nhỏ như vậy lại làm phiền đến cảnh sát, nói ra cũng thật khó nghe, vậy thì chúng ta thương lượng đi.”

Khẽ nhíu mày, Lâm Ngôn Hi mặt không đổi sắc, “Nói nghe thử xem.”

“Chỉ cần cô tới nhà tôi làm giúp việc một tháng, chúng ta xí xóa chuyện này, dĩ nhiên, cũng không phải là làm việc không công, tôi sẽ trả tiền cho cô, thấy sao hả?”

Cô còn tưởng anh thừa dịp kiếm chuyện lừa gạt cô, không ngờ lại là chuyện đơn giản như vậy, nhưng tại sao...? Chẳng lẽ siêu sao thần tượng này mắc bệnh gì đó không thể nói ra nên không tìm được người giúp việc?...Điều này cũng không đúng, nếu thật sự là như thế, sao anh ta lại chỉ thuê mình giúp việc có một tháng?

“Thế nào, có đồng ý không?”

Vì việc cô trở về Đài Loan mà cô và cha cô đã không mấy vui vẻ rồi, bây giờ cô lại không chịu chấp nhận cuộc hôn nhân vì mục đích thương mại mà cha cô đã sắp đặt, chắc chắn không thể tránh khỏi tranh cãi giữa hai cha con. Hay là cô cứ tới đây một tháng làm người giúp việc, cha không tìm được cô, kẻ tung không có người hứng, hôn sự đương nhiên sẽ không còn.

“Tôi đồng ý, nhưng tôi có hai điều kiện. Thứ nhất, anh phải cho tôi ảnh kí tên. Thứ hai, anh phải cho tôi biết, vì sao anh lại muốn tôi làm giúp việc ở nhà anh một tháng.”

Có phải không vậy? Cô là ăn trộm, đáng lý ra phải lo lắng có bị đưa đến đồn cảnh sát không chứ, đâu phải anh. Đúng ra cô phải vội vàng đồng ý mọi chuyện để tránh anh lật lọng không giữ lời, đằng này cô lại ra điều kiện với anh!

Thôi, cô gái này từ lúc đặt chân vào đây đã như thế rồi, anh cũng không lạ gì, hướng hồ Tề Hàn Tinh anh cũng không phải loại người nhỏ nhen tính toán chi li, tội gì phải để tâm mấy chuyện vụn vặt này?

“Đồng ý, nhưng tôi cũng có điều kiện, sợ cô bỏ dỡ giữa chừng, hoặc là không thực hiện lời hứa, trước tiên chúng ta phải viết giấy cam kết làm bằng chứng.”

“Phải, giấy trắng mực đen thì không ai nói được gì.”

Bước tới trước bàn đọc sách, Tề Hàn Tinh giơ tay chính thức chào hỏi: “Xin chào, tôi tên là Tề Hàn Tinh, một tháng tới đây, chỗ này làm phiền cô.”

Cách bàn đọc sách cầm tay anh, Lâm Ngôn Hi cũng nói: “Xin chào, tôi là Lâm Ngôn Hi, một tháng tới, tôi sẽ dốc sức hoàn thành tốt công việc của mình, xin chỉ bảo thêm.”

Nhìn bàn tay mảnh khảnh nhỏ nhắn như ngọc đang nằm gọn trong bàn tay mình, Tề Hàn Tinh có chút luyến tiếc không nỡ buông ra, may mà lý trí thắng được phút kích động nhất thời, anh buông tay cô, ngã người xuống ghế salon, “Ngồi đi, tôi vừa viết giấy cam kết vừa giải thích với cô.”

Theo lời anh, Lâm Ngôn Hi ngồi xuống ghế salon.

Tề Hàn Tinh đi tới bàn đọc sách, cầm giấy bút, sau đó như nghĩ tới điều gì, quay lại hỏi: “Cô là fan hâm mộ của tôi à?”

“Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú với giới nghệ sĩ như anh, chứ đừng nói đến hâm mộ.”

Thật ra trong lòng anh cũng nghĩ tới, cô tuyệt đối không thể là fan hâm mộ của anh, nếu không thì lúc nhìn thấy anh, cô cũng sẽ có thái độ khác chứ không phải là....

2. Chương 2

“Ngôn Hi, chị thật tuyệt vời!” Véo nhẹ gò má của Lâm Ngôn Hi, Lâm Thần Hoan vui mừng tột độ nhìn ảnh kí tên trong tay.

Lâm Ngôn Hi cảm thấy em gái mình rất chi là thực dụng, không nhìn thấy ảnh kí tên thì mặt mũi ủ rũ cả ngày, hôm nay cầm được ảnh kí tên thì miệng cười đến không khép lại được, chỉ là tấm ảnh kí tên thôi mà, có cần phải làm quá lên như thế không! Tình hình thế này mà để Thần Hoan biết chuyện cô tới nhà Tề Hàn Tinh làm nữ giúp việc, có khi lại muốn thay thế người chị này đi làm người giúp việc cũng nên, cô giữ kín chuyện này sẽ tốt hơn.

“Thần Hoan, ngày mai chị không ở đây nữa rồi, nếu không có việc gì thì chị tiễn em ra sân bay.”

Quay sang nhìn Lâm Ngôn Hi, Lâm Thần Hoan kinh ngạc hỏi: “Chị phải dọn đi à?”

“Chị không muốn tranh cãi với cha, tạm thời không còn cách nào khác là tránh đi, đợi chuyện này qua đi đã rồi nói sau.”

“Nhưng chị có thể đi đâu được?”

“Chị tới nhà bạn thời đại học.”

“Chị cho em số điện thoại ở đó đi, lỡ cha có động tĩnh gì em sẽ lập tức thông báo cho chị.”

“Ồ nhờ nhà người ta đã phiền lắm rồi, em cũng không cần gọi điện sang, nếu thật sự có chuyện gì, em gọi điện thoại tới đây nhắn lại cho chị, mỗi ngày chị sẽ gọi điện lại xem thử, thỉnh thoảng cũng về nhà xem một chút.”

Không cảm thấy có gì bất thường, Lâm Thần Hoan gật đầu, “Được rồi! Chúng ta lấy điện thoại chỗ này làm trung gian liên lạc, nếu chị có chuyện gì thì cũng gọi tới đây nhắn cho em một tiếng.”

Lâm Ngôn Hi gật đầu đồng ý, “Đúng rồi, Thần Hoan, tuyệt đối không được để cha biết chuyện em tới Đài Loan.”

Thấy Lâm Ngôn Hi giống như đang xem thường cô, Lâm Thần Hoan bĩu môi nói: “Chị đừng ngốc nghếch như thế, em cũng không phải là không muốn sống nữa, sao có thể để cha biết được?” Cô nói dối cha là muốn tìm tư liệu cho sự kiện Halloween nên đi cùng bạn học, lén lút tách ra bay tới Đài Loan mách lẻo, làm sao cô lại ngu ngốc tới mức tự tát vào mặt mình vậy chứ? Thử nghĩ xem, đã nói dối lại còn tiết lộ bí mật của cha, tội càng thêm tội, kết quả nhất định rất thê thảm.

Nhẹ nhàng nở nụ cười châm chọc, Lâm Ngôn Hi từ tốn nói: “Miệng em như cái vôi nước ấy, mở ra là tuôn ào ào không ngừng, chẳng giữ được chuyện gì lâu.”

Đưa tay lên sờ miệng mình, Lâm Thần Hoan biện minh: “Không có đâu! Em cũng không phải người không biết phân biệt nặng nhẹ như thế, em tuyệt đối không nói ra.”

“Mong là như thế.” Lâm Ngôn Hi thản nhiên nói, thật ra thì Thần Hoan cũng không phải ngốc nghếch, có điều, cô ấy thường hay nói mà không suy nghĩ.

“Chị đừng có tỏ thái độ không tin tưởng em như vậy có được không?” Lâm Thần Hoan bĩu môi kháng nghị. Đứng lên từ ghế salon, Lâm Ngôn Hi cười nhạt một tiếng, “Chị đi ngủ đây, không nói chuyện với em nữa.”

“Goodnight!” Tâm tình cực kỳ vui vẻ, phát phát tay về phía Lâm Ngôn Hi, Lâm Thần Hoan hôn mạnh tấm ảnh kí tên một cái mới hài lòng đứng dậy trở về phòng của mình.

~Tiếng chuông báo thức âm ỉ vang lên trong phòng ngủ yên tĩnh, lời Tề Hàn Tinh ra khỏi giấc mộng đẹp ngọt ngào.

Sau một hồi rên rỉ, anh mở hai mắt vẫn còn nặng trĩu, mở miệng than vãn bằng giọng đau khổ buồn bực: “S***! Mi không thể để cho ta mơ hết giấc mộng đẹp được sao ? Mi biết không, cô gái đó có gương mặt như một thiên sứ, vóc người giống như được ma quỷ tạo thành, là mỹ nữ trăm năm hiếm có, vậy mà mi. Shit! Cái đồng hồ chết tiệt!” Anh ảo não vò đầu bứt tóc, dù có mắng thế nào cũng không thể gọi mỹ nữ trong mộng trở lại, còn kẻ đầu sỏ gây tội lại chính là bản thân anh, vì chẳng ai khác ngoài anh đặt đồng hồ báo thức.

Mỗi khi được nghỉ phép, nếu không ngủ nửa ngày anh nhất định không thức dậy, nhưng hôm nay vì muốn nghênh đón người bị anh ức hiếp..... À không, là người anh thuê làm nữ giúp việc tạm thời-Lâm Ngôn Hi, nên anh quyết định thức dậy sớm hơn mọi khi một tiếng, tính toán trước các công việc trong nhà.

Mặc dù bắt đầu từ hôm nay, tất cả mọi việc dọn dẹp đều do Lâm Ngôn Hi chịu trách nhiệm, nhưng anh cũng không hy vọng cô có thể làm được cái gì, dĩ nhiên là cũng không tới mức chủ nhân như anh phải nhúng tay vào chỉ bảo từng việc cho cô rồi. Nhưng mà phòng anh thực sự bừa bộn tới mức không thể tưởng tượng nổi, anh không muốn mới ngày đầu tiên đi làm mà nữ giúp việc tạm thời đã bị anh dọa cho bỏ chạy, không thể làm gì khác hơn là phải dọn dẹp sửa sang lại một chút.

Mặc dù rất không muốn chui ra khỏi cái giường ấm áp của mình, sau một hồi dằn vò, tra tấn cuối cùng Tề Hàn Tinh cũng chịu buông tha cho cái giường đáng thương, miễn cưỡng bước xuống giường, chạy vụt vào phòng tắm, rốt cuộc tinh thần cũng trở lại, khôi phục lại thần sắc phấn khởi, rực rỡ sáng chói của Tề Hàn Tinh, tiện tay khoác một cái áo sơ mi lên người, nhẹ nhàng huyết sáo đi xuống lầu.

“Chuyện gì vậy.... Đây là nhà mình sao?” Đặt tay lên đầu, khuôn mặt Tề Hàn Tinh ngỡ ngàng đi vào phòng khách. Anh nhớ tới qua trước khi về phòng ngủ, nơi này bữa bãi không khác gì một bãi đổ rác, làm sao mà mới có một đêm đã thay đổi, ngăn nắp trật tự, sạch sẽ đến mức không có một hạt bụi? Chuyện này là thế nào? Không lẽ anh bị mộng du, nửa đêm thức dậy làm việc này? Anh khẽ rùng mình một cái, trời ạ! Mới nghĩ thôi đã thấy kinh khủng rồi.

“Chào buổi sáng Tề tiên sinh.” Giọng nói vững vàng trầm ấm của Lâm Ngôn Hi lặng lẽ vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ nghi thần nghi quỷ của anh.

Giật mình quay người lại, Tề Hàn Tinh bị hù đến phát sợ, nhìn chằm chằm vào cái người xuất hiện không một tiếng động kia, “Cô... Cô chui ra từ chỗ nào vậy?”

“Phòng bếp.” Không hài lòng với cách dùng từ của anh, Lâm Ngôn Hi bắt giác cau nhẹ chân mày.

“Phòng bếp?” Đầu óc Tề Hàn Tinh như bị ngưng hoạt động, càng lúc càng hồ đồ.

Không muốn giải thích dài dòng, cô lên tiếng: “Tôi đã giúp anh chuẩn bị bữa sáng, một ly cam vắt, một phần sandwich trứng kèm chân giò hun khói vị cá, để trên bàn ăn, anh nên ăn lúc còn nóng.”

Vừa nghe đến có bữa ăn sáng ngon lành đang đợi sẵn, hai mắt Tề Hàn Tinh sáng lên, không nhịn được nuốt nước miếng. Kể từ khi cha mẹ dời đến San Francisco, lúc nào anh cũng ăn sáng qua loa, nếu không thì ăn luôn một lần với bữa trưa, bữa sáng thịnh soạn như vậy, đối với anh mà nói, giống như là đang mơ. Có điều, trước khi thưởng thức bữa sáng, anh cần phải làm rõ một số chuyện, nếu không thì sẽ ăn không ngon miệng, “Tôi tự hào nhớ là có mở cửa cho cô vào.”

“Tôi tự trèo cổng vào.” Lâm Ngôn Hi trả lời rất tự nhiên, trải qua hai lần kinh nghiệm xây xước khắp người, trèo qua cánh cổng này đối với cô cũng chẳng có gì khó, hơn nữa lại còn có cả một túi hành lý làm đá kê chân,

đột nhập vào căn nhà này càng trở nên dễ dàng.

Không thể hiểu nổi, Tề Hàn Tinh trách: “Sao cô không gọi tôi ra mở cổng cho cô?” Cô gái này không phải kỳ lạ một cách bình thường, thích dùng những kiểu phương thức mờ ám lén lút vào nhà anh.

Nhíu mày một cái, Lâm Ngôn Hi nói: “Tôi có ấn chuông cửa nhưng không có ai ra mở, tôi nhớ anh cũng không nói tôi không được mang hành lý, nên tôi tự đi vào.”

Anh mệt mỏi như vậy sao, ngủ mê tới mức không nghe thấy tiếng chuông cửa? Mà thôi, tra hỏi cũng chẳng có ý nghĩa gì, dù sao cô cũng đã vào đây rồi, ngược lại cánh cổng đó cần phải làm lại mới được, bằng không ba ngày hai bữa cứ thấp thỏm lo sợ, chẳng biết khi nào anh chết vì đau tim đây?

Tề Hàn Tinh tò mò hỏi: “Làm thế nào cô vào trong nhà được?”

“Tôi chui từ cửa sổ nhà bếp vào.”

Chui..... Điều này cũng không có gì lạ, nếu cô không làm thế thì làm sao có thể đi lại tự do trong này được? Có điều, anh không ngờ cái cửa sổ nhỏ như vậy có nhét một người chui qua được, sau này anh phải chú ý cánh cửa đó hơn mới được, nếu không thì nhà anh có khác gì nơi công cộng đâu?

Đúng là cô gái này rất thích hù dọa anh, chẳng những cách vào cửa không giống ai, đi cửa sau, còn quét nhà thì phải sáng bóng lên, hại anh nghi ngờ mình bị mộng du.

Nhìn Lâm Ngôn Hi, Tề Hàn Tinh không khỏi thầm tán thưởng, nhìn cô thế nào cũng không giống mới làm xong một núi công việc khổng lồ, vẫn ung dung thư thái, không để lộ cảm xúc ra ngoài, hoàn toàn không có một tia rối loạn, mệt mỏi.

Thấy anh ngang nhiên nhìn mình chằm chằm như vậy, Lâm Ngôn Hi cảm thấy không được thoải mái, vén nhẹ mái tóc ra sau tai, “Nếu không còn việc gì nữa, mời dùng điểm tâm trong phòng ăn, ăn xong phiền anh chỉ giúp tôi căn phòng tôi sẽ ở trong một tháng tới.” Cô không nhận được bộ dạng của mình lúc này, mất bốn giờ sắp xếp, lau dọn cả ngôi nhà, toàn thân cô bẩn thỉu, chật vật. Nếu không tắm rửa sạch sẽ bụi bặm trên người, chắc cô khó chịu chết mất.

“Vậy tôi dẫn cô về phòng trước.”

“Không cần vội, hành lý của tôi để bên ngoài, tôi phải đi lấy vào đã, anh ăn sáng trước đi, để nguội không ngon.”

Anh gật đầu nói: “Được rồi! Tôi ăn điểm tâm trước, cô ở phòng khách đợi tôi một chút.” Thật ra thì anh vẫn đói bụng.

“Chờ một chút, Tề tiên sinh, về sau xin anh chú ý lại trang phục, quần áo xộc xệch đi lại khắp nơi, rất bất lịch sự.” Liếc mắt nhìn áo sơ mi mở rộng của anh, Lâm Ngôn Hi xoay người đi về phía cửa.

“Tôi...” Cúi đầu xuống, vẻ mặt vô tội kia căn bản là không nghĩ tới việc cài cúc áo, ở nhà anh lúc nào cũng mặc như thế. Trước kia mẹ còn ở nhà cũng không nghe bà phân nản về việc này, dù sao cũng là ở nhà mình mà, nếu như ngay cả ở đây cũng không thể theo ý mình, không phải là rất khổ sở sao? Khẽ thở dài, anh lẩm bẩm: “Không biết có bao nhiêu phụ nữ muốn nhìn thấy bộ dạng khêu gợi này của mình, vậy mà cô gái này dám nói quần áo mình xộc xệch, đúng là có phúc mà không biết hưởng.”

Thôi! Cô gái này căn bản là không thể dùng lý lẽ thông thường để diễn tả được, trước hết đi ăn sáng đã.

“Anh..... Anh ăn mặc kiểu.....” Nhìn thấy bộ trang phục kỳ dị của Tề Hàn Tinh, Lâm Ngôn Hi lần đầu tiên bị dọa cho nói không nên lời.

“Thấy thế nào? Không nhận ra tôi à?” Anh rất hài lòng với bộ trang phục modern này, làm điệu bộ nhẹ nhàng như lướt đi trên sân khấu, xoay một vòng trước mặt cô.

Phải rồi! Đúng là nhận không ra, đội trên đầu bộ tóc giả chạm ngang vai, kết hợp với một mắt kính đen gọng to, lại còn dán thêm một mảnh râu ria, trông không giống phụ nữ, cũng chẳng giống đàn ông, ai mà nghĩ cái tên bán nam bán nữ này lại là siêu sao thần tượng Tề Hàn Tinh cơ chứ !

”Tôi cứ nghĩ siêu sao thần tượng nào cũng rất coi trọng hình tượng của mình chứ, chẳng lẽ anh không sợ fan hâm mộ nhìn thấy bộ dạng này của anh thất vọng mà chạy hết sao?” Lâm Ngôn Hi nói thẳng suy nghĩ của mình, theo lý mà nói, anh muốn biến mình thành cái dạng gì cô không quan tâm, cũng chẳng liên quan gì đến cô, có điều cô không muốn lúc mình đi vào siêu thị, lại bị người ta chỉ chỉ chỗ chỗ sau lưng.

”Bọn họ không nhận ra tôi là Tề Hàn Tinh thì làm sao mà thất vọng được?” Anh buồn cười nói.

”Anh không thấy là bộ dạng này của anh sẽ khiến người ta thấy..... kỳ quái lắm sao?” Nói kỳ quái đã là nề mặt anh lắm rồi, thực tế, đáng lẽ nên nói bộ dạng này của anh là quái dị khác người thì đúng hơn, Lâm Ngôn Hi nghĩ thầm.

”Vậy thì càng tốt, dù sao mục đích của tôi cũng là muốn người khác không nhận ra tôi là Tề Hàn Tinh, lại còn là một ngôi sao thần tượng, chính là muốn trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người ở bất cứ nơi nào, lúc này mới chứng minh được ánh hào quang của tôi vô cùng lớn, không cách nào che giấu được.”

Đây cũng gọi là nguy biện à? Khẽ nhú đầu lông mày, cô không chịu buông tha, tiếp tục thuyết phục: ”Chẳng lẽ anh không lo lắng có người nhận ra anh là Tề Hàn Tinh à?”

”Làm sao có thể chứ? Tề Hàn Tinh phong thái phi phàm, khôi ngô tuấn tú, sao lại có thể là cái bộ dạng ngu xuẩn này được.”

Nói hay lắm, anh cũng nhìn ra cái đáng về thật sự rất chi là ngu xuẩn này của mình, may mà anh cũng biết điều này, thật là hiếm có nha!

”Rất khó nói, có những người có đôi mắt tinh tường lắm, chỉ cần nhìn thấy anh mấy lần, nhận ra anh là Tề Hàn Tinh cũng không có gì khó khăn.” Cô vẫn chưa từ bỏ ý định.

Anh xoa lòng bàn tay, ”Nhận ra cũng đành chấp nhận thôi chứ sao! Chỉ là cô sẽ gặp một chút phiền toái, ngộ nhỡ bị truyền thông bắt được, nói cô là tôi thì mới thú vị, cuộc sống của cô không phải cũng tốt sao.”

Bình thường khi ra ngoài, anh sẽ không đặc biệt cải trang như vậy, bản thân là một nhân vật của công chúng, về phương diện nào đó, được người khác chú ý cũng là một phương thức để nổi tiếng, mà hôm nay lại ăn mặc như vậy, nói một cách thẳng thắn là không phải vì suy nghĩ của cô gái đứng trước mặt anh, anh cũng không muốn cùng cô tới siêu thị, kết quả là cô lại mang đến nhiều phiền phức không đáng có.

”Vậy anh không cần đi ra ngoài với tôi không phải tốt hơn à?” Lâm Ngôn Hi thực sự không muốn đi ra ngoài với cái bộ dạng này của anh. Cô chỉ nói là cô phải ra ngoài chọn mua thức ăn, còn cần mua một ít đồ dùng hằng ngày, hỏi anh siêu thị ở chỗ nào, anh cũng nhiệt tình muốn chở cô đi, không phải cô yêu cầu anh làm như vậy.

Tề Hàn Tinh tủi thân nói: ”Cô nói như vậy là không công bằng rồi! Tôi đi cũng là vì nghĩ cho cô, một mình cô xách theo túi lớn túi nhỏ, lại đi đường xa nữa, rất vất vả, tôi lái xe chở cô không phải là dễ dàng hơn nhiều sao?” Không phải anh đang khoe khoang, anh là người rất quan tâm tới người khác, nhất là đối với phụ nữ thì khỏi phải bàn.

Liếc nhìn anh một cái, Lâm Ngôn Hi cảm kích nói: ”Anh lo lắng nhiều quá rồi, tôi có bị thương đâu, tôi không biết bắt taxi đi được sao?”

Chuyện gì vậy, chăm sóc lại bị nói thành lo lắng quá nhiều, cô gái này thật không biết tốt xấu gì cả!

”Taxi bây giờ nguy hiểm lắm, nếu cô xảy ra chuyện gì, lương tâm tôi sẽ cắn rứt, còn có lỗi với người nhà của cô nữa, cô nói có đúng không?” Nói thế chỉ muốn khoa trương mà thôi, cô càng không muốn anh đi cùng, anh lại càng muốn đi, nhất định phải chứng minh cho cô thấy, anh cũng có rất nhiều điểm tốt.

Thật là một người đàn ông dẻo miệng như vệt! Hơi nhú mày, Lâm Ngôn Hi mất kiên nhẫn một chút, ”Anh thật sự muốn đi cùng tôi?”

Làm ơn đi, nói cái gì vậy, anh giống một cái đuôi lẳng nhăng đeo bám khiến người ta chán ghét như vậy sao! Anh hoàn toàn có ý tốt mà, thật là một người phụ nữ không biết trời cao đất dày! Thôi, đại trượng phu khoan dung độ lượng, không chấp nhặt với phụ nữ.

”Ừ, tôi muốn đi siêu thị với cô.” Anh kiên định nói.

“Nếu như anh nhất quyết muốn đi, nhớ giúp tôi một việc, lúc tôi đi mua đồ, phiền anh đừng mở miệng nói chuyện với tôi.” Nếu cô buộc phải đi cùng cái người kỳ dị này tới siêu thị, ít nhất cô cũng không muốn người khác nhìn ra hai người đi cùng nhau.

Cười chết mất, ai muốn nói chuyện với cô chứ, nói tới nói lui đâu ra đấy, không đáng yêu chút nào hết, anh mới không nổi hứng muốn nói chuyện với cô.

“Tuân lệnh!” Cũng không biết chuyện gì xảy ra, mặc dù trong lòng có rất nhiều điều kháng nghị muốn khiêu nại, nhưng khi nhìn cô, anh không còn hơi sức phản bác lại. Có lẽ là vì bộ dạng luôn cẩn thận tỉ mỉ của cô, ép khí thế của anh thành một ‘cậu nhóc con’, hại anh muốn nói thêm cái gì cũng trở thành cố ý gây sự.

“Nếu không còn ý kiến gì nữa, vậy chúng ta đi thôi.” Lâm Ngôn Hi đi ra cửa trước.

“Rốt cuộc ai mới là ông chủ đây?” Khẽ thở dài, Tề Hàn Tinh đi theo ra ngoài.

~Có bữa sáng ngon miệng, chắc chắn sẽ có bữa tối phong phú, hấp dẫn rồi, cho nên chưa tới sáu giờ tối, Tề Hàn Tinh đã đến phòng ăn chuẩn bị ăn tối, vậy mà trước mặt anh lại là bàn ăn trống trơn.

“Không phải chứ!” Bởi vì hôm nay ăn sáng muộn, buổi trưa lại chạy đi siêu thị, cho nên anh đặc biệt cho phép Lâm Ngôn Hi không cần làm cơm trưa, cũng không thể để người giúp việc ngày đầu tiên đã vất vả mệt nhọc như thế. Dù sao không ăn một bữa cũng không chết được, nhưng anh có nói tiết kiệm cả bữa tối nữa đâu!

Bĩu môi, Tề Hàn Tinh hoài nghi nói: “Không lẽ cố ý để ta đói bụng à?” Anh biết mình không đúng, không giữ lời hứa, lúc đi chọn mua đồ ở siêu thị, cứ cầu nhàu bên tai cô suốt. Nhưng cũng không thể hoàn toàn trách anh được, anh muốn mua thứ gì, cô cũng không mở miệng nói một câu được hay không, anh lăm bắm cũng là lẽ thường tình thôi, sao cô lại vì chuyện này mà không làm bữa tối chứ?

Đúng lúc này, bụng của Tề Hàn Tinh không biết phải trái kêu ùng ục một tiếng, đáng ghét! Sớm biết thế, anh mua một thùng mì tôm còn hơn.

Lê bước chân không còn chút sức lực, anh ảo não quay trở lại phòng khách, vừa mắng Lâm Ngôn Hi tàn nhẫn độc ác, vô tâm vô tình, lòng dạ hẹp hòi, nữ ma đầu xấu xa....

“Tề tiên sinh.”

Nhìn chằm chằm vào Lâm Ngôn Hi bất thành linh xuất hiện không một tiếng động, gương mặt Tề Hàn Tinh lộ rõ vẻ chột dạ, vừa mắng chửi cô, cô liền xuất hiện, cô gái này thực sự rất thích hù dọa anh.

“Làm ơn, đừng gọi tôi là Tề tiên sinh, nghe như một ông già vậy.” Trời ạ! Rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy? Anh nên quan tâm vì sao cô không chuẩn bị bữa tối, cố ý bỏ đói anh, mà không phải.... Thôi, tìm hiểu trong lòng anh đang suy nghĩ gì cũng vô nghĩa, chỉ cần gặp cô gái này, suy nghĩ của anh giống như ngay lập tức bị trật khỏi quỹ đạo bình thường.

“Ý anh muốn tôi gọi anh là ‘ông chủ’ ”?

“Tôi không có ý này, gọi ông chủ cũng không hay lắm, cô gọi tên tôi Tề Hàn Tinh là được rồi.”

“Nếu để mẹ anh biết được tôi gọi thẳng tên của anh, có thể bà sẽ nghi ngờ thân phận của tôi.”

Đúng rồi, mẹ tinh ý như vậy, vừa nghe đã biết có ẩn ý, suy nghĩ một chút, anh nói: “Hay là như thế này đi, lúc có mẹ tôi ở đây, cô gọi tôi là Tề tiên sinh, còn những lúc khác thì cô gọi tên tôi là được rồi.”

“Tôi thấy như thế không ổn, giả sử tôi không cẩn thận nói sai, lại rước thêm phiền toái không đáng có, tôi gọi anh một tiếng Tề tiên sinh là được rồi, chỉ là nghe một thoáng thôi, anh cố chịu đi được không?”

Hình như cô gái này chỉ mong một thoáng nhanh chóng qua đi, sau đó thoát khỏi anh thì phải, thế quái nào chứ, chính anh mới là người muốn nhanh chóng thoát khỏi cô. Đúng là nữ ma đầu tuyệt tình!

“Vậy tùy cô!” Không biết mình đang giận điều gì, Tề Hàn Tinh chỉ cảm thấy một cơn tức anh ách dâng lên trong lòng.

Cảm nhận được cơn giận trên người anh truyền tới, Lâm Ngôn Hi đột nhiên cảm thấy áy náy, chần chừ một chút, cuối cùng vẫn là làm như không có chuyện gì lên tiếng nói: “Tề tiên sinh, bữa tối đã chuẩn bị xong, mời vào phòng ăn dùng bữa.”

“Bữa tối?” Cơn giận của anh ngay lập tức xẹp xuống, thay vào đó là khuôn mặt ngỡ ngàng không biết chuyện gì xảy ra.

“Anh không ăn tối sao?” Cô khẽ nhú mày.

Vội vã lắc đầu, Tề Hàn Tinh nói: “Có chứ, có chứ, đương nhiên là muốn ăn rồi.” Anh cũng không phải thần tiên, tất nhiên là phải ăn rồi, nhưng mà mới vừa rồi rõ ràng trên bàn không có một hột cơm, vậy bữa tối ở đâu ra?

“Vậy mời tiên sinh vào phòng ăn dùng cơm.” Lâm Ngôn Hi cung kính khom người, chờ Tề Hàn Tinh đi vào phòng ăn.

Nhìn bộ dạng của cô nghiêm túc như vậy, chắc là có cái ăn rồi! Nghĩ thế, Tề Hàn Tinh cất bước đi tới phòng ăn.

Được cô phục vụ, anh ngồi xuống vị trí chủ nhà, có điều trên bàn ăn vẫn không thấy tăm hơi bữa tối đâu.

“Tề tiên sinh, trước khi anh dùng bữa, tôi muốn nói rõ với anh, về sau bữa sáng là sáu giờ ba mươi, bữa trưa là mười hai giờ ba mươi, bữa tối là sáu giờ ba mươi. Đến bữa, tôi sẽ mời anh vào dùng cơm, nếu anh không muốn ăn, hoặc thiết đãi bạn bè, phải báo trước cho tôi một tiếng.”

Tốt, rất tốt, ăn một bữa cơm mà lắm quy tắc như vậy, cô gái này đến đây căn bản là muốn ức hiếp anh.

Nhìn Lâm Ngôn Hi, trong lòng Tề Hàn Tinh oán trách không ngừng, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ cung kính, ngoan ngoãn nói: “Dạ vâng, thưa Lâm Ngôn Hi tiểu thư yêu quý.”

“Anh có thể gọi tôi là Lâm Ngôn Hi, hoặc Lâm tiểu thư đều được, nhưng không cần thiết phải thêm từ ‘yêu quý’ vào.”

“Dạ, yêu quý.....Không, Lâm Ngôn Hi tiểu thư.” Nở nụ cười rung động lòng người trước mặt cô, Tề Hàn Tinh lễ độ, khách khí dò hỏi: “Lâm Ngôn Hi tiểu thư, xin hỏi bữa tối của tôi ở đâu?”

Nhìn nụ cười trên gương mặt anh, Lâm Ngôn Hi như bị điện giật, tim bất giác đập nhanh hơn một nhịp, ngay sau đó lùi mình từ trạng thái mất hồn trở về, “Tề tiên sinh, xin đợi một lát, bữa tối sẽ có ngay đây.” Nói xong, cô quay người đi vào phòng bếp.

Một lúc sau, Lâm Ngôn Hi mang đến một khay nhỏ, bắt đầu bài trí, khăn ăn, một số gia vị, còn có dao nĩa, thìa, sau đó sắp xếp đầu vào đây trước mặt Tề Hàn Tinh, rồi nói: “Tề tiên sinh, món chính tối nay là đùi gà chiên, món phụ là bánh sừng bò, canh hải sản, salad trái cây, điểm tâm ngọt là bánh pudding trứng gà với bánh ngọt vị quýt, đồ uống là nước bưởi kèm thêm nho.”

Cô quay trở lại bếp, trong chốc lát mang tới một ly rượu khai vị, một khay bánh sừng bò, còn có một nồi bằng gốm đặt trên một bếp lửa nhỏ, bên trong nồi là canh hải sản. Cô cẩn thận từng chút một, nhẹ nhàng đặt trên khăn trải bàn, sau cùng cúi người nói: “Tề tiên sinh, mời dùng bữa.”

Ánh mắt nhìn cô chằm chằm, Tề Hàn Tinh bị những động tác liên tiếp của cô làm cho không nói nên lời, trời ạ! Có phải là anh đang ăn cơm trong nhà hàng tây sang trọng không?

Thấy anh hình như không được tự nhiên, Lâm Ngôn Hi vội vàng nhắc lại: “Tề tiên sinh, mời dùng bữa.”

Thôi, cái này thì có gì mà kinh ngạc chứ, cô gái này từ lúc vào đây đã rất coi trọng tác phong của mình rồi, nếu bây giờ cô ấy nhét đại một chén cơm cho anh ăn, đó mới là không được bình thường!

“Cô cũng ngồi xuống cùng ăn đi.” Bàn ăn lớn như vậy mà chỉ có một mình anh ăn, cảm giác rất cô độc.

“Anh là chủ, tôi là người làm, chúng ta không nên ngồi cùng bàn ăn cơm.”

“Cô đang đùa đấy à?” Tề Hàn Tinh hoài nghi nhìn cô, rốt cuộc cô gái này là người của thời đại nào vậy?

“Tôi nói gì sai sao?” Lâm Ngôn Hi rất nghiêm túc hỏi ngược lại, từ nhỏ đến lớn, cô được bà quản gia một tay nuôi nấng, tình cảm hai người như mẹ con, nhưng ngay cả như vậy, bà quản gia vẫn tuân thủ nghiêm ngặt quan hệ chủ tớ như cũ, không vượt quá giới hạn. Bà quản gia nói, mỗi người nên kiên trì giữ vững tác phong của mình, nếu không tiếp xúc với người bất phân phải trái, rất dễ mất đi lập trường, cuối cùng cũng không hiểu rõ, quan niệm phải trái cũng mơ hồ hết.

Trong nháy mắt, Tề Hàn Tinh không phản bác lại được, chần chừ một lúc sau mới miễn cưỡng nói: “Không phải là cô nói sai, nhưng cô cũng cổ hủ quá!”

Đương nhiên không đồng ý với cách nghĩ của anh, Lâm Ngôn Hi khẽ nhíu đầu lông mày, “Đây là vấn đề nguyên tắc.”

Cho tới bây giờ, Tề Hàn Tinh đối với phụ nữ đặc biệt rất kiên nhẫn, có điều lúc này anh thật sự không nhịn nổi, “Tôi muốn cô ngồi xuống cùng ăn với tôi.” Gạt cái nguyên tắc của cô sang một bên, cô gái này đúng là muốn chống đối anh!

“Tề tiên sinh, tôi phải hầu hạ anh ăn tối xong, nếu tôi ngồi xuống ăn cùng anh như vậy, sẽ rất bất tiện”

“Tôi lấy thân phận ông chủ ra lệnh cho cô ngồi xuống ăn với tôi.”

“Mặc dù anh là ông chủ, nhưng cũng nên biết tôn trọng người khác.”

Không phản bác lại được, Tề Hàn Tinh nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, cuối cùng cũng động đũa dùng bữa tối. Vốn là anh thấy mình may mắn tìm được một nữ giúp việc tốt, nhưng bây giờ, anh giận không mắng cô té tát được. Cô gái này tới để hủy diệt lòng tự tôn đàn ông của anh, nếu là cô gái khác, đã không nói hai lời ngoan ngoãn ngồi xuống, thế mà cô trái thì một lý do, phải thì từ chối, thật sự bắt nạt người ta quá!

Haizzz! Bắt nạt thì làm sao, ai bảo anh kém cỏi như vậy, không làm gì được cô? Không được nôn, tức no rồi, không ăn được bữa tối không phải là uống phí món ngon hay sao?

~Mới đó mà Lâm Ngôn Hi đã ở nhà Tề Hàn tinh được mấy ngày, không biết là vì lạ giường, hay là nhớ chuyện kết hôn mà cha cô đã định đoạt, mà cô cứ trần trọc, nằm lăn qua lăn lại trên giường mãi không ngủ được.

Cô nhẹ nhàng vén chăn, bước xuống giường, thay quần áo thoải mái hơn, rời phòng ngủ đi xuống lầu dưới. Có lẽ cô nên uống một ly sữa nóng, chưa biết chừng lại dễ ngủ hơn.

Khi đến giữa cầu thang, cô nghe có tiếng rên rỉ của phụ nữ truyền đến, “Ừm.....ừm.....a.....” , trong lòng ngờ vực, vì vậy cô đi theo âm thanh đó tìm kiếm.

Tầm mắt vừa nhìn thấy một đôi nam nữ đang dây dưa với nhau trên ghế salon, giữa bọn họ chỉ còn lại một chương cuối cùng nữa mà thôi, đầu óc Lâm Ngôn Hi nhất thời trống rỗng, cổ họng như bị khóa lại, hoàn toàn nói không ra lời.

“Tinh, em muốn..... Yêu em.....” Người phụ nữ nằm trên ghế salon không nhận ra lúc này còn có sự xuất hiện của một người nữa, cô ta vội vàng nắm quần lót của Tề Hàn Tinh định kéo xuống, khát vọng chiếm đoạt anh từng bước tiến tới.

Hành động của người phụ nữ kia như thức tỉnh cô, chợt, Lâm Ngôn Hi quang minh chính đại nghiêm nghị lên tiếng: “Các người sao lại ở phòng khách là loại chuyện như vậy?”

Dục vọng trong lòng đột nhiên biến mất, Tề Hàn Tinh vội vàng rời khỏi người phụ nữ kia, tiện tay nhặt một bộ quần áo nhét cho cô ta, còn mình thì nhìn chằm chằm người vừa phá hỏng chuyện tốt của anh, không biết là nên nhào tới bóp cổ cô hay là nên bội phục sự bình tĩnh của cô, gương mặt không hề đổi sắc.

Thấy anh không những không mặc quần áo, ngược lại dùng ánh mắt ‘cây ngay không sợ chết đứng’ nhìn cô chằm chằm. Từ đầu tới giờ trong lòng cô vẫn rất lúng túng, chỉ là ngoài mặt vẫn cố làm bộ tỉnh táo nói: “Tề tiên sinh, thân thể anh trần truồng tôi không có ý kiến gì, nhưng xin anh chú ý hoàn cảnh hiện tại.”

“Tiểu thư, đây là nhà tôi, tôi thích thế nào thì làm như thế, không phiền tới cô phải dạy bảo đâu!” Tề Hàn Tinh tức giận, cố ý làm trái lời cô.

Hơi nhú mảy, Lâm Ngôn Hi cố gắng kiềm chế nói: “Mặc dù đây là nhà của anh, nhưng trong phòng không chỉ có một mình anh.”

“Thế thì đã sao? Đây cũng là phòng của tôi!”

“Anh.... Anh có hiểu cái gì là tôn trọng người khác không hả?” Rốt cuộc cô cũng không nhịn được mà lớn tiếng.

“Hiểu chứ! Thân là người giúp việc của người ta, mọi việc phải nghe theo ông chủ, đây chính là tôn trọng.”

Không còn cách nào giữ được thái độ bình tĩnh, Lâm Ngôn Hi tức giận nhìn anh chằm chằm, “Anh đổi trắng thay đen, không phân biệt phải trái!”

Khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, có thể làm cho cô mất bình tĩnh anh cảm thấy cực kỳ hài lòng, “Nếu như cô không muốn xem thì có thể tránh mặt về phòng, còn không thì tốt nhất là đi ra ngoài.”

“Anh....” Cô chưa bao giờ gặp người nào ngang ngược, không nói lý lẽ như vậy.

“Dĩ nhiên, nếu cô muốn ở lại xem, tôi cũng không có ý kiến gì.”

“Không có hứng thú!” Buông một câu, Lâm Ngôn Hi xoay người đi lên lầu.

Nhìn bóng cô rời đi, Tề Hàn Tinh chậm rãi nhặt áo sơ mi trên đất mặc vào người.

“Tinh, sao nhà anh lại có một người phụ nữ kì quặc như vậy?” Cảm thấy cách anh đối xử với cô gái kia không giống như những người phụ nữ khác, Lam Tinh vội vàng đưa tay vòng qua cổ anh, mềm mại đáng yêu hỏi. Từ khi cô gái kia xuất hiện, Tề Hàn Tinh giống như quên mất sự tồn tại của cô, trong mắt chỉ có cô gái đó, vì vậy, tương lai cô gái đó sẽ là mối đe dọa lớn đối với cô.

Đối với anh mà nói, Lâm Ngôn Hi đúng là một cô gái rất kỳ quặc, nhưng Lam Tinh nói anh vừa nhìn thấy cô ánh mắt đã lộ vẻ vui mừng. Tề Hàn Tinh chẳng những không tán thành, ngược lại cũng không nói rõ là không vui, nhưng mà đối với người phụ nữ luôn chăm sóc anh, lúc này anh chỉ cười ngoài miệng, “Tiểu bảo bối, anh không thắc mắc phụ nữ nghĩ gì đâu!”

“Tinh, người ta chỉ quan tâm anh thôi mà.... Anh xem thái độ vừa rồi của người phụ nữ kia đi, thật đánh đá ghê gớm, giống như cô ta mới là bà chủ ở đây vậy, hoàn toàn không coi anh ra gì cả.”

“Nghe em nói vậy, anh thật không xứng làm ông chủ rồi.”

“Em không có ý này....em....” Thấy anh đột nhiên nhìn về phía cầu thang, Lam Tinh cũng nhìn theo về hướng ấy.

Liếc nhìn thấy Lâm Ngôn Hi xách cặp da đi xuống lầu, Tề Hàn Tinh ngây người, trong lòng đột nhiên cảm thấy áy náy. Anh nghĩ muốn nói gì đó ngăn cản cô, nhưng không biết nên nói gì cho phải, cứ thế nhìn cô đi ra ngoài, bây giờ đã mười hai giờ khuya.

“Tinh, nếu mọi người đã ra ngoài, vậy chúng ta.....”

“Anh đưa em về nhà.” Lúc này trừ suy nghĩ lo lắng cho Lâm Ngôn Hi, anh không hề để ý bất gì điều gì khác.

Lam Tinh vẫn chưa từ bỏ ý đồ hấp dẫn anh, mãnh liệt hôn lên mặt anh.

“Tinh....”

Đẩy cô ra, Tề Hàn Tinh nhặt quần jean dưới đất nhanh chóng mặc vào, “Mặc quần áo đi, anh ở bên ngoài đợi em.” Nói xong, anh cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài, để mặc Lam Tinh lăm bắm một mình mặc quần áo.

3. Chương 3

Đêm nay, Tề Hàn Tinh không dám chớp mắt một giây một phút nào, dù nằm trên giường nhưng lại lắng tai nghe ngóng phòng bên ngoài đầu hành lang có tiếng bước chân Lâm Ngôn Hi trở về hay không, vậy mà đến tận trời sáng vẫn không có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ Lâm Ngôn Hi xảy ra chuyện gì? Hay là, cô quyết định không thực hiện cam kết giữa bọn họ nữa.....

Tất cả những suy đoán không ngừng quanh quẩn trong lòng, cuối cùng anh không kiềm chế được nỗi lo lắng, quyết định bước xuống giường đi đến phòng khách lầu dưới.

Khi anh xuống lầu dưới, phòng khách đã được lau chùi sạch sẽ, gọn gàng, cửa sổ mở rộng đón ánh sáng buổi sớm. Anh phào nhẹ nhõm, Ngôn Hi đã trở lại, thật tốt quá!

Thả lỏng tâm trạng căng thẳng, Tề Hàn Tinh đi về phía phòng ăn, chưa đến nơi đã chạm mặt Lâm Ngôn Hi.

“Chào buổi sáng.” Anh tươi cười chào hỏi cô.

“Chào buổi sáng Tề tiên sinh.” So với thái độ trầm tĩnh thường ngày, hôm nay Lâm Ngôn Hi lạnh nhạt hơn mọi khi một chút.

Hoàn toàn không để ý sự lạnh nhạt của cô, gương mặt anh vẫn tươi cười như cũ, “Sao tối hôm qua không về nhà, cô đã đi đâu vậy?”

“Tề tiên sinh, đây là chuyện riêng của tôi, không nhất thiết phải báo cáo với anh!”

“Không thể nói như thế được, bây giờ cô là giúp việc của tôi, ông chủ cũng nên biết một chút về giúp việc của mình mới phải chứ!”

“Giúp việc cũng có quyền không cần phải giải thích!”

Thiếu chút nữa gương mặt tươi cười bị cứng ngắc, Tề Hàn Tinh nhìn chằm chằm Lâm Ngôn Hi, hoàn toàn không biết nên làm thế nào với cô mới phải. Cô gái này thật sự có đủ ‘phiền phức’, anh đã rất cố gắng giữ khuôn mặt tươi cười tự nhiên nhất, còn cô từ đầu đến cuối vẫn giữ thái độ xa cách, lạnh nhạt. Thật là, phụ nữ vẫn là phụ nữ, so đo tính toán nhỏ mọn.

Haizz! Tề Hàn Tinh anh ở trong đám phụ nữ lúc nào cũng như cá gặp nước, mọi việc đều thuận lợi, kết quả đụng phải cô gái này, không những vấp phải rắc rối khắp nơi, lại còn tự chọc cho bản thân nhiều phen khiếp vía.

Tại sao anh lại muốn chịu đựng cô? Tại sao mặt dày cứ bám theo người ta mãi không buông? Cô cũng chỉ là nữ giúp việc tạm thời thôi mà, chẳng bao lâu nữa sẽ không còn gặp lại, vì lý do gì anh lại phải nhân nhượng với cô? Nếu như cô muốn hai người nhìn nhau bằng ánh mắt chán ghét, anh cũng không phản đối.

“Bữa sáng của tôi đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đã đặt trên bàn ăn, Tề tiên sinh có thể dùng bữa.”

Bước qua Lâm Ngôn Hi, Tề Hàn Tinh đi thẳng về phòng bếp không quay đầu lại.

“Tề tiên sinh, tôi quên nói cho anh, tôi không cẩn thận nướng cháy bánh mì, thật không may, vừa lúc bánh mì lại không còn, anh chịu thiệt một chút vậy.” Dứt lời, cô xoay người đi lên lầu.

Vừa nghe cô nói, Tề Hàn Tinh vội vàng chạy vào phòng ăn, nhìn miếng bánh mì không khác cục than đen sì là mấy, khuôn mặt liền chuyển sang màu xanh, đáng ghét! Cô gái này..... Thôi, dù sao lúc không có cô, anh còn ít khi ăn sáng nữa là, có điều kể từ khi quen được ăn những món ngon do cô nấu, bữa sáng nhất định phải ăn, không được bỏ, thật là ầm ục!

Ăn, không ăn, vật lộn trong lòng một phen, cuối cùng anh thở dài, quyết định nhẫn nhịn phản công lần sau, trừ hai mảnh đã cháy khét, những phần còn lại đều nhét hết vào trong bụng.

Bây giờ Tề Hàn Tinh cũng cảm nhận được cái gì gọi là nhà dột lại gặp mưa to suốt đêm. Tinh thể căng thẳng giữa anh và Lâm Ngôn Hi vẫn chưa có dấu hiệu hòa giải lại nhận được điện thoại của mẹ, nói là tạm thời có việc, vài ngày nữa mới bay tới Đài Loan. Đây rõ ràng là có âm mưu!

“Mẹ, mẹ đừng tới đây nữa!” Lúc đầu, anh cho là mẹ không thể để cha ở nhà mà đi quá lâu, cùng lắm là nửa tháng, cho nên mới viết giấy cam kết với Lâm Ngôn Hi trong vòng một tháng. Bây giờ mẹ lại kéo dài thời gian như vậy, nếu qua thời hạn giao ước của hai người mà mẹ mới đến, vậy anh vất vả cả ngày trời thành công cốc hết sao?

“Tề Hàn Tinh, thái độ của con là gì vậy, con không muốn gặp lại mẹ nữa có phải không?”

Có người nói phụ nữ lật mặt nhanh hơn sách, câu này nói về mẹ quả không sai chút nào. Nhìn bà xem, một phút trước còn là một người mẹ hiền từ nhỏ nhẹ nói chuyện với anh, bây giờ lại lớn tiếng dùng dằng nổi giận thiếu chút nữa xé rách màng nhĩ của anh.

Nhanh chóng cầm điện thoại cách xa tai 5cm, Tề Hàn Tinh hướng về phía ông nói làm mặt quỷ, rồi giả bộ hết sức lo sợ nói: “Mẹ, mẹ đừng hiểu lầm, con đương nhiên rất muốn nhìn thấy mẹ rồi, nhưng mà mẹ không nhất thiết phải vất vả bay tới Đài Loan làm gì, con có thể đến San Francisco thăm mẹ mà!”

“Thật sao? Vậy khi nào con rảnh?”

“Tháng sau con phải đi thu âm, lại còn phải đến Trung Quốc chụp hình usic video mới, sau đó còn bận rộn cho hoạt động quảng bá nữa, ít nhất cũng phải bốn, năm tháng...”

“Tề Hàn Tinh.....”

“Mẹ, mẹ đừng tức giận, đây là công việc của con, rất khó quyết định thời gian chính xác.”

Ngừng một hồi lâu, Lưu Uẩn Từ thở dài nói: “Red, mẹ cảm thấy bây giờ con không còn là con của mẹ nữa rồi, một năm mới gặp con một hai lần, tết Nguyên Đán cũng không được gặp mặt, so với người hâm mộ của con mẹ cũng không bằng.”

“Mẹ, con xin lỗi! Không phải mẹ cũng nói con sinh ra đã thuộc về ánh hào quang sân khấu rồi à, mẹ nở để con từ bỏ sự nghiệp ngày ngày ở bên cạnh mẹ sao?”

“Tạm thời bây giờ con đang nổi tiếng như thế, mẹ mới không để con rời bỏ sân khấu. Mẹ sợ là ngoài ca hát con không biết gì cả, về sau ra ngoài không kiếm nổi một miếng cơm.” Lưu Uẩn Từ cố ý áp chế khí thế của con trai, thật ra Red nói cũng không sai, mặc dù ngoài mặt bà hay than vãn không muốn anh đi hát nữa, dứt khoát chuyển đến San Francisco ở với bà. Nhưng bà cũng chỉ nói thế thôi, bởi vì trong lòng bà biết rất rõ, bà không thể coi thường khả năng làm chủ sân khấu bẩm sinh của Red, trời sinh anh đã là đại minh tinh.

“Mẹ, mẹ đừng coi thường con trai mẹ như vậy, ngoài ca hát, con có thể sáng tác ca khúc kiếm tiền.”

“Đúng thế, đúng thế! Con trai mẹ là tài giỏi nhất rồi.” Mặc dù Red không phải đứa con do bà mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, nhưng anh lại là niềm tự hào nhất của bà.

“Mẹ, con đợi mẹ tới, có điều mẹ đừng để con đợi lâu quá, nếu không đến lúc đó con phải bỏ dở công việc theo hầu mẹ.”

“Thôi, mẹ cũng không mong muốn con đi với mẹ lâu, chỉ cần con ăn cơm với mẹ bữa cơm là mẹ mãn nguyện rồi.”

“Con hiểu rồi.”

“Được rồi, không thèm nghe con nói nữa, mất công con lại chê mẹ nhiều chuyện, khi nào rảnh rồi mẹ sẽ lập tức bay sang Đài Loan thăm con, bye bye.”

Tạm biệt mẹ xong, Tề Hàn Tinh gác điện thoại xuống, sau đó xuống giường cử động cơ thể có chút cứng ngắc.

Mặc kệ khi nào mẹ tới, trước mắt phải dàn xếp tình trạng căng thẳng giữa anh và Lâm Ngôn Hi đã, nếu không mẹ đến sẽ nhìn thấy bầu không khí giữa bọn họ, nhất định sẽ thấy kỳ lạ. Quan trọng nhất là anh

không chịu được thái độ lạnh nhạt của cô, thường ngày cô đã không thể nào đáng yêu, chuyện gì cũng đầu ra đầu, quy củ cứng nhắc, bây giờ lại thêm bộ dạng này càng làm người ta phát điên.

Đại trưởng phu cô được dẫn được, anh đối với phụ nữ luôn sẵn sàng có thừa, mười phần nhẫn nại, cần gì vì một chút chuyện nhỏ này mà đôi co với cô mãi không xong. Hiện tại cứ để cho cô chê cười đã rồi nói chuyện nghiêm túc sau, dù sao anh cũng là người có lỗi trước, cúi đầu xin lỗi cô cũng không có gì đáng hổ thẹn.

Đi tới ban công, Tề Hàn Tinh hít thở bầu không khí sáng sớm, nhìn trời còn xám xịt anh nghĩ thầm, mẹ thật không có khái niệm thời gian gì cả, vừa nghĩ tới là liền gọi điện cho anh, cũng không nghĩ tới anh đang yên giấc ngủ ngon, cứ như vậy mà lôi anh từ trên giường tỉnh dậy.

Ngáp dài một cái, Tề Hàn Tinh xoay người muốn trở về phòng, đột nhiên liếc thấy bóng dáng của Lâm Ngôn Hi.

“Lúc nào cô ấy cũng dậy sớm vậy sao?” Nhìn cô cầm máy cắt cỏ, vẻ mặt chăm chú nghiêm túc sửa lại thảm cỏ, Tề Hàn Tinh bất giác ghé sát vào lan can tầng trên, bị phong thái bận rộn lại tao nhã của cô hấp dẫn.

Cảm thấy có người nhìn mình, Lâm Ngôn Hi đột nhiên ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Tề Hàn Tinh, cô nói theo thường lệ: “Chào buổi sáng Tề tiên sinh.”

“Chào buổi sáng.” Tề Hàn Tinh nở nụ cười lúm đồng tiền mê người nhất nhìn cô, sau đó không nói thêm câu nào liền quay bước vào trong phòng.

Nhìn nụ cười của anh biến mất hai ngày quay trở lại, Lâm Ngôn Hi có chút choáng váng, cô vẫn không nhúc nhích, cứ đứng mất hồn như vậy, mãi cho đến khi tiếng máy cắt cỏ truyền đến tai cô mới phục hồi lại tinh thần.

Lâm Ngôn Hi cúi đầu làm tiếp công việc còn đang dang dở, lúc này Tề Hàn Tinh cũng đang đi tới.

“Thật xin lỗi, đêm hôm đó là tôi không đúng.” Anh trực tiếp dùng thái độ thành khẩn nói lời xin lỗi cô.

Chưa bao giờ nghĩ đến việc anh sẽ nói xin lỗi mình, trong khoảng thời gian ngắn Lâm Ngôn Hi không biết nên phản ứng như thế nào.

“Tôi đảm bảo chỉ cần một ngày cô còn ở lại đây, tôi tuyệt đối sẽ không đưa phụ nữ tới đây nữa, thật đấy!” Thấy cô im lặng, Tề Hàn Tinh vội vàng bổ sung.

Cười như không cười, Lâm Ngôn Hi tỏ thái độ không quan tâm, đùa cợt nói: “Đây là nhà của anh, anh muốn làm gì thì làm. Đó là tự do của anh, tôi là người giúp việc không có tư cách can thiệp vào.”

“Nhưng bây giờ cô cũng ở đây mà!”

“Thế thì đã làm sao? Đây không phải là phòng của anh à?”

“Tôi.....” Tề Hàn Tinh giơ hai tay lên, làm bộ dạng đáng thương, “Cô tha cho tôi đi! Không cần bắt chước lời nói ngang ngược đó của tôi, tôi thừa nhận là tôi đã sai rồi!”

Không nhịn được bật cười, Lâm Ngôn Hi hài lòng nói: “Thật ra, ở phương diện nào đó, anh nói cũng không sai, ở đây anh có quyền tùy ý muốn làm gì thì làm. Chỉ là tôi cảm thấy, bất kể là làm chuyện gì cũng nên tôn trọng người khác, nếu không xã hội này nhất định sẽ loạn mất.”

Lâm Ngôn Hi nói gì, Tề Hàn Tinh hoàn toàn không để vào tai, anh chỉ mãi nhìn nụ cười đẹp mê người hiếm có của cô, không ngờ cô cười lại xinh đẹp như vậy, làm động lòng người.

Nhìn ánh mắt ngây dại của anh, cô đột nhiên lúng túng, vội vàng quay đi sau khi ném lại một câu, “Tề tiên sinh, tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho anh.” Cô chạy trốn chệch vào trong nhà, bỏ dở công việc giữa chừng.

Thật lâu, thật lâu sau đó Tề Hàn Tinh vẫn luyến tiếc khoảnh khắc đẹp ấy, vẫn chìm đắm trong nụ cười của Ngôn Hi, mãi đến khi ánh nắng ấm áp của mặt trời chiếu xuống, âm thanh huyền ảo thay thế cho không khí sáng sớm yên tĩnh, anh mới trở lại trạng thái bình thường.

Thật kỳ lạ, không phải là anh chê bai cô gái này rất nhiều điểm sao? Chê cô quá cẩn thận tỉ mỉ, quy củ một đồng, chê cô không thú vị, nhưng tại sao lại luôn không tự chủ được mà bị cô mê hoặc? Ôi! Anh hồ đồ mất rồi. Tề Hàn Tinh lắc đầu, đi vào trong nhà, trong lòng đầy những nghi ngờ.

~

Mặc dù rất tin tưởng vào hiệu suất làm việc của mình, nhưng khi có người ngồi một bên nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của mình thì dù lòng tin của cô có lớn đến đâu cũng bị giảm xuống. Hơn nữa người này lại là người thuê cô làm việc nên cô không tiện nói ra, mà cô sợ nhất là cảm giác mất tự nhiên, giống như mất đi khả năng khống chế năng lực của mình vậy.

Khẽ thở dài trong lòng, Lâm Ngôn Hi cố làm ra vẻ thoải mái nói: “Tề tiên sinh, anh không cần làm việc sao?” Từ buổi sáng hôm qua nói xin lỗi với cô, Tề Hàn Tinh liền biến thành cái bộ dạng này, cô đi tới đâu anh cũng đi theo, lúc thì hỏi cái này, lúc lại hỏi cái kia, giống như là đang điều tra tài sản cá nhân vậy.

Được cô hỏi, anh mừng như bắt được vàng, Tề Hàn Tinh cười rất tươi, “Tôi mới kết thúc hoạt động lưu diễn từ tuần trước, bây giờ đang được nghỉ phép.”

Nhìn nụ cười của anh, Lâm Ngôn Hi chợt cảm thấy như có một luồng điện chạy qua người, khẽ rung mình một cái, cô cười nhẹ, che giấu sự rối loạn trong lòng.

“Nếu được nghỉ phép sao anh không ra ngoài ô thư giãn một chút?” Tốt nhất là anh đi ra ngoài chơi vài ngày rồi hãy về, như vậy cô sẽ thoát khỏi cảm giác áp bức đang đè nén trong lòng lúc này.

“Bình thường lúc nào tôi cũng ra ngoài, cho nên ngày nghỉ tôi thích ở nhà, hưởng thụ cuộc sống không bị người khác vây quanh ầm ĩ.”

“Ừ..... Nói cũng phải.” Cô gật đầu một cái, thăm rồi, không biết anh nghỉ phép tới khi nào đây?

“Ngày nào cô cũng làm mấy việc như thế này, có cảm thấy phiền không?” Tề Hàn Tinh quay lại hỏi, lúc nào cũng như thế, hình như cô gái này không hề có một sự thay đổi nào, lúc nào cũng là cái bộ dạng ấy. Nhưng anh càng lúc càng cảm thấy tò mò, từng giây từng phút cô làm việc ở đây, rất bận rộn, vậy mà chưa từng thấy cô cau mày khó chịu, hoặc là tỏ thái độ không vui, thật là một cô gái kỳ lạ.

“Tôi chỉ làm việc nên làm, không có gì gọi là phiền cả.”

“Chẳng lẽ cô không muốn nghỉ ngơi một ngày cho nhẹ nhõm, thoải mái sao?” Cũng giống như anh, mặc dù khi đứng trên sân khấu anh vô cùng nhiệt tình, cảm giác như mình có thể khuấy động tinh thần của những khán giả phía dưới, khiến họ hò hét ầm ĩ vì anh, làm nhiệt huyết của anh sục sôi, hưng phấn, nhưng thỉnh thoảng anh cũng cần được nghỉ xả hơi.

“Tôi không muốn.”

“Vậy bây giờ cô nghĩ thử xem, có muốn nghỉ ngơi một chút đi đâu đó cho khuây khỏa không?”

“Nghĩ chuyện này có ích gì, tôi cũng không phải ông chủ, không có quyền quyết định ngày nghỉ.”

Tề Hàn Tinh bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, cô gái này giống như cô ý khiêu khích sự chịu đựng của anh thì phải, “Hôm nay cô không cần làm bữa trưa với bữa tối đâu, tôi dẫn cô ra ngoài ăn.” Anh biết, nói chuyện lòng vòng với cô gái Lâm Ngôn Hi này không thú vị chút nào.

Cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Lâm Ngôn Hi một chữ cũng không nói nên lời, trong mắt hiện lên một tia hoảng hốt.

“Này! Cô đừng suy nghĩ lung tung, chỉ là tôi thấy cô làm việc rất tốt, sửa sang nhà cửa ngăn nắp sạch sẽ, nên muốn thưởng cho sự tận tụy của cô mà thôi.” Không ngờ Tề Hàn Tinh anh cũng có ngày bị đát như thế này, muốn mời người ta ăn cơm cũng phải tìm lý do.

“Không cần đâu, là việc tôi nên làm.”

Được lắm, cô gái này hình như rất biết cách đả kích lòng tự tôn phái mạnh của anh, có lẽ anh nên dạy dỗ cô một chuyện: dốc sức phục vụ ông chủ là nguyên tắc tối cao của nhân viên.

“Lâm Ngôn Hi.....” Anh chưa nói hết câu đã bị tiếng chuông cửa ngắt lời.

“Tề tiên sinh, tôi đi mở cửa.” Lâm Ngôn Hi vội vàng ba chân bốn cẳng chạy đi.

Nhìn bóng lưng cô hốt hoảng hơn mọi ngày, Tề Hàn Tinh không ngừng tự hỏi: “Từ khi nào mà người ta lại ghét mình như vậy?” Anh thở dài một tiếng, ủ rũ ngồi xuống ghế sofa.

Nghĩ lại cũng thật buồn cười, Lâm Ngôn Hi cũng không phải người khó hiểu, cô làm chuyện gì cũng cần thận tỉ mỉ, mạch lạc rõ ràng, nhưng mà anh lại không thể nào đoán ra được tâm tư của cô...

“Red, mẹ tới mà con cũng không muốn ra đón à?” Nhìn Tề Hàn Tinh đang ngẩn người suy nghĩ, Lưu Uẩn Từ hải lòng cất giọng nói đùa với anh.

Chớp chớp mắt, Tề Hàn Tinh đứng dậy chần chờ một lúc mới lên tiếng: “Mẹ!”

“Về mặt của con là gì vậy, hình như là con không muốn nhìn thấy mẹ thì phải!”

Anh vội lắc đầu, có chút không kịp phản ứng: “Mẹ, không phải mẹ nói....”

“Nói gì, nói mẹ tạm thời có việc nên mấy ngày nữa mới tới đây được phải không?”

Tề Hàn Tinh như bưng bình tĩnh, anh hiểu rồi, thì ra là mẹ cố ý, mục đích là muốn anh mất cảnh giác, tới kiểm tra đột xuất, chứng minh chuyện nữ giúp việc là thật hay anh chỉ nói dối thôi. Mẹ anh cho rằng, với cá tính của anh thì không thể nào đi tìm nữ giúp việc thật, cùng lắm là đi tìm người giả mạo hòng qua mắt bà. Nhưng bà hoàn toàn không ngờ, người giúp việc giả mạo hiện tại của anh ngoại trừ kỳ hạn làm việc trong một tháng ra, những thứ khác đều làm rất tốt, không khác gì người giúp việc thật sự.

“Mẹ, chẳng lẽ không đúng như vậy sao?”

“Vốn dĩ là như vậy, nhưng con nói không nên để con đợi quá lâu, cho nên mẹ giao lại mọi chuyện cho cha con xử lý rồi đáp may bay tới Đài Loan, con nói xem mẹ có tốt với con không?”

Tốt, tốt cái đầu, ý đồ không tốt chút nào, Tề Hàn Tinh bắt đắc dĩ thì thầm trong lòng.

“Bác Tề”, thấy Lưu Uẩn Từ chỉ mãi lo nói chuyện với Tề Hàn Tinh, đường xa lặn lội tới đây lại ném khách quý như cô sang một bên, Trần Đình Ly không đợi giới thiệu đã đi bên cạnh bà vào nhà. “Thì ra đây chính là anh Hàn Tinh mà lúc nào bác cũng nhắc đến sao!”

“Đúng rồi, Red, mẹ quên giới thiệu, đây là con gái bạn thân của cha con, tên là Trần Đình Ly. Đã lâu không tới Đài Loan rồi, cho nên lần này đặc biệt theo mẹ qua đây chơi.”

Cười với cô theo phép lịch sự, đột nhiên Tề Hàn Tinh chạy ra phía sau Lưu Uẩn Từ, cưỡng ép kéo Lâm Ngôn Hi qua, “Mẹ, đây là nữ giúp việc của con, cô ấy tên là Lâm Ngôn Hi.” Nếu anh đoán không lầm, ‘nữ giúp việc’ lúc đầu mẹ anh định đưa đến cho anh chính là cô Trần Đình Ly này, cho nên mẹ đưa Trần Đình Ly đến, nếu như bắt được anh không có nữ giúp việc như đã nói, thì có thể thuận nước đẩy thuyền để cô gái này ở lại nhà anh.

“Mẹ biết rồi, lúc mới bước vào mẹ đã hỏi qua rồi.” Đường như Lưu Uẩn Từ biết được suy nghĩ của anh, liếc nhìn thấy anh đang nắm chặt tay Lâm Ngôn Hi.

Lâm Ngôn Hi nhanh chóng rút tay ra khỏi bàn tay anh, đột nhiên Tề Hàn Tinh phục hồi lại tinh thần, sau đó cô vào vai một nữ giúp việc ân cần hỏi: “Tề phu nhân, Trần tiểu thư, không biết là hai vị muốn ngồi xuống uống tách trà, hay là muốn về phòng nghỉ ngơi một chút?”

“Đương nhiên là muốn ngồi xuống uống tách trà rồi, chuyện này còn phải hỏi sao?” Cảm thấy Lâm Ngôn Hi không giống nữ giúp việc bình thường, Trần Đình Ly vội vàng bày ra điệu bộ nữ chủ nhân, ý muốn giắt cô ở dưới chân.

Hoàn toàn không coi trọng thái độ đối khách làm chủ của Trần Đình Ly, Lâm Ngôn Hi tỉ mỉ hỏi lại một lần nữa ý kiến của Lưu Uẩn Từ: “Vậy phu nhân có muốn uống trà trước không ạ?”

“Cũng được, phiền cô pha giúp tôi ly cà phê là được rồi.”

“Vâng.” Lâm Ngôn Hi khom người, xoay đi bước ra khỏi phòng khách.

“Anh Hàn Tinh, sao anh lại đưa về loại giúp việc này, cô ta căn bản chẳng có kinh nghiệm gì cả!” Không đợi Lâm Ngôn Hi đi khỏi tầm mắt, Trần Đình Ly đã vội vàng nói huyền thuyên với Tề Hàn Tinh.

Bình tĩnh nhìn Trần Đình Ly nghi ngờ năng lực người giúp việc của mình, Tề Hàn Tinh tỏ vẻ điềm đạm lễ độ nói: “Cô nghĩ sai rồi, Ngôn Hi là một người giúp việc rất tốt, sau khi cô ấy tới đây, cả căn nhà rục rở lên hẳn, nếu rảnh rồi cô có thể đi xem thử, cô sẽ biết cô ấy làm tốt công việc của mình như thế nào.”

“Thật sao?” Trần Đình Ly nhìn khắp căn phòng bằng ánh mắt soi mói, bắt bẻ, mặc dù không thừa nhận nhưng cũng không thể phản bác được, nơi này thực sự không có một khuyết điểm nào cả.

Không thèm để ý Trần Đình Ly, Tề Hàn Tinh đi lại kéo Lưu Uẩn Từ ngồi xuống ghế salon rồi ngồi xuống cạnh bà, “Mẹ, đi mấy báy lâu như vậy, chắc mẹ mệt lắm, mẹ ngồi xuống nghỉ chút đi.”

Lưu Uẩn Từ ngồi xuống, trong lòng không khỏi hoài niệm nhìn khắp căn phòng, “Hai năm rồi, nơi này vẫn như cũ, không thay đổi chút nào.”

“Mẹ, nơi này do một tay mẹ bài trí, sao con dám tùy tiện đảo lộn chứ?”

“Con nói hay lắm, mẹ thấy là con lười động tay vào thì đúng hơn.” Lưu Uẩn Từ nhìn con trai bằng ánh mắt nuông chiều.

“Anh Hàn Tinh”, thấy mình bị lạnh nhạt ở một bên, Trần Đình Ly vội vàng ngồi xuống bên cạnh Tề Hàn Tinh, dựa vào người anh, “Thật ra thì anh cũng không cần tốn tiền thuê người giúp việc làm gì, sau này em sẽ giúp anh xử lý chỗ này là được rồi.”

“Không cần đâu, cô là khách, như vậy thật phiền cô quá, hơn nữa cô cũng sắp về Mỹ.” Anh biết phụ nữ ai cũng rất thích anh, chỉ ngoại trừ cô nàng Lâm Ngôn Hi kia, mà cái cô Trần Đình Ly này cũng thật quá nóng vội!

“Em có thể ở lại.....”

Đúng lúc này, Lâm Ngôn Hi cắt lời Trần Đình Ly: “Tề phu nhân, Trần tiểu thư, mời dùng cà phê.”

“Mẹ, con thêm đường với sữa ẹ nhé!” Cầm kích nhìn Lâm Ngôn Hi, Tề Hàn Tinh ân cần đứng lên, thừa cơ thoát khỏi Trần Đình Ly.

“Tề tiên sinh, tôi đi chuẩn bị cơm trưa.” Lâm Ngôn Hi trở lại phòng bếp.

Không để cho Tề Hàn Tinh có không gian hít thở, Trần Đình Ly lại định dính lấy anh, “Anh Hàn Tinh, em.....”

“Mẹ, con gọi Ngôn Hi chuẩn bị phòng cho hai người.” Hai người phụ nữ chưa kịp nói thêm lời nào, Tề Hàn Tinh đã chạy trời chết về phía phòng bếp.

“Red, con làm sao vậy? Nói thế nào Đình Ly cũng là khách từ xa tới, con không thể tiếp đón người ta nhiệt tình một chút được sao?” Khi chỉ còn hai mẹ con ở cạnh nhau, Lưu Uẩn Từ không nhịn được mở lời trước.

“Mẹ, cô ấy đã nhiệt tình như vậy, lại thêm cả con vào nữa, vậy không phải là cháy nhà rồi sao?”

Vừa buồn cười lại không biết làm thế nào, Lưu Uẩn Từ nhẹ nhàng quả trách: “Con chỉ giỏi ngụy biện thôi.”

Gương mặt anh tỏ vẻ vô tội, “Mẹ cũng nhìn thấy còn gì, sao trách con được?”

“Được rồi, coi như Đình Ly nhiệt tình hơi quá, nhưng đó là vì nó sống bên Mỹ lâu rồi, nên tính cách có phần nhiệt tình, phóng khoáng hơn một chút thôi mà.”

“Cùng lắm con không cần nữa là được chứ gì.”

“Thật không vậy? Mẹ thấy con thay đổi phụ nữ xoành xoạch, thế nào cũng không nghe con kêu không cần vậy?” Đứa con trai này của bà đã thay đổi rồi, lúc trước gặp người phụ nữ nào cũng nhẹ nhàng dịu dàng là thế, bất kể là ai cũng không cự tuyệt, vậy mà bây giờ anh lại nói không có hứng thú.

“Con....” Đúng rồi! Anh làm sao vậy? Trước kia gặp phải người phụ nữ như Trần Đình Ly anh phối hợp rất ăn ý cơ mà, tại sao bây giờ lại cảm thấy mất hết khẩu vị? Có lẽ nào.... Không, anh với Lâm Ngôn Hi không có một chút liên quan nào hết, bởi vì Trần Đình Ly là người mà mẹ gài ‘bẫy tình’ cho anh nên mới không có cảm xúc đặc biệt, đúng, nhất định là như vậy!

Đến nước này, anh dồn đầy trách nhiệm nói: “Mẹ, mẹ đừng phí công vô ích nữa, con không thích người như cái cô Trần Đình Ly đó đâu.”

“Vậy con thích phụ nữ như thế nào, giống Lâm Ngôn Hi à?” Lưu Uẩn Từ hào hứng dò hỏi anh.

Nhịp tim bỗng nhảy lên một cái, Tề Hàn Tinh lắc đầu, làm bộ buồn cười nói: “Mẹ, mẹ nói gì vậy, chẳng qua Lâm Ngôn Hi cũng chỉ là nữ giúp việc của con, có liên quan gì tới chuyện này đâu chứ?”

“Hừm! Mẹ thấy hai đứa thân thiết với nhau thì có.”

Đúng thế, anh thay đổi thái độ từ lúc nào, tại sao anh không có một chút cảm giác gì hết vậy? Anh nghi ngờ suy nghĩ.

“Giỏi lắm...., con đừng đóng kịch trước mặt mẹ nữa, con tưởng mẹ không nhìn ra được con có ý với người ta chắc? Con đó, nếu như ngay từ đầu nói ra chuyện con đã có người con yêu thương thì tốt rồi, mẹ đỡ phải khổ trương lo lắng kén chọn cho con.”

Dù sao bà vẫn thích cô bé Đình Ly này, vừa nhiệt tình dễ thương lại đáng yêu vui vẻ, bà thấy Đình Ly rất hợp với Tề Hàn Tinh. Nhưng hôm nay gặp cô bé Lâm Ngôn Hi này, cũng không thể nói là không thích được, Lâm Ngôn Hi khí chất thanh nhã, điềm tĩnh chín chắn, nhìn qua cũng đoán được cô là con nhà gia giáo, nếu so sánh hai người với nhau thì Đình Ly có vẻ quá trẻ con.

Thật ra bà cũng là một người mẹ rất sáng suốt, không ép buộc con trai mình nhất định phải lấy người nào, chỉ cần anh có thể thay đổi tính cách như hiện tại, tập trung tìm kiếm đối tượng kết hôn nghiêm túc, như vậy là đủ rồi.

“Mẹ, con với Ngôn Hi thật sự không có gì hết, mẹ đừng suy đoán lung tung nữa.” Đúng là anh tò mò về Lâm Ngôn Hi, nhưng không có nghĩa là có ý muốn không an phận với cô như mẹ nói.

Lưu Uẩn Từ vỗ vỗ vai anh, “Con nghĩ mẹ là trẻ con dễ lừa gạt lắm sao? Người con lừa gạt là mẹ thông thái của con đấy, lại còn nói dối hả?” Tên nhóc con này còn không nhìn ra được sao, chỉ cần Lâm Ngôn Hi xuất hiện, anh sẽ không tự chủ mà nhìn người ta chăm chăm. Lại còn biện minh nữa!

“Con nói thật mà, con với cô ấy thật sự không hề có một chút ý tứ nào cả.”

Lưu Uẩn Từ nhún vai, thờ ơ nói: “Tùy con thôi, con thích nói thế nào thì nói, tốt nhất là buổi tối lên giường nhắm mắt lại mà suy nghĩ, tự nói với mình câu đó một lần nữa xem thử.”

“Tại sao ạ?”

“Con không nghe người ta nói sao? Lúc không gian xung quanh yên tĩnh chính là lúc dễ nói ra lời thật lòng nhất.”

“Mẹ!” Tề Hàn Tinh ủ rũ nhìn bà chăm chăm, anh bị mẹ hại chết mất, nghe bà tra tấn một hồi như vậy, chắc tối nay anh không ngủ ngon được rồi.

“Kêu la gì chứ?” Lưu Uẩn Từ bày ra bộ mặt vô tội, cùng lắm bà chỉ dạy cho anh cách nhìn thấu nội tâm của mình thôi mà.

Tề Hàn Tinh bắt giắc thở dài, anh nói được gì bây giờ, càng nói càng chứng tỏ anh có tội giết mình, chỉ bằng anh tiết kiệm một chút hơi sức cho rồi, “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi trước đi, đợi lát nữa ăn cơm con sẽ gọi mẹ.”

Trong phòng chỉ còn lại một mình Lưu Uẩn Từ, bà đắc ý cười ha ha rất thỏa mãn, lần này bà tới đây quả không uống phí chút nào, từ trước tới giờ bà chưa từng thấy bộ dạng khốn khổ này của Tề Hàn Tinh bao giờ, rốt cuộc bây giờ cũng có thể thấy được rồi. Thú vị thật!

4. Chương 4

Quả nhiên là mẹ nói đúng, vừa nhắm mắt lại, trong đầu anh tràn ngập hình bóng của Lâm Ngôn Hi, mẹ thật là hại người ta quá!

Tề Hàn Tinh phiền não ngồi dậy, vò đầu bứt tóc, đi tắm nước nóng thôi, thả lỏng thần kinh căng thẳng một chút, có lẽ sẽ giúp anh ngủ ngon hơn. Vì vậy anh cầm áo ngủ, lười biếng lê bước vào phòng tắm.

Trong lúc Tề Hàn Tinh đang ngâm mình trong bồn tắm, nhắm mắt nghiền ngẫm cố gắng dỗ giấc ngủ trở về, cô nàng Đinh Ly lén lút đi vào phòng của anh, điều chỉnh ánh sáng trong phòng mờ ảo hơn, sau đó lấy ra một chai nước hoa phun khắp bốn phía.

Trần Đình Ly cực kỳ hài lòng với không gian lãng mạn mình vừa tạo ra, ném ra một cái hôn gió vào không khí, sau đó nhanh chóng cởi áo khoác trên người xuống, để lộ ra một bộ nội y nóng bỏng ôm lấy thân thể mềm mại.

“Anh Hàn Tinh, em tới đây.” Nhanh nhẹn nhảy lên giường, cô bày ra tư thế quyến rũ, mê người nhất hướng về phía phòng tắm không ngừng chớp mắt, nhưng đợi mãi mà không thấy anh ra ngoài.

Đúng lúc cô không nhịn được nữa, Tề Hàn Tinh mới chậm rãi bước ra khỏi phòng tắm, anh còn chưa kịp ý thức được trong phòng có sự khác thường thì đã nghe một âm thanh mềm mại vang lên bên tai....

“Anh Hàn Tinh.”

Đầu óc mê man lập tức tỉnh táo lại, nhìn chằm chằm Trần Đình Ly tràn đầy hấp dẫn đang ngoác tay về phía anh có ý mời gọi, Tề Hàn Tinh khiếp sợ, nhanh chóng nhắc chân phóng ra bên ngoài, cũng không thêm ngoái đầu lại xem Trần Đình Ly sẽ phản ứng như thế nào.

Sau đó, anh không suy nghĩ gì trực tiếp gõ ầm ầm cửa phòng Lâm Ngôn Hi, gào thét cứu mạng. Cửa vừa được mở ra, anh lập tức ôm chặt lấy cô, giống như là cô vừa cứu anh khỏi chết đuối dưới đáy biển vậy.

Bị hành động của Tề Hàn Tinh làm cho hoảng hồn, toàn thân Lâm Ngôn Hi cứng ngắc, đầu óc trống rỗng.

Đột nhiên cảm thấy trong ngực có gì đó mềm mại, Tề Hàn Tinh vội vàng buông cô ra, sợ mình hù dọa làm cô kinh hãi, “Thật xin lỗi, không phải tôi cố ý ăn đậu hũ của cô đâu.”

Khôi phục lại sự tỉnh táo từ trước đến giờ, Lâm Ngôn Hi không nói một lời nào đi lướt qua anh, nhìn ra phía hành lang tìm kiếm, xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Đừng!” Vội vàng kéo cô trở lại, Tề Hàn Tinh hốt hoảng đóng cửa phòng lại rồi chốt luôn khóa cửa.

“Tề tiên sinh, đây là phòng của tôi.” Chân mày Lâm Ngôn Hi chau lại.

“Tôi biết.”

Lâm Ngôn Hi hoài nghi nhíu mày, còn tự tiện khóa cửa phòng cô lại, cũng không hỏi qua ý tứ của chủ nhân như thế nào.

Hiểu rõ sự nghi ngờ của cô, Tề Hàn Tinh vội vàng giải thích: “Tôi sợ người phụ nữ kia đuổi theo tới đây, cô không biết cô ta khủng khiếp thế nào đâu, cô ta trần trụi nằm trên giường của tôi.” Nghĩ tới đó, anh rùng mình một cái.

Lâm Ngôn Hi vừa nghe đã biết người phụ nữ Tề Hàn Tinh nhắc đến là cái cô Trần Đình Ly kia, nhưng phản ứng của cô cũng không đồng tình với anh, cô suy xét rồi nói: “Anh phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng, người ta là Trần tiểu thư đáng đáp như hoa như ngọc, là thiên kim tiểu thư cao quý, cô ấy chủ động trước là may mắn của anh đấy.”

Thật ra thì trong lòng cô có chút không ngờ, Tề Hàn Tinh phong lưu đa tình từ xưa đến nay, qua báo chí truyền thông cô cũng biết, nhưng không nghĩ tới lúc này lại cự tuyệt một người phụ nữ chủ động bước tới tận cửa mời gọi như bây giờ.

“Vinh hạnh? May mắn?” Không tưởng tượng nổi, Tề Hàn Tinh trợn to hai mắt quát lên: “Tĩnh lại đi! Cô ta không biến thành ôn dịch cũng tốt lắm rồi.” Cô gái này cố ý cười vào nỗi lòng của anh, nhất định trong lòng cô đang rất hả hê anh bị Trần Đình Ly dọa cho hồn bay phách lạc.

Ôn dịch? Lâm Ngôn Hi buồn cười nhưng không dám cười, làm sao anh lại nghĩ ra từ như thế chứ, “Trần tiểu thư chỉ là nhiệt tình chút thôi, không đáng sợ như anh nói đâu.”

“Một đốm lửa nhỏ có thể đốt cháy một khu rừng, đạo lý này cô có hiểu không?” Tề Hàn Tinh oán giận nhìn cô, còn nói giúp cho người phụ nữ kia nữa, thật không biết trong đầu cô đang nghĩ cái gì.

Rốt cuộc Lâm Ngôn Hi cũng không nhịn được bật cười, không nghĩ rằng người đàn ông này cũng có tính hài hước.

Thấy cô nở nụ cười để lộ lúm đồng tiền, Tề Hàn Tinh bất giác cười theo, thầm nghĩ, cô cười trông thật đẹp, “Nhìn cô có chút hả hê.”

Thật ra mà nói, phản ứng của anh cũng hơi kịch liệt quá, không giống tác phong của anh trước đây. Lúc trước anh sẽ không để cho phụ nữ phải khó chịu, cho dù là anh không có hứng thú đi nữa, cũng sẽ dùng phương thức rất uyển chuyển mà từ chối, không biết rốt cuộc tối nay anh có chuyện gì nữa?

“Tôi không có ý đó.”

“Vậy cô không để bụng chứa chấp tôi một đêm chứ?”

Lâm Ngôn Hi ngẩn người, xác nhận lại một lần nữa, “Anh nói gì?”

“Phòng của tôi bị người ta chiếm mất rồi, tôi lại không tiện đi tìm mẹ tôi, như thế thì mặt mũi của Trần Đình Ly vụt đi đâu, cho nên tôi chỉ có thể ở nhờ phòng của cô một đêm thôi!”

“Như vậy sao được?” Nghĩ đến cô và anh cùng ngủ trong một căn phòng, lòng dạ Lâm Ngôn Hi rối bời.

“Sao lại không được, không lẽ cô muốn tôi ngủ ở phòng khách à? Trời lạnh như vậy, ngủ ở đó dễ bị cảm lạnh lắm, hơn nữa còn phải lo sợ Trần Đình Ly chạy đến đánh lén nữa, ngộ nhờ bị cô nhìn thấy hành động không đứng đắn, tôi lại bị cô mắng, cô không thể có một chút lương tâm cho tôi ngủ nhờ ở đây một đêm sao?”

Nghe Tề Hàn Tinh hùng hồn nói một bản diễn thuyết dài như vậy, từng câu từng chữ đều trách cô không phải, giọng điệu Lâm Ngôn Hi không khỏi ngập ngừng.

“Còn phòng cho khách không?”

“Không có, chỗ này chỉ có bốn phòng ngủ chính, chúng ta mỗi người ở một phòng, làm sao còn phòng dư được?”

Tình hình như thế này, cô không muốn cho anh ngủ ở đây cũng không được rồi. Không còn cách nào khác, Lâm Ngôn Hi nhượng bộ nói: “Được rồi! Anh ngủ trên giường, tôi ngủ trên ghế sofa.” Chỉ một buổi tối thôi mà? Nếu ngày nào cũng ngủ trên ghế sofa chắc cô không chịu nổi mất.

“Cô không ngủ trên ghế sofa được, nhờ bị cảm lạnh thì làm sao? Với lại chỗ này cũng chỉ có một cái chăn, đừng nói với tôi là cô cắt đôi nó ra đó?” Thật ra anh cũng muốn cắt cái chăn này ra làm hai nửa, mà anh không biết làm thế nào, cùng lắm thì cũng không tới mức ấy. Trong nhà cũng còn nhiều chăn khác để dự phòng, nhưng lại để ở tầng dưới, chẳng qua là anh không muốn cô ngủ trên ghế sofa, rất bất tiện, một đêm dài như vậy cũng không ngủ thoải mái được.

“Này...”

“Cô yên tâm, tôi sẽ không đụng tới một sợi lông của cô, tôi ngủ say như chết, cho dù có bị lôi kéo thế nào cũng không nhúc nhích, dĩ nhiên không thể nửa đêm bò dậy chọc phá cô được.” Cùng lắm là nửa đêm bị mộng duthôi, mà chuyện đó nói sau, Tề Hàn Tinh bổ sung ở trong lòng.

Thật ra thì cô không lo lắng anh sẽ làm gì cô, mà là.... Thôi, nghĩ những thứ này làm gì, chính cô còn không hiểu trong lòng cô lo lắng điều gì.

“Anh đi ngủ trước đi, tôi đi rửa mặt đã, ngủ ngon.” Lâm Ngôn Hi xoay người đi vào phòng tắm.

Đi tới bên giường, Tề Hàn Tinh nằm xuống nghĩ thầm, cố gắng một lúc, da mặt mới hồng hào trở lại. Vốn là muốn có một giấc ngủ ngon, lại bị Trần Đình Ly làm náo loạn cả lên, bây giờ yên lặng nằm ngủ càng khó hơn. Tối qua xảy ra sự tình oái oăm như vậy, Tề Hàn Tinh tưởng rằng Trần Đình Ly sẽ khiêm tốn một chút, nào ngờ, chuyện hoàn toàn không giống như anh tưởng tượng. Cô không hề có một chút gì gọi là lúng túng, hơn nữa cũng không hề lo sợ bị mọi người biết chuyện, lại còn đồng dục hỏi anh tối qua đã đi đâu mà không trở về phòng, biến kẻ vô tội như anh thành tên phụ bạc, làm anh không biết nên xử sự như thế nào cho phải.

Đáng thương hơn chính là, khi anh cần người cứu giúp khỏi miệng lưỡi công kích, chất vấn của Trần Đình Ly, người mẹ yêu quý của anh lại ngồi một bên xem kịch hay không hề lo lắng cho anh. Còn Lâm Ngôn Hi lại thờ ơ lạnh nhạt không thêm đếm xỉa tới, làm anh chỉ còn cách cầu trời khẩn phạt cho tai qua nạn khỏi, cũng chả dám mong sẽ có người hảo tâm nào tới cứu giúp.

Nhưng thật là may mắn, đúng là ông trời có mắt không phụ lòng người tốt, lúc anh sắp bị chìm chết trong nước miếng của Trần Đình Ly thì có một cuộc điện thoại kịp thời gọi tới, giúp anh thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc. Nhanh chóng tìm cơ trốn vào phòng, anh đặc ý ném cô cho hai người phụ nữ ở bên ngoài.

Thấy Tề Hàn Tinh chạy mất, Lâm Ngôn Hi lại là người giúp việc, cuối cùng mũi tên của Trần Đình Ly chuyển sang Lưu Uẩn Từ, “Bác Lưu, bác nói cho cháu biết, rốt cuộc cháu có chỗ nào không tốt, tại sao anh Hàn Tinh lại lạnh nhạt với cháu như vậy?”

“Đình Ly, cháu rất tốt, chẳng qua là Red chưa phát hiện ra thôi.”

“Vậy làm sao anh ấy mới phát hiện ra điểm tốt của cháu?”

Lưu Uẩn Từ không ngờ cô lại hỏi điều này, suy đi nghĩ lại một hồi rồi nói: “Cháu không cần làm gì cả, chỉ cần tỏ thái độ thật chân thành là được, sớm muộn nó cũng sẽ phát hiện ra thôi.” Chỉ sợ phát hiện ra cũng vô ích, trái tim của con trai bà đã sớm đem tặng cho người khác mất rồi, bà nói những lời này cô sẽ nghe sao? Làm gì có chuyện dễ dàng thế, Trần Đình Ly không ăm ỉ lý sự, thao thao bất tuyệt mới là lạ đó!

“Nếu anh ấy vẫn không phát hiện ra thì cháu phải làm sao? Cháu không thể chờ đợi mãi được!”

“Chuyện này.... Sẽ không lâu như vậy đâu! Kiên nhẫn là mẹ của thành công mà, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, nhất định hai đứa sẽ đến được với nhau.”

“Thật không ạ?”

Lưu Uẩn Từ gật đầu mạnh một cái, khích lệ nói: “Không được nản lòng, bác tin cháu sẽ làm được.” Lời nói dối có ý tốt đáng được tha thứ! Bà tự an ủi mình.

~

Đến bây giờ Tề Hàn Tinh cũng cảm nhận được cái gì gọi là ‘cơn ác mộng’, mỗi ngày từ sáng đến tối anh phải chơi trò mèo đuổi chuột với Trần Đình Ly, sợ không cẩn thận lại rơi vào bẫy tình của cô thì chỉ có nước rước họa vào thân. Cuộc sống như thế này người bình thường không thể nào chịu được, anh lo lắng nếu cứ thế này thì chắc không tới một tuần anh sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà hóa điên mất thôi. Hồi trước anh đi ngủ chưa bao giờ phải khóa cửa phòng, nhưng bây giờ anh lo đến thót tim không biết cửa sổ đã đóng kỹ chưa, ngộ nhỡ anh bất cẩn sơ sẩy thì sẽ là cơ hội tốt cho cô gái đó rồi.

Nếu ở trong nhà kinh khủng như vậy, anh thà ra ngoài ung dung tự tại còn hơn, nhưng mà không biết cái cô sắc nữ đó có bản lĩnh thần thông quảng đại gì, lúc nào cũng kịp thời xuất hiện vào lúc quan trọng nhất, đập đổ kế hoạch bỏ trốn của anh, khiến anh chỉ còn nước đứng ở trước cửa than vãn thở dài.

Nhưng cũng không thể kéo dài như vậy được, kỳ nghỉ tốt đẹp của anh đã bị cô phá hủy gần một phần ba rồi, nếu anh muốn cứu vãn những ngày nghỉ còn lại, phải giải quyết ngay chuyện này, bằng không cứ tiếp tục như vậy chắc anh tắc thở mất.

Nghĩ vậy, nửa đêm Tề Hàn Tinh trèo cửa sổ vào phòng của Lưu Uẩn Từ, ló vào đang ngủ tỉnh dậy, “Mẹ, khi nào hai người về Mỹ?”

Dụi dụi đôi mắt còn buồn ngủ, Lưu Uẩn Từ tức giận mắng: “Tề Hàn Tinh, con điên rồi à!”

“Con điên rồi đây, nếu mẹ không nhanh chóng đưa cô nàng đại sắc nữ kia đi thì mẹ cứ ở đây mà đợi đưa con vào trại thương điên đi.” Anh buồn bã nhìn bà nói.

Đầu óc tỉnh táo lại một chút, bà thở dài nói: “Đình Ly không đáng sợ như vậy đâu.”

“Như thế còn chưa đủ đáng sợ à, cô ta làm con muốn phát điên rồi!”

“Vậy con muốn sao?”

“Ngay lập tức đưa cô ta về Mỹ.”

“Không được!” Lưu Uẩn Từ không hề suy nghĩ mà lắc đầu, ngày đó bà nói ngon nói ngọt như vậy, cái gì mà tin tưởng cô sẽ làm được, rồi nào là sẽ ủng hộ cô hết mình. Bây giờ mới một tuần lễ đã kéo cô về Mỹ, cô không khóc âm lên mới là lạ.

Nói đi cũng phải nói lại, tất cả chuyện này đều là do bà, biết rõ Red có ý với Lâm Ngôn Hi, đáng lẽ ra không nên tiếp tục khích lệ Đình Ly mà nên khuyên cô từ bỏ, thì có lẽ bây giờ cô sẽ không nóng vội bám lấy Red không buông. Nhưng bà lại đồng tình với Đình Ly, thật ra bà cứ thúc giục mãi như vậy, chỉ hy vọng Red có thể tiếp xúc nhiều hơn với cô, nhìn ra điểm tốt của cô, lại không ngờ ngược lại khiến anh coi cô như rắn độc thú dữ, chỉ sợ không kịp tránh.

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ trơ mắt nhìn con trai mẹ bị cô ta làm cho hóa điên hay sao?”

“Con đừng có nói quá lên thế, fan hâm mộ cuồng nhiệt như vậy cũng không làm con phát điên, một Trần Đình Ly đã là cái gì?”

“Fan hâm mộ của con có nhiệt tình, điên cuồng hơn nữa cũng không cởi hết quần áo nhảy lên giường của con!”

Lưu Uẩn Từ bĩu môi, cãi chày cãi cối nói: “Cùng lắm chuyện cũng xảy ra một lần thôi, đến bây giờ con còn tính toán chi li với người ta làm gì?”

“Nếu con không khóa kỹ cửa phòng thì chắc đã có lần thứ hai, thứ ba rồi đấy.”

Bà hơi nhú mày, không nhịn được ra mặt nói giúp Trần Đình Ly: “Red, Đình Ly không phải loại người ngược bự háo sắc mà đầu óc ngu si, chẳng qua là cách thể hiện tình cảm hơi thẳng thắn thôi.”

“Mẹ, con không tính tới chuyện háo sắc của cô ấy, con chỉ muốn cô ấy nhanh chóng biến khỏi tầm mắt để con được sống yên ổn qua ngày thôi.”

“Không phải con rất giỏi đối phó với phụ nữ sao? Sao lại không giải quyết được chuyện nhỏ nhặt này thế?”

“Không có cách nào hết, cô gái đó quá kinh khủng, đơn giản là giống như vi khuẩn có ở tất cả mọi nơi.”

“Vi khuẩn?” Lưu Uẩn Từ mặt mày lắc đầu một cái, “Đình Ly không đáng một đồng sao?”

“Mẹ, không phải là con ghét cô ấy, thật sự là con chịu không nổi, bất luận thế nào mẹ cũng phải đưa cô ấy đi càng sớm càng tốt.”

“Nhưng mà bây giờ chúng ta không thể trở về Mỹ, nếu con không chịu nổi thì đi ra ngoài đi!”

Tề Hàn Tinh nhìn bà chăm chăm, ảo não la âm lên: “Nếu con ra ngoài được thì đã không ở đây chịu trận như thế này.”

“Thế này không phải đơn giản hơn à, chỉ cần mẹ đưa Đình Ly ra ngoài là được rồi, con thử nghĩ xem, còn ai quản con nữa không?”

“Vậy khi nào mẹ đưa cô ấy ra ngoài?”

Tên nhóc con này nóng lòng cái gì chứ! Lưu Uẩn Từ liếc mắt nhìn anh một cái, nói: “Ngày mai.”

Nụ cười biến mất mấy ngày trên gương mặt anh cũng quay trở lại, Tề Hàn Tinh cười thật tươi vui vẻ ôm mẹ, hôn chụt một cái thật kêu lên mặt bà, “Mẹ, con không làm phiền mẹ nữa, mẹ ngủ ngon.” Nhanh như chớp, anh trèo cửa sổ ra ngoài.

Bất đắc dĩ lắc đầu một cái, Lưu Uẩn Từ một lần nữa đặt lưng xuống giường. Thật ra thì Red cũng không cần hoảng hốt như thế, nếu anh giả bộ làm ra vẻ lạnh nhạt từ chối tình cảm của Đinh Ly mà không cần phải cố gắng đóng kịch trước mặt cô, nói không chừng cô sẽ cảm thấy hai người không có khả năng, không bao lâu sẽ tự động rút lui. Nhưng mà Red đối với phụ nữ chính là thái độ này, quan tâm có thừa, mười phần nhẫn nại, cũng khó trách cô bé kia ôm mộng lớn hao tâm tổn trí chinh phục được anh. “Red, em....” Yellow Đàm Diễm Văn trợn mắt nhìn chăm chăm hành lý bên chân Tề Hàn Tinh, trong đầu nảy ra rất nhiều suy đoán lung tung, tên nhóc này bỏ nhà đi ư? Bị fan hâm mộ cuồng nhiệt đeo bám? Gây họa tày trời....

Không nói lời nào, Tề Hàn Tinh kéo hành lý đi thẳng vào trong nhà, cả người co quắp ngồi trên ghế salon, gương mặt ủ rũ nhìn vào khoảng không vô định.

Đàm Diễm Văn đóng cổng lại, đi tới quầy bar trong phòng khách, rót cho anh một ly rượu nho, rồi ngồi xuống ghế salon, lên tiếng hỏi: “Red, có phải em làm chuyện gì xấu không?”

Uống cạn ly rượu nho trong tay, Tề Hàn Tinh mở miệng oán trách nói: “Anh không thể nghĩ tốt về em được sao?”

Đàm Diễm Văn cười nhẹ một tiếng, nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ em định nói với anh là, em chỉ mang hành lý tới đây nói chuyện hàn huyên với anh một lúc rồi sẽ đi à?”

“Được rồi, em tới đây ở nhờ mấy ngày, cùng lắm là em tới đây chạy nạn, không phải đi tị nạn.” Tề Hàn Tinh thở dài, kể đầu đuôi câu chuyện cho Đàm Diễm Văn nghe.

Vừa nghe anh kể về ‘cơn ác mộng’ mang tên Trần Đình Ly xong, Đàm Diễm Văn không nhịn được bật cười thật to, không ngờ một cao thủ tình trường vào hạng bậc nhất như Red cũng có ngày rơi vào hoàn cảnh trớ trêu này.

“Anh làm gì vậy, chuyện này buồn cười lắm sao?” Tề Hàn Tinh bắt mắt nhìn anh chăm chăm.

Đàm Diễm Văn chậm rãi ngừng giọng cười lại, trêu ghẹo nói: “Anh không tưởng tượng ra được bộ dạng em lúc bị phụ nữ dọa đến mức sợ hãi mà bỏ chạy sẽ như thế nào.”

“Nếu là anh, em thấy có khi anh bị hù dọa cho hôn mê bất tỉnh luôn chứ đừng nói tới việc co giò bỏ chạy.” Tề Hàn Tinh tức giận nói.

“Thật xin lỗi, anh chưa từng trải qua nên không biết cảm giác lúc đó thú vị như thế nào.”

“Anh có muốn ném thử một chút không, để em nói mẹ giúp anh toại nguyện.” Tề Hàn Tinh kéo dài giọng điệu châm chọc.

Đàm Diễm Văn vội vàng lắc đầu, từ chối khéo: “Không cần đâu, anh không chịu nổi phụ nữ nhiệt tình quá mức như thế.”

Trong đầu chợt lóe lên một ý, về mặt Tề Hàn Tinh hơi chấn động, ánh mắt sáng lên, “Có lẽ em nên đưa Trần Đình Ly đến chỗ Blue, em cam đoan sức nóng một nghìn độ của cô ta có thể nung chảy trái tim băng giá của Blue.” Kể từ chuyện xảy ra ngoài ý muốn vào lớp mười một năm ấy, tình cảm của anh như bị chôn vùi sâu dưới đáy lòng, trái tim như đã chết, không hề rung động thêm một lần nào nữa.

Khẽ nhếch lông mày, Đàm Diễm Văn tỏ vẻ buồn cười nói: “Cứ cho là thế đi, nhưng mà chỉ sợ còn chưa kịp đến lượt Blue thì em đã bị thiêu chết rồi.”

Tề Hàn Tinh cau mày, cực kỳ nghiêm túc suy tư nói: “Ừ, theo tình hình em xem xét, xác suất Blue bị thiêu chết là 99,99%, nhưng mà....” Đột nhiên anh bật cười, về mặt cực kỳ hưng phấn nói: “Ngược lại em có một biện pháp rất tốt, trước tiên đưa Trần Đình Ly tới cho cái khối băng Blue to dùng đó đổ ầm xuống, em khẳng định, nhiệt độ của cô nàng cũng phải giảm xuống nghìn vạn độ.”

“Chủ ý này của em cũng không tồi, đáng tiếc cả hai cùng lúc hạ nhiệt xuống lại về không, muốn trái tim Blue rung động, chỉ e là dẫn xác vào hang hùm miệng cọp, chưa biết chừng lại làm vị tiểu thư Trần Đình Ly kia buồn bực đến chết mất.”

“Cũng đúng.” Tề Hàn Tinh ủ rũ than thở, nhưng chỉ ba mươi giây sau đã mặt mày hớn hởi, đứng lên nói: “Thật ra làm như vậy cũng không tệ, như vậy, Trần Đình Ly sẽ không có cơ hội hâm hạp người khác nữa.”

Đàm Diễm Văn chán nản lắc đầu một cái, “Red, không nên coi người ta giống như rắn độc thú dữ, người ta cũng chỉ là phóng khoáng hơi quá thôi, cũng không làm ai bị tổn thương, em nhìn lại mình đi, phong tình khắp nơi, không biết đã làm tổn thương bao nhiêu phụ nữ rồi.”

“Em đâu có,” gương mặt Tề Hàn Tinh tỏ vẻ vô tội, “Yellow, anh nói vậy không công bằng, em lúc nào cũng quan tâm tới phụ nữ nhất, sao có thể làm tổn thương họ được? Chỉ là trời sinh em có tính nhiệt tình hơn một chút, không nỡ cự tuyệt tấm lòng của ai cả, lúc ở cạnh em trong lòng họ cũng hiểu rõ, cuối cùng là bọn họ chủ động, từng người một tự buông tha em, do bọn họ lựa chọn, không phải em ép buộc.”

“Không cần phải kiểm soát, em dám nói em đã từng thật lòng với bọn họ không?” Chẳng qua Đàm Diễm Văn chỉ nói sự thật, không hề có nửa điểm uy hiếp anh.

“Em...” Không thể phủ nhận, cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng thật lòng với bất cứ ai, có lẽ là vì có được quá dễ dàng, cũng có lẽ là vì ánh mắt của những người phụ nữ đến với anh lúc nào cũng chỉ chú ý vẻ bề ngoài, coi thường nội tâm của anh, ngay cả anh cũng quên mất trong lòng mình cũng có một nơi gọi là ‘trái tim biết rung động’.

“Em đã có rất nhiều phụ nữ theo đuổi rồi, chưa có cơ hội hao tâm tổn trí vì phụ nữ bao giờ, khó trách em và những người phụ nữ đó chỉ lợi dụng nhau trên phương diện thân thể, hoàn toàn không để ý đến những điều khác còn quan trọng hơn.”

“Em... Em không kém cõi như thế đâu.” Tề Hàn Tinh nói xong lại thấy hơi chột dạ, sự thật đúng là như thế, quả thật anh chưa từng phải đau đầu vì bất kỳ người phụ nữ nào, chỉ trừ cái người quy củ một đồng, việc nào ra việc đấy, nữ giúp việc tạm thời của anh-Lâm Ngôn Hi.

“Anh không có ý này, có điều...” Đàm Diễm Văn điềm đạm cười cười.

Tề Hàn Tinh bĩu môi, oán trách nói: “Sớm biết tới đây sẽ bị anh giáo huấn một trận thế này, em sang nhà Blue thì hơn.”

Đã từng này tuổi mà cứ như một tên nhóc con chưa qua tuổi dậy thì, chẳng trưởng thành gì cả. Đàm Diễm Văn bất đắc dĩ lắc đầu một cái, “Bây giờ anh phải lên lớp dạy một lúc đã, không có thời gian ở nhà với em, bữa trưa em tự mình lo liệu đi, cùng lắm buổi tối anh đưa em đi ăn ở nhà hàng tây.”

“Anh vẫn còn dạy ở trường luyện thi à, không phải anh nói là không muốn dạy nữa sao?”

Đàm Diễm Văn nhún vai nói: “Không còn cách nào khác, thịnh tình khó từ chối!”

Trừ việc đi ăn tại mấy nhà hàng tây ở bên ngoài, thời gian còn lại lên trường dạy học, mà anh đến trường luyện thi làm thầy giáo, lúc đầu chỉ muốn gây dựng sự nghiệp cùng với bạn bè, nhưng ai mà biết lại có tiếng tăm vang dội, từ đó cũng không thoát khỏi lớp vỏ bọc này.

“Không lẽ, bữa trưa hôm nay em phải ăn mì ăn liền thật à!” Trông Tề Hàn Tinh có vẻ thất vọng khi nói xong lời đó, anh trốn tới nhà Yellow chủ yếu là muốn được ăn món ngon, không ngờ mới bữa đầu tiên đã phải ăn mì ăn liền.

“Ai bắt em ăn mì ăn liền đâu, trong tủ lạnh còn nhiều thức ăn, muốn ăn gì thì lấy cái đó.”

“Đúng là như vậy, nhưng mà em tham ăn tới mức gặp gì cũng ăn được sao? Em đâu phải heo!” Nếu là trước kia, có đồ ăn là anh đã cảm thấy tốt lắm rồi, sẽ vui vẻ chịu đựng mà ăn ngon lành, mặc dù tài nấu nướng của anh cũng chẳng ra sao. Nhưng bây giờ được Lâm Ngôn Hi chăm sóc kỹ lưỡng, khẩu vị cũng thay đổi, không có thức ăn ngon thì anh không tài nào nuốt nổi.

“Red, em trở nên kén chọn như vậy từ khi nào?”

“Em.... Em kén ăn sao!” Tề Hàn Tinh đột ngột nhảy dựng lên từ ghế salon, hoảng hốt nói: “Em đi cất hành lý trước.” Nói rồi anh ba chân bốn cẳng chạy thẳng ra khỏi phòng khách.

Rốt cuộc tên nhóc con này đang làm cái gì vậy? Đàm Diễm Văn trầm nghĩ.

~

Trong khi Tề Hàn Tinh sung sướng, ung dung tự tại ở nhà Đàm Diễm Văn thì Trần Đình Ly không tìm được anh liền quần lấy Lâm Ngôn Hi cãi lộn.

“Này! Tôi đang hỏi cô đấy, rốt cuộc cô đem anh Hàn Tinh giấu đi đâu hả?” Trần Đình Ly nhìn chằm chằm Lâm Ngôn Hi, xem ra nếu không có được đáp án hài lòng, chắc cô sẽ không buông tha cho Ngôn Hi rồi.

“Trần tiểu thư, tôi đã nói rồi, tôi không biết Tề tiên sinh ở đâu cả.” Lâm Ngôn Hi kiên nhẫn nhắc lại một lần nữa, Tề Hàn Tinh đi chỉ để lại cho cô một tờ giấy, nói là tạm thời ra ngoài có chút việc, phiền cô trông nom nhà cửa giúp anh, ngoại trừ việc đó anh không nhắc tới điều gì khác cả.

“Cô không được lừa tôi đâu đấy, cô là giúp việc của anh ấy, anh ấy đi đâu sao cô không biết được?”

Nhẹ nhàng nở nụ cười châm chọc, Lâm Ngôn Hi nói: “Trần tiểu thư, cũng bởi vì tôi chỉ là giúp việc của Tề tiên sinh, Tề tiên sinh ra ngoài càng không có lý do phải báo cáo với tôi.”

“Nhưng.... Nhưng lúc tôi đi dạo phố với bác Lưu, chỉ có cô ở nhà cùng anh ấy, cứ cho là anh ấy không nói thì cô cũng phải nhìn thấy chứ!”

“Thật xin lỗi, buổi sáng tôi đi siêu thị mua đồ, không có ở nhà.”

“VẬY... Tôi mặc kệ...., cô nhất định phải mang anh Hàn Tinh về trả cho tôi.” Trần Đình Ly dở thói ăn vạ kêu la. Cũng bởi vì có Lâm Ngôn Hi ở nhà, cô tin tưởng Ngôn Hi có thể giúp cô canh chừng anh Hàn Tinh nên mới đồng ý đi dạo phố với bác Lưu.

Lâm Ngôn Hi khẽ cau mày lại, cảm thấy buồn cười nói: “Trần tiểu thư, ngay cả Tề tiên sinh ở đâu tôi cũng không biết, làm sao mang về trả cho cô được?”

“Cô là giúp việc của nhà anh ấy, ít nhất cũng phải biết đi đâu tìm anh ấy chứ?”

“Thật xin lỗi, tôi không biết.”

“Cô mới không thể không biết, cô không muốn nói cho tôi biết thì đúng hơn!” Trần Đình Ly ngang ngược lên án, cô đã sớm đoán cô gái này không phải người giúp việc bình thường, quả nhiên không sai, cô ta nhất định vì anh Hàn Tinh mới tiếp cận anh ấy, cố ý tới đây làm nữ giúp việc.

“Cho dù đúng là như thế đi nữa thì đã làm sao? Miệng trên mặt tôi là của tôi, tôi có quyền không nói cho cô biết!” Mặc dù nét mặt cô vẫn trầm tĩnh như cũ, nhưng thực ra cô đã mất kiên nhẫn, đối với một người phụ nữ cố ý gây sự như cô ta, căn bản là không thể nói đạo lý được.

Nghe cô nói vậy, Trần Đình Ly càng được nước gán tội cho cô, “Tôi biết ngay cô lòng dạ xấu xa mà, cô sợ anh Hàn Tinh yêu tôi, nên cố ý phá hỏng chuyện chúng tôi ở cùng nhau, có đúng không?”

Cảm thấy Trần Đình Ly thật đáng thương, Lâm Ngôn Hi thẳng thắn thừa nhận: “Trần tiểu thư, đáng lẽ ra tôi không nên nói chuyện này cho cô biết, nhưng tôi không thể không nói ra, Tề tiên sinh không chịu nổi cô suốt ngày bám chặt lấy anh ấy, không chịu nổi cô canh chừng từng giây từng phút, mới trốn đi khỏi nhà.”

“Cô.... Cô nói hươu nói vượn!”

“Trần tiểu thư, cô nên thành thật với mình một chút, lời tôi nói là thật, cô dọa anh ấy bỏ chạy.”

“Tôi... Tôi không cố ý, tôi chỉ muốn anh ấy biết về tôi nhiều hơn, hiểu tôi hơn, không có ý hù dọa anh ấy bỏ chạy như vậy.” Bộ dạng ngang ngược gây sự biến đi đâu mất, Trần Đình Ly giống như đứa trẻ làm việc gì sai lầm mạng phỉ nhận sai lầm của mình.

“Trần tiểu thư, cô dùng biện pháp nhiệt tình quá, nghiêm khắc ép Tề tiên sinh yêu cô, cũng không hỏi anh ấy có tình nguyện hay không, như thế sẽ làm anh ấy cảm thấy rất bối rối, nặng nề, cuối cùng đẩy anh ấy ra xa khỏi cô.”

“Tôi...”

“Chắc cô sẽ nói rằng, yêu một người là phải dồn lực tranh thủ tấn công, nhưng cô cũng nên biết, tình cảm không thể đơn phương một phía mà thành được, phải từ cả hai phía, cô có thể chọn yêu Tề tiên sinh, chứ không thể quyết định anh ấy nên hay không nên yêu cô, bởi vì anh ấy có quyền lựa chọn không yêu cô.”

Nghe Lâm Ngôn Hi nói cả buổi, khí thế của Trần Đình Ly sụp đổ hoàn toàn, cô giống như kinh khí cầu bị xì hơi, buồn bã xoay người muốn trở về phòng mình, lại thấy Lưu Uẩn Từ đứng bên cạnh cầu thang.

“Bác Lưu, anh Hàn Tinh chán ghét cháu như vậy thật sao?” Nhìn ánh mắt Lưu Uẩn Từ mang theo một tia đồng tình, Trần Đình Ly hình như vẫn có chút không tin. Mặc dù không phải anh Hàn Tinh rất quan tâm đến cô, nhưng đối với cô rất khách khí, làm sao lại ghét cô được?

Không biết nên trả lời cô thế nào, Lưu Uẩn Từ chỉ nói: “Đình Ly, là bác không đúng, làm việc không suy nghĩ kỹ càng, vội vã dẫn cháu tới Đài Loan, hại cháu hao tâm tổn trí như vậy.”

Lúc này Trần Đình Ly không còn lý do nào để tự lừa gạt mình nữa, nhưng cô không muốn vượt một chặng đường xa xôi từ San Francisco đến Đài Loan, nuôi hy vọng lớn như vậy lại thành công dã tràng, thật sự không cam tâm, “Bác Lưu, cháu với anh Hàn Tinh thật sự không có chút hy vọng nào sao?”

“Đình Ly, vấn đề này chỉ có Red mới trả lời cháu được, chỉ là bác phải nói cho cháu biết, không nên ôm hy vọng quá lớn, chuyện tình cảm là do duyên phận.”

Mặc dù Lưu Uẩn Từ không nói rõ ràng, nhưng Trần Đình Ly hiểu ý bà muốn nói gì, không khỏi buồn bã lẩm bẩm tự hỏi: “Thật sự mình và anh Hàn Tinh không có duyên phận sao?”

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Trần Đình Ly mới mở miệng nói chuyện, thần thái trên gương mặt cũng được khôi phục lại, “Bác Lưu, hôm nay ở trung tâm thương mại cháu thấy vài bộ váy rất đẹp, lúc ấy vội chạy về không có thời gian mặc thử, chúng ta quay lại đó xem được không?”

“Được!” Lúc này Lưu Uẩn Từ mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

“Bác Lưu, có thể để Lâm tiểu thư đi cùng chúng ta được không, đi dạo phố đông người mới thú vị.”

“Chỉ cần Lâm tiểu thư đồng ý, có cô ấy đi cùng bác cũng rất vui.”

Trần Đình Ly quay người lại, thấy Lâm Ngôn Hi vẫn còn đứng đó chưa đi, “Lâm tiểu thư, cô có muốn đi dạo phố với chúng tôi không?”

“Cảm ơn, nhưng tôi còn có công việc phải làm.” Thấy cô nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, Lâm Ngôn Hi vừa cảm thấy vui mừng vừa khâm phục. Bình thường một người nhất quyết giữ quan điểm của mình, đến khi gặp phải một vấn đề khúc mắc đơn giản nhưng từ đầu đến cuối lại không nhìn nhận ra, thật ra nếu chủ động nghĩ khác đi một chút, thay đổi góc nhìn của mình, tự nhiên sẽ thấy thông suốt.

“Ông chủ không có ở đây, cô cần gì phải nghiêm túc như vậy?”

Lâm Ngôn Hi nhẹ nhàng cười một tiếng, thành thật nói: “Đây là trách nhiệm.”

“Lâm tiểu thư, tôi thay con trai tôi cho cô nghỉ một buổi, chắc cô sẽ không từ chối đi cùng chúng ta chứ! Vả lại cô cũng quen thuộc Đài Bắc hơn chúng tôi, có cô đi cùng, muốn đi đến đâu cũng dễ dàng hơn.”

Nghe Lưu Uẩn Từ nói vậy, Lâm Ngôn Hi chỉ còn cách gật đầu đồng ý. Vì vậy, cả ba người phụ nữ cùng nhau xuống phố.

5. Chương 5

Lâm Ngôn Hi khẽ thở dài cúp điện thoại, Thần Hoan trở về Los Angeles đến giờ cũng đã ba tuần rồi, nhưng mà ngay cả một chút tin tức cũng không có, không biết cha có bỏ qua việc kết hôn buồn bán này không nữa?

Mà thôi, cô suy nghĩ nhiều thế làm gì? Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, nếu đúng là có chuyện gì thì Thần Hoan đã liên lạc với cô rồi, chứ đã không im lặng như thế này. Không có tin tức gì mới là chuyện tốt, tội gì cô phải lo lắng chuyện không đâu?

Trở lại giường, Lâm Ngôn Hi vén chăn lên chuẩn bị đi ngủ, đúng lúc đó, từ phía ban công truyền đến tiếng động sột sột soạt soạt.

Thần kinh đột nhiên căng lên, trong lòng dâng lên cảnh giác cao độ, Lâm Ngôn Hi cẩn thận từng chút, từng chút một đi về phía ban công. Đến nơi, cô nhìn thấy Tề Hàn Tinh đang treo mình lơ lửng trên không trung, bám vào sợi dây cột ở dưới ban công phòng cô rất nguy hiểm. Trái tim cô như bị ai đó siết chặt đến không thở nổi, muốn nhảy ra khỏi lồng ngực ngay lập tức, cứ đập thành thịch nặng nề liên hồi.

“Này! Anh làm gì ở đó vậy?” Không hề nghĩ ngợi, cô vội vã kêu lên: “Anh mau xuống đi, ở đó rất nguy hiểm.”

Tề Hàn Tinh giật mình, sợ đến nỗi không dám động đậy, định thần nhìn lại, thì ra là Lâm Ngôn Hi, liền buông lỏng sự căng thẳng, “Suyt! Nói nhỏ thôi, cô muốn đánh thức mọi người dậy à?”

Đề nén nỗi lo sợ không biết giải thích tại sao, Lâm Ngôn Hi hạ thấp giọng nói: “Nếu anh không xuống thì mau leo lên đi, đừng treo mình lơ lửng như vậy, ngộ nhỡ dây đứt thì làm thế nào?”

“Cô yên tâm, sẽ không sao đâu! Đợi một chút cô giúp kéo tôi lên trên đó.” Tề Hàn Tinh tiếp tục leo lên, cuối cùng cũng đến được lan can, nhờ sự giúp đỡ của Lâm Ngôn Hi trèo vào trong ban công.

Cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cô không nhịn được mà mở miệng giáo huấn anh một tràng: “Rõ ràng là có cửa để đi, sao lại leo dây đi vào, anh thấy bộ dạng này của anh hay ho lắm sao? Anh là chủ nhà chứ có phải kẻ trộm đâu mà leo dây vào nhà. Rốt cuộc anh bị gì vậy?”

“Tôi lạnh muốn chết, vào phòng trước rồi nói chuyện.” Anh nhìn cô với vẻ mặt đáng thương.

Có chút bất đắc dĩ, Lâm Ngôn Hi xoay người đi vào phòng, Tề Hàn Tinh vội vàng thu sợi dây lại rồi đi theo cô vào phòng.

“Bây giờ có thể nói được rồi!” Anh vừa ngồi xuống, cô lập tức hỏi.

“Tôi đói bụng quá, cô nấu cho tôi tô mì ăn đã được không?” Vốn là trốn tới nhà Yellow, tưởng là được thưởng thức tay nghề của tên kia, ai mà biết được hần bận tới mức không có thời gian nấu nướng gì cả, cuối cùng dứt khoát kéo mình đến nhà hàng tây giải quyết cho xong chuyện.

Đồ ăn ở nhà hàng tây cũng rất ngon, rất sang trọng, có điều cũng không biết là vì cái gì, ngay cả như vậy anh cũng thấy thiếu thiếu cái gì đó. Mặc dù không hiểu trong lòng mình đang nghĩ gì, nhưng thực sự là anh rất nhớ Lâm Ngôn Hi, nhớ hương vị những món ăn ngon do cô làm, nhớ cảm giác cô đứng bên cạnh phục vụ, cho nên anh nóng lòng quay trở lại, chỉ vì muốn nhìn thấy cô, thấy dáng vẻ trầm tĩnh lạnh lùng của cô thường ngày, nghe cô giáo huấn, còn thưởng thức món ăn của cô nữa.

Dù rất tò mò muốn biết sự việc là như thế nào, nhưng khi nhìn ánh mắt khổ sở van xin của anh, Lâm Ngôn Hi bất giác nói: “Anh chờ một chút, mười phút sẽ có mì.”

Khi cô sắp bước ra khỏi phòng, như chợt nhớ ra điều gì, anh vội vã nói: “Ngôn Hi, không được cho ai biết tôi đang ở đây.”

Lâm Ngôn Hi khẽ chau mày, sửa lại lời anh vừa nói: “Anh phải gọi tôi là Lâm Ngôn Hi, hoặc là Lâm tiểu thư.”

“Ôi dào! Cũng chỉ là tên gọi thôi mà, cô tính toán thế làm gì, tôi gọi quen rồi, không sửa được.”

“Tề....”

“Mau đi đi! Cô còn không mau đi nấu đi, bụng tôi sôi ùng ục lên rồi.”

Có tranh cãi nữa cũng chả có ý nghĩa gì, Lâm Ngôn Hi đành gật đầu đi ra ngoài.

~

Nhìn Tề Hàn Tinh vội vã gấp lấy gấp để nhét mì còn nóng hổi vào miệng, Lâm Ngôn Hi không khỏi sốt ruột, lên tiếng nhắc nhở: “Anh ăn chậm lại một chút có được không? Có ai giành ăn của anh đâu.”

Tặng cô một nụ cười cực kỳ thỏa mãn, Tề Hàn Tinh lớn tiếng nói: “Mì ngon lắm!”

Chỉ là ba chữ rất đơn giản, nhưng trong lòng cô xẹt qua một nỗi vui sướng khó tả, nhìn bộ dạng anh ăn ngon như vậy, gương mặt bất giác toát ra một tia dịu dàng hiếm thấy.

Không tới vài phút, Tề Hàn Tinh đã ăn sạch sê tô mì, đến nước cũng chẳng còn, “Ngôn Hi, cảm ơn cô, cô nấu gì cũng hợp khẩu vị của tôi.” Hình như dạ dày của anh đã bị cô mua chuộc mất rồi, bị tài nấu nướng khéo léo của cô dụ dỗ, chỉ một tô mì đã làm cả người anh sống lại, rất thoải mái.

“Bây giờ anh có thể nói được rồi!” Nét dịu dàng trên mặt cô biến mất, Lâm Ngôn Hi lại khôi phục dáng vẻ trầm tĩnh thường ngày.

“Tôi sợ đi từ cửa chính, không cẩn thận lại bị cô nàng sắc nữ đó bắt tại trận, đến lúc đó có muốn đi cũng không được, cho nên không còn cách nào khác là chịu khổ một chút!”

Lâm Ngôn Hi không đồng ý với anh, không nhịn được nói: “Anh không cảm thấy như vậy là hơi quá đáng sao?”

“Tôi.... Quá đáng?”

“Mẹ anh từ San Francisco tới Đài Loan thăm anh, anh lại mặc kệ bỏ bà ấy ở nhà, như vậy mà cũng gọi là con à? Còn nữa, không cần biết anh bắt măn Trần tiểu thư ở điểm nào, người ta cũng là khách, coi như anh không muốn tận tình tiếp đón, cũng phải biết đạo lý mà tiếp đón người ta tử tế cho ra dáng chủ nhà chứ?”

Mặc dù anh là người vô tội, nhưng ngay cả một câu phản bác cũng không nói ra được.

“Tề tiên sinh, mặc dù chuyện này không liên quan gì tới tôi, nhưng tôi có lời này nhất định phải nói. Anh không thích Trần tiểu thư, có thể dứt khoát nói cho cô ấy hiểu, không nên chưa nói lời nào đã vội bỏ đi như vậy.”

“Tôi.... Tôi không muốn trực tiếp làm tổn thương cô ấy!” Tề Hàn Tinh cảm thấy có chút uất ức, bắt anh đi theo một người phụ nữ nói ‘Get out’, cho dù là ghét cô ta tới cực điểm anh cũng không làm được, nên anh không thể làm gì khác hơn là tránh mặt người ta, việc này có gì sai chứ?

“Cô ấy không yếu đuối như anh tưởng đâu, anh cũng đừng nghĩ mình là người không ai có thể thay thế được.” Kể từ khi thức tỉnh được Trần Đình Ly, có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn với cô ấy, cô phát hiện một điều thực ra Trần Đình Ly chỉ xem Tề Hàn Tinh như thần tượng sùng bái, mà anh lại là ngôi sao thần tượng đang rất tỏa sáng, thứ cô yêu không phải là con người của anh, cho nên Trần Đình Ly rất nhanh chóng khôi phục lại tinh thần như trước.

“Cô không cảm thấy tôi rất đẹp trai, rất hấp dẫn sao?”

“Trên thế giới này, đàn ông đẹp trai, hấp dẫn còn rất nhiều, không phải chỉ có một mình anh.”

Cứng họng không nói được lời nào, bây giờ trừng mắt cũng không tiêu diệt được uy phong của cô gái này, Tề Hàn Tinh vừa ảo não, lại không nhịn được sinh lòng cảm mến cô.

Một lúc sau, anh mới chậm rãi nói: “Tôi thấy cô đã không đáng yêu rồi, lại làm cho tôi càng chán ghét phụ nữ.”

Lâm Ngôn Hi nhếch lông mày, hình như cô không để ý đến việc anh thấy cô thế nào, cô mở miệng nhàn nhạt nói: “Nếu như anh vẫn muốn đi thì xin mời đi nhanh cho, nhưng mà mời đi cửa chính, đừng giống như tên trộm lúc này, không cẩn thận rơi xuống thì lợi bất cập hại.”

“Cô dạy dỗ tôi cả buổi rồi, còn dám phủi mông đuổi tôi đi sao?” Cười như không cười nhìn cô, anh không thể không chịu thua, cô gái này đúng là có bản lĩnh khiến anh phải khoanh tay chịu trời.

Cười nhạt một tiếng, cô hạ lệnh đuổi khách: “Khuya lắm rồi, tôi muốn đi nghỉ.”

“Ngủ ngon.” Tề Hàn Tinh nhìn chằm chằm một cái cô rồi đứng dậy trở về phòng của mình.

~

Mới sáng sớm đã thấy Tề Hàn Tinh ngồi ở phòng khách xem báo, Trần Đình Ly kinh ngạc đến không tin nổi, còn Lưu Uẩn từ thì sợ hết hồn.

“Mẹ, chào buổi sáng. Chào buổi sáng Trần tiểu thư.” Tề Hàn Tinh vừa chào, vừa liếc mắt nhìn Lâm Ngôn Hi đang quét dọn phòng khách, anh chào hỏi lịch sự như vậy cô đừng chê anh không hiểu đạo lý tiếp khách nữa nhé!

Nhìn thấy ánh mắt của anh hướng về phía Lâm Ngôn Hi, Lưu Uẩn Từ chợt hiểu ra vấn đề, bà nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sofa, cố ý trêu chọc nói: “Cuối cùng con cũng chịu trở về, mẹ còn tưởng phải về Mỹ mà không được gặp con nữa cơ đấy.”

“Mẹ, hai người định về Mỹ à?” Tề Hàn Tinh muốn không bắt ngờ cũng khó, nghĩ tới lúc anh chạy trốn khỏi nhà, mẹ còn muốn kéo dài thời gian ở đây, làm sao anh đi khỏi nhà chưa tới một tuần lễ mà mẹ đã thay đổi 180o?

“Đúng vậy! Mẹ và Đình Ly muốn đi tuổi chơi rồi mới trở về Mỹ.”

“Hai người muốn đi tuổi chơi rồi mới về?” Anh kinh ngạc hỏi lại một lần nữa, lúc anh không ở nhà đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Hôm qua mẹ gọi điện cho cha mẹ nuôi của con, nói chuyện với họ một lúc lâu, họ thấy mẹ lâu rồi mới đến Đài Loan chơi, nên đi xung quanh thăm thú một chút, không nhất thiết cứ phải ở Đài Bắc. Nhưng chúng ta không có nhiều thời gian, cho nên họ quyết định đưa mẹ đi chơi vài ngày, mẹ thấy con tuổi ở thượng nguồn tương đối gần, phong cảnh lại đẹp, nên chọn địa điểm đó.”

Nghe bà nói thế, Tề Hàn Tinh nghĩ đến những lời nói tồi qua của Lâm Ngôn Hi, trong lòng cảm thấy áy náy. Mẹ nuôi và cha nuôi của anh còn nhớ đến việc đưa mẹ ra ngoại ô ngắm phong cảnh, mà đưa con như anh lại không nghĩ tới, chỉ biết ích kỷ nghĩ tới bản thân mình, bỏ mặc mẹ ở nhà, thật chả ra làm sao.

“Mẹ, con xin lỗi, mẹ ở đây nửa tháng cũng không ở bên cạnh mẹ.”

“Không sao, mẹ biết con bận mà.”

Càng nói anh càng cảm thấy ngượng, lúc này là khoảng thời gian anh rảnh rỗi nhất, trừ việc ở ngoài trốn tránh Trần Đình Ly ra, anh không hề làm gì cả. Nghĩ đến Trần Đình Ly, bây giờ anh mới phát hiện ra cô không làm nhảm như lúc trước nữa, hôm nay cô có vẻ đặc biệt im lặng, hơn nữa cũng không nhìn chòng chọc vào người anh, chắc chắn mấy ngày anh không ở nhà đã xảy ra chuyện gì đó, mà muốn biết thì chỉ có thể kín đáo hỏi mẹ mà thôi. Nhưng mà như thế cũng tốt, anh có thể thả lỏng tinh thần rồi, không cần phải nơm nớp lo sợ nữa.

Lưu Uẩn Từ đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt Lâm Ngôn Hi, “Ngôn Hi, tôi muốn mời cô sang Mỹ làm giúp việc của tôi, cô thấy thế nào?”

Sững sờ nhìn Lưu Uẩn Từ, Lâm Ngôn Hi nhất thời không biết phản ứng thế nào, cô biết làm sao với lời đề nghị bất ngờ này đây? Chuyện này không phải chỉ mình cô nói đồng ý là được.

“Mẹ, mẹ không thể đưa cô ấy đi được! Ngôn Hi là của con.” Tề Hàn Tinh nhảy dựng lên khỏi ghế salon, không hề suy nghĩ vội vàng phản đối Lưu Uẩn Từ.

Cười thầm trong lòng, Lưu Uẩn Từ nhún vai, làm bộ rất tự nhiên: “Thôi được, coi như mẹ chưa nói gì, Ngôn Hi làm việc tốt như thế, con dễ gì mang tặng cho người ta.” Đứa con trai này của bà thường ngày rất thông minh, thế mà vừa đụng đến Lâm Ngôn Hi liền ngốc nghếch đến vậy, không có thể xanh*, làm sao Lâm Ngôn Hi có thể sang Mỹ làm người giúp việc cho bà được? Chỉ là bà muốn chứng minh một điều, đứa con trai này của bà đã thật sự động lòng với cô bé Lâm Ngôn Hi này rồi, nói cách khác, bà không cần phải bận tâm lo lắng chuyện lớn cả đời của anh nữa rồi.

Thẻ xanh*: thẻ sử dụng cho những người định cư ở nước ngoài.

Tề Hàn Tinh nhú mày nhìn Lưu Uẩn Từ, qua hành động của bà anh cũng hiểu ra vấn đề rồi, nhưng lại giống như mơ mơ hồ hồ, sáng sớm gặp phải tình trạng ngoài dự đoán này, bây giờ đầu óc anh vẫn không tập trung suy nghĩ được, mẹ có ý đồ gì không vậy?

Tề Hàn Tinh bị Lưu Uẩn Từ làm cho đầu óc choáng váng, Lâm Ngôn Hi lại vì một câu nói của anh: “Ngôn Hi là của con” mà chấn động, bối rối không ngừng. Cô khẳng định là anh không cố ý, nhưng lọt vào tai cô lại khiến cô không khỏi bồi hồi, nhịp tim bất giác đập loạn xạ.

“Tôi đi làm bữa sáng.” Cô hốt hoảng chạy thật nhanh về phía phòng bếp.

Nhìn bộ dạng cuống cuống của Lâm Ngôn Hi, Lưu Uẩn Từ càng vui vẻ. Thật là tốt quá, không phải con trai bà đơn phương tương tư người ta, mà là ‘chàng có tình thiếp ý’, cứ thế này, chẳng bao lâu nữa sẽ có tin tốt lành thôi.

Lâm Ngôn Hi thật sự không hiểu nổi tại sao Lưu Uẩn Từ lại nằng nặc muốn cô cùng đi tiễn bà lên máy bay, cùng lắm cô cũng chỉ là người giúp việc thôi mà, không phải sao? Đang suy nghĩ miên man chưa hiểu sự tình thế nào thì bà đã đi tới.

“Được rồi! Mau về đi, ngộ nhỡ chậm trễ thì fan hâm mộ của con lại kéo tới ầm ầm đấy.” Lưu Uẩn Từ đẩy Tề Hàn Tinh một cái, lên tiếng thúc giục. Mặc dù anh đội mũ lưỡi trai trên đầu, còn có một cái kính râm che nửa gương mặt, nhưng một khi đụng phải fan hâm mộ tinh mắt một chút, thì nhận ra anh cũng không phải điều khó khăn.

“Mẹ, con không muốn xa mẹ.” Anh nũng nịu nói.

Liếc nhìn anh một cái, Lưu Uẩn Từ hạ thấp giọng nói: “Chỉ được cái miệng, con đó, không phải con muốn chúng ta nhanh chóng trở về để khỏi làm phiền con sao, như thế con với Ngôn Hi mới có nhiều thời gian ở cạnh nhau hơn đúng không?”

“Mẹ, mẹ nói lung tung gì vậy, con với Ngôn Hi chỉ là...”

“Không cần giải thích với mẹ, trong lòng con biết rõ con một lòng một dạ với người ta như thế nào.”

“Con... Con một lòng một dạ gì chứ?”

Nở nụ cười có chút mập mờ, bà vỗ nhẹ vai anh, nháy mắt một cái, nói: “Cố gắng lên!” Bỏ lại Tề Hàn Tinh, bà đi tới trước mặt Lâm Ngôn Hi, “Ngôn Hi, nếu có dịp tới nước Mỹ nhớ tìm bác.”

“Đúng đó! Ngôn Hi, chỉ cần gọi điện thoại tôi sẽ lập tức ra sân bay đón cô.” Trần Đình Ly gật đầu phụ họa.

Trải qua mấy ngày tiếp xúc với Lâm Ngôn Hi, cô thấy Ngôn Hi là một người phụ nữ không biết vì sao lại khiến người khác sinh lòng yêu mến, trong mắt cô Ngôn Hi là một người phụ nữ kỳ lạ, có thể nói là hoàn toàn bất đồng với cô. Dĩ nhiên, cô cũng biết chuyện, người trong lòng anh Hàn Tinh là Ngôn Hi, nhưng không vì thế mà cô ghen tị với Ngôn Hi. Như bác Lưu đã nói, cô với anh Hàn Tinh không có duyên phận, hơn nữa đàn ông tốt trên thế giới này rất nhiều, ưu tú hơn anh Hàn Tinh cũng có khối người, rồi cô sẽ tìm được người đàn ông yêu thương cô hết mình, là người đàn ông của riêng cô.

“Cảm ơn, có cơ hội tôi nhất định sẽ đến.” Lâm Ngôn Hi nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Được rồi! Hai đứa mau về đi, chúng ta cũng phải vào trong rồi.”

Tề Hàn Tinh gật đầu một cái, cúi xuống hôn nhẹ lên gò má của bà, “Mẹ, có thời gian con sẽ sang Mỹ thăm cha mẹ.”

“Nói được là phải làm được, không được nuốt lời, còn nữa, nhớ phải chăm sóc bản thân thật tốt, có biết không?”

“Tuân lệnh!”

Cả hai nói lời tạm biệt, Tề Hàn Tinh đứng nhìn Lưu Uẩn Từ và Trần Đình Ly đi khuất mới đưa Lâm Ngôn Hi rời khỏi sân bay.

Ngồi trong xe, cảm giác Tề Hàn Tinh gần trong gang tấc, tâm tình Lâm Ngôn Hi liền rối loạn lo lắng, kể từ khi câu nói kia chiếm giữ tâm trí cô, anh đối với cô mà nói, giống như một loại gông xiềng trói chặt cô, khiến cho hô hấp của cô càng lúc càng khó khăn.

Tâm trạng bất an suốt dọc đường, Lâm Ngôn Hi hoàn toàn không nhận thấy Tề Hàn Tinh đang đưa cô đến một nhà hàng tây sang trọng.

Đứng một bên mở cửa xe, anh nhẹ nhàng lên tiếng: “Ngôn Hi, xuống xe.”

Giật mình phục hồi lại tinh thần, cô vội vàng bước ra khỏi xe, đợi đến khi anh đóng cửa xe lại, cô mới phát hiện ra cảnh vật xa lạ trước mắt, “Chuyện này... Chúng ta tới đây làm gì?”

“Tất nhiên là ăn cơm rồi!” Tề Hàn Tinh buồn cười nói: “Bây giờ cũng muộn rồi, nếu không ăn bây giờ, dạ dày tôi chắc không chịu nổi.” Không để cô có cơ hội phản bác, anh cầm tay dứt khoát kéo cô vào trong nhà hàng.

Năm phút sau, bọn họ ngồi xuống một vị trí rất đẹp, có cây cảnh xung quanh làm bình phong che chắn.

Thấy anh tháo kính xuống, Lâm Ngôn Hi lo lắng nói: “Anh không sợ bị người khác nhận ra sao?” Ngồi cùng bàn ăn cơm với một siêu sao thần tượng cảm giác rất nặng nề, áp lực, giống như ngồi bên cạnh giám đốc của mình vậy.

Tề Hàn Tinh trấn an nói: “Đừng lo lắng, ngồi ở đây không ai để ý chúng ta đâu.” Đây là nhà hàng của Yellow, mà Yellow chỉ mở một nhà hàng tây này, đều là vì mấy anh em thiết kế một không gian hoàn toàn riêng tư, để mọi người có thể thoải mái tới đây ăn cơm mà không cần phải để ý lo lắng gì cả.

“Nhưng mà, anh có biết lấy thứ ăn ở đâu không?” Mặc dù chỗ bọn họ ngồi tuyệt đối kín đáo, thế nhưng phong cách ở đây lại là tiệc đứng Châu Âu, thức ăn không phải do bồi bàn đưa lên.

“Không cần, chờ một chút sẽ có người mang đến cho chúng ta.”

Lâm Ngôn Hi hoài nghi nhướn lông mày lên, đúng lúc đó, hai bồi bàn bưng tới rất nhiều thức ăn, nhanh nhẹn đặt từng món lên trên bàn.

“Tề tiên sinh, tiểu thư, mời hai vị thong thả dùng.” Hai bồi bàn khom người, xoay bước đi ra ngoài.

Kinh ngạc nhìn một bàn đầy cao lương mỹ vị, Lâm Ngôn Hi cảm thấy giống như đang nằm mơ vậy.

Ấn cần gấp thức ăn bỏ vào chén của cô, Tề Hàn Tinh lên tiếng giục: “Đừng ngây người ra như thế, mau ăn đi!”

Giật mình trở lại bình thường, cô cầm đũa thưởng thức những món ngon phong phú trên bàn.

“Cô không cảm thấy tò mò sao!” Anh đột nhiên phản nản nói.

Lâm Ngôn Hi mở to hai mắt, chần chờ nhìn anh, không hiểu tại sao anh lại nói vậy.

Nhìn dáng vẻ nghi hoặc của cô, anh chủ động lên tiếng trước, “Sao cô không hỏi tôi, tại sao chúng ta có thể được đối xử đặc biệt như thế?” Mà cũng thật là buồn, cô giống như không thể nào cảm thấy hứng thú về anh, nhưng anh lại cảm thấy rất hiếu kỳ về cô, luôn muốn tìm hiểu rõ về cô.

“Điều này quan trọng lắm sao?” Cô hỏi ngược lại.

Tề Hàn Tinh rên rỉ một hồi, anh uất ức đến mức muốn vỗ ngực dậm chân, cô gái này rất biết cách đả kích anh, sớm muộn gì lòng tự tin của anh cũng bị cô đốt cháy không sót lại chút gì.

“Thôi, cô không hỏi cũng không sao.” Miệng thì nói vậy, nhưng ánh mắt nhìn cô đầy ám ức đã vạch trần cảm xúc của anh.

Bị ánh mắt của anh nhìn, Lâm Ngôn Hi chợt cảm thấy có lỗi như đứa trẻ vừa làm chuyện gì sai trái, cô đành bất đắc dĩ hỏi lại: “Được rồi! Tại sao chúng ta lại được đối xử đặc biệt như vậy?”

Nhìn cô chằm chằm, Tề Hàn Tinh thở dài trong lòng, trời ạ! Anh bị cô đánh bại mất rồi, cô cứ thế hỏi lại y nguyên theo câu hỏi của anh, cô.... Cô gái này thật sự không phải cô gái đáng yêu nhất, nhưng....lại là người mà anh muốn ở bên cạnh nhất.

Mặc dù câu hỏi của cô rất máy móc, nhưng Tề Hàn Tinh vẫn không nhịn được muốn giải thích với cô. Anh nói nhà hàng này là của Đàm Diễm Vãn, nói về quan hệ giữa bọn họ. Anh rất ít khi chủ động nói về chuyện quá khứ của mình, nhưng không hiểu sao trước mặt cô anh không hề giấu giếm điều gì. Từ chuyện bọn họ là sáu đứa trẻ mồ côi cùng đến từ một cô nhi viện, thân thiết như anh em ruột thịt, bị viện trưởng bán đi, đến gần biên giới được may mắn cứu thoát, rồi sau đó được người ta nuôi dưỡng, anh kể tất cả từng ly từng tí cho cô nghe.

Nhìn Tề Hàn Tinh trước mặt, lần đầu tiên Lâm Ngôn Hi không hề cảm thấy anh là một ngôi sao thần tượng mà cô vẫn nghĩ, không xa cách với vợ như trước nữa, không hề lạnh lùng vô cảm, không hào nhoáng như trên sân khấu, mà chỉ là một người đàn ông bình thường như bao người đàn ông khác, có một tuổi thơ bất hạnh, hình ảnh của anh tỏa ra một tia sáng rất nhẹ nhàng, từ từ in sâu vào trong lòng cô....

~

Đặt hành lý ở trước cửa, Lâm Ngôn Hi đi một vòng quanh nhà, ghi nhớ mọi thứ trong đầu.

Một tháng thấm thoát đã trôi qua, giờ nghỉ lại, thời gian trôi qua thật nhanh, nhưng đây mới chính là cuộc sống, trở lại lúc ấy, được sống thoải mái vô lo vô nghĩ, bỗng nhiên quay đầu lại mới thấy thời gian trôi qua vô hình, giống như nước chảy không thể quay ngược lại được.

Đi qua từng nơi, nhớ lại khoảng thời gian ngắn ngủi đã trôi qua, Lâm Ngôn Hi lặng lẽ trở về phòng khách ngồi xuống ghế sofa, yên lặng chờ Tề Hàn Tinh xuất hiện.

Đến giờ ăn sáng, Tề Hàn Tinh lười biếng bước xuống lầu, khi anh nhìn thấy Lâm Ngôn Hi ngồi ở phòng khách thì tinh thần đột nhiên phấn chấn lên, cười tươi chào hỏi: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng Tề tiên sinh.”

Nâng chân mày tỏ vẻ bất mãn, anh khiêu nại nói: “Làm ơn đi mà, mẹ tôi về rồi, cô đừng gọi tôi là Tề tiên sinh nữa có được không, tôi bị cô gọi thành ông già mất rồi.”

“Sau này tôi sẽ không gọi anh là Tề tiên sinh nữa.” Cô nhàn nhạt nói, không còn quan hệ chủ tớ, cô cũng không cần phải gọi anh là Tề tiên sinh, chỉ là, có lẽ hai người sẽ không gặp lại nhau nữa.

Anh bắt giác héch lòng mày lên, cô gái này thay đổi rồi, hôm nay rất biết nghe lời!

Lúc này Tề Hàn Tinh đột nhiên liếc nhìn hành lý đặt bên cửa, anh vội vàng hỏi: “Cô mang hành lý đi đâu?”

“Thời hạn một tháng đã hết, đã đến lúc tôi phải về nhà rồi, không phải sao?”

Giống như bị tạt một chậu nước lạnh, anh chợt tỉnh táo lại, thật sự anh đã quên mất kỳ hạn một tháng.

“Cô....” Anh muốn giữ cô lại sao? Anh có thể giữ cô lại sao? Lúc cô ở đây làm người giúp việc không phải anh bất mãn về cô rất nhiều thứ sao? Nhưng trừ danh nghĩa người giúp việc, anh lấy danh nghĩa gì để giữ cô ở lại đây?

“Tôi đã chuẩn bị bữa ăn sáng để trên bàn ăn rồi.” Lâm Ngôn Hi đứng dậy, “Hẹn gặp lại.”

“Đợi một chút, tôi tiễn cô.” Không để cô có cơ hội cự tuyệt, Tề Hàn Tinh xoay người chạy lên lầu, một lúc lâu sau vội vàng vàng chạy xuống.

“Anh không cần phải....”

Anh nhét vào tay cô tấm chi phiếu, “Đây là thù lao một tháng của cô, cầm lấy đi.” Tề Hàn Tinh nắm chặt tay cô, trong lòng cồn cào, luyến tiếc không muốn buông, nhưng lại chỉ có thể bất đắc dĩ buông tay cô, trái tim anh hụt hẫng, đi tới cửa trước nhắc hành lý của cô bước ra ngoài.

Cầm tấm chi phiếu trong tay, Lâm Ngôn Hi đi theo ra ngoài, sắp phải chia ly, cô mới giật mình nhận ra rằng cô còn rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng cho dù có nói ra hết đi nữa thì, cũng không mang lại kết quả gì, đành nuốt tất cả những lời muốn nói vào trong lòng....

Lâm Ngôn Hi cố gắng xua đuổi bóng dáng Tề Hàn Tinh ra khỏi đầu, nặng nề ngồi trong nhà đối mặt với cha mẹ mình -Lâm Hoài An và Tôn Nghi Như, còn có cô em gái nhiều chuyện, luôn làm việc thiếu suy nghĩ đẩy cô vào tình cảnh khó xử này-Lâm thần Hoan.

“Cha, mẹ, sao lại rảnh rỗi bay tới Đài Loan vậy?” Liếc mắt nhìn thấy cái đầu gian manh của Lâm Thần Hoan cúi gằm xuống không dám ngước lên, trong lòng Lâm Ngôn Hi không ngừng gào thét.

Quét ánh mắt nghiêm nghị về phía Ngôn Hi, Lâm Hoài An nói: “Con cũng biết đường trở về cơ à? Cha còn tưởng con định trốn tránh cả đời chứ!”

Lâm Ngôn Hi ung dung nói: “Cha, con không có ý định trốn tránh cả đời, cũng không cần tránh cả đời.” Những tưởng chỉ cần tránh mặt một tháng thì mọi chuyện có thể dễ dàng chấm dứt, nhưng rõ ràng cô không hiểu gì về cha mình rồi, hơn nữa cũng suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

“Tốt lắm, đồng ý hôn sự này, con rất có lợi, sau này con chính là phu nhân Tổng giám đốc ‘Tập đoàn Đế Á’, không tới vài năm nữa sẽ trở thành....”

“Cha, cha hiểu sai ý con rồi, con không đồng ý chuyện hôn sự này.” Lâm Ngôn Hi bình tĩnh cắt ngang lời Lâm Hoài An, về mặt kiên định đón nhận ánh mắt tức giận của ông, “Con cũng không cần cái danh phu nhân Tổng giám đốc.”

“Con cố ý làm trái lời cha có phải không?”

“Cha, con không có ý làm trái lời cha, con chỉ không muốn mang cuộc hôn nhân của mình ra buôn bán trao đổi thôi.”

“Rầm!” Lâm Hoài An tức giận không kiềm chế được dấm một phát xuống bàn, nhảy dựng lên chỉ mặt cô giận dữ hét: “Bán cái gì? Ta mang hôn nhân cả đời của con ra bán lúc nào hả?”

Tôn Nghi Như vội đứng lên kéo ông lại, cố gắng hòa hoãn nói: “Có chuyện gì từ từ ngồi xuống rồi nói, đừng nóng vội mà hỏng chuyện!”

Lâm Hoài An không khách khí đẩy Tôn Nghi Như ra, nói: “Nếu như ta và Tổng giám đốc Tập đoàn Đế Á không phải là bạn tốt, ngay cả nằm mơ cũng đừng nghĩ đến chuyện leo lên hôn sự này!”

“Cha, ngay cả trong mơ con cũng không chấp nhận.” Lâm Ngôn Hi kiên định đáp lại.

“Con... Con muốn cha tức chết phải không?” Lâm Hoài An giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, con bé này đúng là không biết trời cao đất dày là gì! Nếu không phải lúc trước ông ấy đến nước Mỹ nghỉ mát, thuận đường ghé vào công ty thăm lại bạn cũ nhiều năm không gặp. Sau một hồi tán gẫu, được biết Ngôn Hi không muốn ở lại làm trong công ty của cha mình, muốn về Đài Loan phát triển sự nghiệp, lại thấy được Lâm Ngôn Hi gặp nguy không loạn, rất tinh táo sáng suốt, liền muốn đưa cô về làm con dâu, đóng góp cho Tập đoàn Đế Á, bằng không, hôn sự này làm sao có thể rơi trúng đầu cô được!

“Ngôn Hi, con nghe mẹ nói một câu công bằng, con không cần vội vàng cự tuyệt cuộc hôn nhân này, chờ gặp mặt đối phương đưa ra quyết định cũng chưa muộn mà!” Tôn Nghi Như bắt đắc dĩ nhìn Lâm Hoài An, mồm miệng của chồng bà chính là cứng rắn như vậy, cũng không biết cách nói chuyện cho phải. Thấy nhân phẩm và điều kiện của đối phương rất tốt, quả là hiếm có khó tìm, rõ ràng là muốn tốt cho con gái, nhưng lại đem ‘ý tốt’ biến thành ‘ác ý’, ‘lương duyên’ biến thành ‘mua bán’, cũng khó trách Ngôn Hi kiên quyết cự tuyệt.

Hai cha con căn bản là không hợp nhau, lúc nào cũng khư khư giữ quan điểm của mình, nhất quyết không chịu nhượng bộ, chẳng trách hai người cứ giằng co mãi không xong.

“Mẹ, mẹ nói nếu như con gặp mặt đối phương rồi, cảm thấy không hài lòng thì có thể từ chối cuộc hôn nhân này phải không?”

“Chuyện này....” Tôn Nghi Như không ngờ Lâm Ngôn Hi sẽ nói như vậy, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

“Bà cũng nghe nó nói gì rồi đấy!” Lâm Hoài An nhìn chằm chằm bộ dạng của Tôn Nghi Như, “Còn chưa gặp mặt đã nói không hài lòng, vậy không phải cố ý phản đối thì còn là gì nữa?”

Bắt đắc dĩ khê thở dài, Lâm Ngôn Hi kiềm chế tâm tình nói: “Cha, cha không cần vận vẹo ý của con, con chỉ muốn rõ ràng, là cha mẹ nhất quyết bắt con phải đồng ý, hay con có quyền lựa chọn.”

“Con không thể không đồng ý!” Lâm Hoài An hành động theo cảm tình mà nói: “Con không có tư cách cự tuyệt hôn sự này, trừ phi người ta không thích con.”

Lâm Ngôn Hi thất vọng lắc đầu, không muốn tiếp tục tranh cãi nữa, cô chỉ muốn tỏ rõ quyết định của mình, “Cha, coi như người ta thích con, con cũng không đồng ý hôn sự này.” Dứt lời, cô xách hành lý đi thẳng về phòng ngủ của mình.

Thấy Lâm Ngôn Hi kiên quyết như vậy, Lâm Hoài An nổi giận quay sang giao phó cho hộ vệ của mình: “Rober, bắt đầu từ bây giờ, đại tiểu thư đi đâu anh phải đi theo, không thấy nó tôi hỏi tội anh.”

“Dạ, lão gia!”

Lâm Ngôn Hi dừng bước, không tin nổi nhìn Lâm Hoài An, “Cha, sao cha có thể làm thế với con?”

“Cha là như vậy đấy!” Lâm Hoài An tức giận ngồi xuống, bộ dạng không thể thương lượng thêm được nữa.

Nhìn ánh mắt của ông càng lúc càng lạnh, Lâm Ngôn Hi đau lòng đi về phòng của mình.

“Hoài An, ông...”

“Được rồi!” Lâm Hoài An day day huyết thái dương, trông ông có vẻ rất mệt mỏi, “Không cần nói gì nữa, tôi cũng vì muốn tốt cho nó, về sau nó tự sẽ hiểu.” Cha mẹ nào chả mong muốn con gái mình gả ột người đàn ông tốt, ông vất vả suy nghĩ như vậy, cũng chỉ mong sau này con gái ông được sống sung sướng vô lo vô nghĩ mà thôi, hy vọng sau này Ngôn Hi sẽ hiểu cho tấm lòng người cha như ông.

6. Chương 6

Đi theo Lâm Ngôn Hi vào phòng, Lâm Thần Hoan áy náy mở miệng nói lí nhí: “Ngôn Hi!”

Lâm Ngôn Hi tựa mình vào cửa sổ, nhìn tiết trời âm u lạnh lạnh bên ngoài, thời tiết hôm nay âm trầm giống như tâm trạng của cô lúc này, có rất nhiều chuyện không vui.

“Ngôn Hi, chị đừng im lặng như vậy, chị cứ mắng em đi! Em cũng muốn gọi điện báo cho chị chuyện cha mẹ sắp đến Đài Loan, nhưng cha cấm em không được nói gì cả, cha còn lấy tiền sinh hoạt ra uy hiếp em nữa, em không còn cách nào cả!”

Lâm Ngôn Hi quay đầu đi, nhàn nhạt nói: “Làm sao cha biết em sẽ gọi điện mật báo cho chị? Không phải chị đã nói với em là tuyệt đối không được để cha biết chuyện em tới Đài Loan sao? Cuối cùng thì thế nào đây?”

Lâm Thần Hoan ngượng ngùng cắn môi dưới, vô tội nói: “Còn không phải tại tên nhóc thối tha Lâm Duy Giới hại sao! Mấy ngày trước nó lục lọi vé máy bay của em, phát hiện em lên tới Đài Loan liền chạy đi tố cáo với cha, nên em không còn cách nào khác là dẫn cha tới đây.” Nói đến cậu em trai duy nhất của mình, cô liền nổi giận nguyên rủa trong lòng, tên nhóc đó lúc nào cũng chỉ thích lục lọi ngăn kéo của cô, giống như trong đó có cái gì cực kỳ bí mật không thể cho ai biết vậy, thẳng nhóc chết tiệt, tên thối tha khốn kiếp!

Lâm Ngôn Hi thở dài: “Thôi, không trách em.” Nói đi cũng phải nói lại, là cô quá ngây thơ, cho rằng cha sẽ tôn trọng quyết định mình mà bỏ qua hôn sự này, mặc dù phụ nữ không tránh được chuyện giằng co cãi cọ, nhưng cô luôn làm chủ được mình, giống như khi đó cô quyết định tới Đài Loan lập nghiệp, cho dù cha tức giận muốn chết nhưng cũng không kiên quyết ngăn cản cô, không ngờ rằng...

Mặc dù Ngôn Hi không trách mình, trong lòng Lâm Thần Hoan vẫn còn cảm thấy áy náy không yên, “Ngôn Hi, thật xin lỗi! Thực lòng em không nghĩ mọi chuyện đến mức này, em tưởng chị sẽ ở bên ngoài nghỉ ngơi lâu một chút, nhưng mà cha tới Đài Loan cũng không ở lại lâu được, đến lúc đó không ai bắt chị đi xem mặt, cũng không thể làm gì được. Em và cha mẹ mới đến đây hôm qua, hôm nay chị đã về.”

“Em không cần nói gì cả, có lẽ là ý trời!” Giọng Ngôn Hi có vẻ buồn bã.

“Ngôn Hi, chị đừng nản chí, cha cũng không nói chị nhất định phải gả cho Tổng giám đốc Tập đoàn Đế gì gì đó mà, không phải sao?”

“Thật không?” Cha không phải là người nói một làm hai, trước khi làm gì luôn suy tính rất kĩ càng, cha nói vậy nghĩa là hôn sự này đã được định sẵn rồi, chưa biết chừng bây giờ chỉ chờ hai người gặp nhau là có thể định ngày cưới.

Nghe giọng điệu hoài nghi, chán nản của Ngôn Hi, Lâm Thần Hoan vốn là muốn giúp cô bớt buồn rầu ai ngờ chút động lực của cô cũng hóa thành không. Thật ra cô cũng cho rằng hôn sự này đã được định sẵn, bằng không thì sao cha lại đích thân tới Đài Loan thúc ép? Chỉ là nghe Ngôn Hi nói giọng ủ rũ như vậy, trong lòng cô cảm thấy rất áy náy, nếu lúc trước cô can đảm hơn một chút, lên báo tin cho Ngôn Hi để cô tránh đi xa thì bây giờ đã không bị giam ở đây rồi.

“Ngôn Hi, hay là chị trốn đi, đi đâu đó nửa năm một năm rồi trở về, tốt nhất là trở về lúc con cháu đầy đàn, làm cha tức chết thì càng tốt.” Lâm Thần Hoan trẻ con kích động nói.

Lâm Ngôn Hi không nhịn được khẽ mỉm cười, lắc đầu một cái: “Thần Hoan, một năm nửa năm làm sao mà con cháu đầy đàn được?”

“Cũng đúng!” Lâm Thần Hoan vuốt vuốt mái tóc, ngượng ngùng cười cười.

“Nhưng mà em nói cũng không sai, có lẽ chị nên chạy trốn, đợi đến khi con cháu đầy đàn rồi trở về”, Lâm Ngôn Hi nửa đùa nửa thật nói, “Có điều muốn Rober canh cửa ngoài kia bỏ đi, e rằng không phải chuyện dễ dàng.”

“Nói khó cũng không khó, không phải tục ngữ nói ‘đầu óc ngu si, tứ chi phát triển’ sao? Rober đáng đáp to cao lực lưỡng như vậy, em nghĩ chỗ này của hắn,” Thần Hoan chỉ vào đầu mình phấn khích cười nói, “Nhất định không ra gì rồi.”

Lâm Ngôn Hi lắc đầu cười khỏ một tiếng, “Em ở cùng Rober lâu như vậy mà không biết một tí gì về con người này cả.”

“Chị nói vậy có ý gì?”

“Rober là người rất thông minh cơ trí, làm việc cẩn thận, nếu em không có bản lĩnh thăng thiên hay độn thổ thì đừng ở trước mặt anh ta mà múa rìu qua mắt thợ.”

“Anh ta thật sự tài giỏi như vậy sao?” Lâm Thần Hoan nhăn mặt làm bộ không tin.

“Khả năng quan sát của em còn phải học hỏi thêm nhiều.” Ngoại trừ nói những lời này, Ngôn Hi chẳng biết nói gì hơn với cô em gái ngây thơ của mình cả.

Được rồi! Coi như cô sơ ý đi, nhưng..... Lâm Thần Hoan vẫn không cam tâm, nói: “Em không tin anh ta có bản lĩnh lợi hại như vậy, hai chúng ta mà không đối phó được anh ta sao?”

“Chuyện đó nói sau đi!” Lâm Ngôn Hi đi tới bên giường mở hành lý ra, “Em ra ngoài trước đi, chị dọn dẹp đồ đạc một chút đã.”

Lâm Thần Hoan gật đầu một cái rồi bước ra khỏi phòng, để lại một mình Lâm Ngôn Hi ngồi sắp xếp lại hành lý, yên lặng trầm tư suy nghĩ.

Không biết tại sao, nhưng lúc này cô lại cảm thấy rất nhớ Tề Hàn Tinh, giá mà cô giống cái tính bồng bồng tức giận của anh, có lẽ cô cũng không cảm thấy lực bất tòng tâm như bây giờ, phải lấy lại tinh thần nghĩ cách giải quyết tình cảnh khó khăn trước mắt.

Thả bộ quần áo trên tay xuống, Lâm Ngôn Hi lại đi về phía cửa sổ, toàn thân vô lực dựa vào cửa sổ, ánh mắt nhìn về khoảng không gian vô định, nghĩ tới Tề Hàn Tinh bây giờ đang ở một nơi khác....

~

“Rầm!” Tề Hàn Tinh lão đảo, cả người ngã xuống sàn nhà cảm thạch lạnh lẽo.

“Shit!” Anh giãy giụa bò dậy, cẩn thận từng li từng tí lần mò trong đêm tối, tìm được công tắc điện trên vách tường, dùng sức ấn một cái, cả căn phòng sáng lên.

Nhìn giấy dép, tạp chí, và đủ những thứ đồ linh tinh vứt ngổn ngang lộn xộn trên sàn nhà, thật là thê thảm đến không muốn nhìn, Tề Hàn Tinh không nhịn được mà nhíu mày.

Từ khi Lâm Ngôn Hi đi, ngày nghỉ của anh cũng kết thúc, lại bắt đầu chuỗi công việc bận rộn rồi tinh rồi mù, nhà anh lại trở lại như cũ-bừa bộn ngổn ngang như một cái chuồng heo, anh không có thời gian dọn

đẹp, cũng không muốn dọn dẹp. Anh sợ mình sẽ sinh ra ảo giác, giống như lúc cô còn ở đây với anh, khiến lòng anh càng lúc càng không quên được cô.

Cô đi bao lâu rồi? Cảm giác như một thế kỷ đã trôi qua, lâu đến mức khiến người ta thấy cực kỳ khó chịu, thu âm bài hát không thuận lợi, bộ phận chế tác cũng điên mất rồi, anh phải nghỉ ngơi vài ngày, điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

Anh có nên đưa Lâm Ngôn Hi trở về không? Muốn, rất muốn, nhưng lấy lý do gì đây? Anh không biết, cũng mờ mịt không biết rốt cuộc anh muốn gì?

Haizzz! Tề Hàn Tinh nặng nề thở dài, đi tới ngồi xuống ghế salon, cái móng vừa đặt xuống ghế thì tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên bên tai.

“Ai vậy?” Miệng vẫn còn đang nói thì một nhóm người hùng hổ đi vào nhà mang theo tiếng bước chân bình bịch truyền tới.

Không tới một phút, một bọn Purple Tân Trách, White Tập Diệu Doãn, Blue Mạnh Vĩ Giác, Yellow Đàm Diễm Văn đã đi tới trước mặt anh.

“Anh nói không sai mà, tên nhóc con này nhất định là quên rồi.” Tân Trách liếc nhìn ba người kia nói, lại nhìn căn phòng hỗn loạn thầm kêu lên, trời ạ! Làm sao mà có người ở được trong ngôi nhà như thế này hả trời?

“Mấy người thật là phối hợp ăn ý quá, em vừa mới về nhà đã kéo cả bầy vào ăn hiếp em rồi.” Nhìn mấy anh em, tinh thần Tề Hàn Tinh dần trở lại.

“Red, em biết hôm nay là ngày gì không?” Không nhìn nổi căn phòng bừa bộn thêm được nữa, Đàm Diễm Văn đi thẳng vào vấn đề.

“Ngày gì?” Tề Hàn Tinh suy nghĩ một chút, nghịch ngợm trêu ghẹo nói: “Là ngày các anh đại giá quang lâm ghé thăm nhà em! Đáng tiếc Black không tới, nếu không thì hôm nay là ngày chúng ta đoàn tụ rồi.”

Tân Trách lắc đầu thở dài, “Mọi người xem, đến giờ mà nó vẫn còn nằm mơ giữa ban ngày.”

Cuối cùng cũng nhận thấy một tia kỳ quái, Tề Hàn Tinh chớp chớp mắt, nhìn đến trang phục của từng người, “Sao hôm nay ai cũng mặc âu phục thẳng nếp là thế, ăn mặc đẹp đi đâu vậy?”

“Thật em quên hôm nay là ngày gì rồi, thằng nhóc này!” Mạnh Vĩ Giác nhìn anh bằng ánh mắt không tin nổi, trí nhớ của tên nhóc này trước giờ rất tốt mà, phàm là những chuyện đã nói với nó, nó đều nhớ rất rõ. Đây đều là do bị phụ nữ huấn luyện mà thành, dù sao nó cũng qua lại cùng lúc với nhiều phụ nữ như vậy, trí nhớ không tốt thì rất dễ bị bại lộ.

Tai trái chưa nghe rõ sự tình thế nào thì tai phải lại nghe thêm một câu làm cho anh càng lúc càng lo lắng, Tề Hàn Tinh dứt khoát nói: “Mọi người mau nói cho em biết, rốt cuộc hôm nay là ngày gì?”

Không biết là cố ý trừng phạt, hay là vẫn muốn hành hạ Tề Hàn Tinh mà không ai ra mặt giải đáp thắc mắc của anh, chỉ nghe Tập Diệu Doãn lên tiếng nói: “Purple, không còn thời gian nữa, lời nó lên lầu giải quyết nhanh lên.”

“Đúng rồi.” Tân Trách kéo Tề Hàn Tinh giống như xách con gà đi lên lầu, mà suốt đường đi vẫn nghe anh lải nhải hỏi đi hỏi lại không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Không phải thằng nhóc kia bị người phụ nữ nào đá đấy chứ, làm cho đầu nó loạn luôn rồi à?” Mạnh Vĩ Giác nhíu mày suy đoán.

“Blue, đừng mang thằng nhóc đó gán cho hai chữ si tình, Red chỉ biết vứt bỏ người ta chứ không để ai vứt bỏ nó đâu. Nhưng mà anh lại nghe được một tin cực kỳ thú vị, nghe nhân viên chi nhánh của Thiên Mầu nói, cuối tuần trước Red đưa một cô gái vào trong đó ăn cơm, còn là một mỹ nữ khí chất cổ điển vô cùng thanh nhã.” Đàm Diễm Văn kể lể.

Tới bây giờ, Red chưa bao giờ đưa bất kỳ người phụ nữ nào vào nhà hàng ăn cơm, nguyên nhân là gì, mọi người cũng không rõ, chỉ biết là Red sẽ không giới thiệu bất kỳ cô gái đó cho anh em tốt bọn họ biết,

như Red đã nói, những cô gái đó đối với anh chỉ như khách qua đường, bây giờ không phải lúc nhất thiết biết người quan trọng nhất trong cuộc đời Red là ai.

“Xem ra, không bao lâu nữa chúng ta sẽ được ăn tiệc mừng đám cưới của Red rồi!” Nhìn thấy Red định đi xuống, Mạnh Vĩ Giác lại thấy vui mừng, nhưng mà, vì thế tên kia mới không bao giờ làm tổn thương phụ nữ.

“Còn sớm quá đấy!” Tập Diệu Doãn nhìn nhận vấn đề kĩ lưỡng nói: “Thằng nhóc này coi bộ dạng thất thế này, nhất định là tình cảm phát triển không thuận lợi rồi.”

“Nên có một người phụ nữ áp chế được nhuệ khí của nó.” Đàm Diễm Văn hài lòng nói.

“Các người đang nói xấu em đấy à?” Tề Hàn Tinh lao vào phòng khách như cơn lốc liền hỏi.

Tập Diệu Doãn nhìn Tề Hàn Tinh, làm mặt lạnh nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Em làm chuyện gì xấu à?”

“Em.... Dĩ nhiên là không rồi!” Nhìn đôi mắt sắc bén của Tập Diệu Doãn, Tề Hàn Tinh bất giác chột dạ.

“Thật sao?” Đàm Diễm Văn cười rất dịu dàng, ánh mắt chuyển sang nhìn chằm chằm Tề Hàn Tinh.

“Hừm!” Tân Trách cũng chậm chậm quay lại phòng khách, nhẹ nhàng khoác tay trái lên vai Tề Hàn Tinh, “Anh thấy em có tội gì mình nha!”

“Nhật nhèo.” Anh đã bị Lâm Ngôn Hi làm cho phiền lòng đến chết rồi, càng không muốn bị mấy anh em bọn họ có cơ hội cười nhạo anh chẳng ra gì, Tề Hàn Tinh xoay người đi ra ngoài, “Các anh còn không nhanh lên, quên hôm nay là ngày cưới của Black à?”

“Không tồi! Tên nhóc này cũng khôi phục trí nhớ nhanh thật, anh còn tưởng phải đợi đi đến nơi nó mới nhớ ra được chứ.” Đàm Diễm Văn cười nói.

“Sai rồi, là em nói cho nó biết đấy.” Tân Trách không nhịn nổi nói: “Thằng nhóc đó ồn ào phiền chết được, toàn thân trần truồng vẫn bám lấy em dai như đĩa hời lia lia không ngừng, chịu thua nó luôn.”

Nghĩ tới tình cảnh của Tân Trách lúc ở trên lầu với Tề Hàn Tinh, mọi người bất giác không hên cùng cười ầm lên.

“Này! Rốt cuộc mọi người có đi không hả?” Tề Hàn Tinh sốt ruột ở bên ngoài lên tiếng thúc giục.

Mọi người nhìn nhau cười một tiếng rồi cùng đi ra ngoài. Mặc dù trong lòng Lâm Ngôn Hi đã tính toán hết mọi chuyện, nhưng muốn bỏ chạy khỏi sự giám sát của hộ vệ Rober còn khó hơn lên trời, cùng lắm là quyết chiến một trận cho ra trò. Nhưng mà bất kể cô và Thần Hoan dờ ba mươi sáu kế trước mặt anh ta cũng không có tác dụng gì, vẫn bị anh ta chặn lại, kế hoạch bỏ trốn liên tiếp phá sản.

Mỗi lần bày mưu là mỗi lần bị phát hiện, cô càng lúc càng cảm thấy bất lực. Nếu không phải cha có việc phải trở về Mỹ gấp, tạm thời gác lại chuyện hôn nhân này thì chắc cô cũng đồng ý đi xem mặt Tổng giám đốc Tập đoàn Đế Á rồi ngoan ngoãn đợi ngày xuất giá về nhà chồng.

Có lẽ cô nên nghe lời cha đồng ý gả cho Tổng giám đốc Tập đoàn Đế Á, nhưng vừa nghĩ tới Tề Hàn Tinh, cô liền gạt đi những suy nghĩ đầu hàng trong lòng.

“Ngôn Hi, em nghĩ ra rồi!” Lâm Thần Hoan đột nhiên đứng dậy khỏi ghế salon, lớn tiếng kêu lên.

Đưa mắt từ ngoài cửa sổ âm u nhìn Thần Hoan, Lâm Ngôn Hi nhìn cô khó hiểu, “Em nghĩ ra cái gì?”

“Có phải cha nói là, chỉ cần Tổng giám đốc Tập đoàn Đế Á gì gì đó không để ý chị thì chị không cần gả cho anh ta phải không?”

“Đúng là cha có nói như vậy.”

“Vì vậy, chúng ta nên dựa vào đó mà xuống tay với cái tên Tổng giám đốc đó, để anh ta chủ động cự tuyệt hôn sự này, như thế thì chị không cần phải gả cho anh ta nữa!”

“Em có cách gì à?”

“Chuyện này.... Bây giờ thì không có, cùng lắm thì chúng ta cùng nhau nghĩ cách, việc nhỏ như vậy không làm khó em được đâu.”

Lâm Ngôn Hi lắc đầu một cái, tỏ vẻ không mấy hứng thú nói: “Thôi, cần gì phải phiền phức như vậy.”

“Tuyệt đối không phiền phức đâu, chuyện này cứ để em lo, em nhất định sẽ làm cho tên Tổng giám đốc Tập đoàn đó phải cự tuyệt hôn sự này.” Lâm Thần Hoan vỗ ngực tự tin tuyên bố.

Khẽ nhú mày, Lâm Ngôn Hi bất an nói: “Thần Hoan, em không được làm bừa.”

“Chị đừng lo, em sẽ không làm bừa đâu.”

Thật sao? Làm việc lúc nào cũng tùy tiện, không suy nghĩ kỹ càng, nhìn bộ dạng của Thần Hoan thế này mà còn đòi ra mặt giúp người chị như cô, bảo sao cô không lo lắng cho được?

“Thần Hoan, thôi đi, lỡ như mọi chuyện vỡ lở ra, để cha biết được thì em cũng không dễ chịu hơn chị đâu.”

“Em không ngu ngốc như thế đâu, lỡ như cha phát hiện ra thật, cùng lắm thì trở mặt với cha, có gì ghê gớm đâu.” Lâm Thần Hoan làm bộ hào hiệp trượng nghĩa, là cô có lỗi với Ngôn Hi, cho nên nhất định phải giúp cô ấy giải quyết chuyện hôn sự không mong muốn này.

“Thần Hoan, cảm ơn em, nhưng mà không cần phải phiền phức như vậy đâu, chị chỉ muốn bỏ đi khỏi đây là giải quyết được mọi chuyện rồi.”

“Chị không cần lo lắng chuyện này, em tự biết phải làm thế nào, chị phải biết điều này, nếu như chị thoát được rồi, cha nhất định sẽ tìm cách bắt chị về, cho nên tốt nhất chúng ta cùng nhau hợp tác hành động, chị đi chạy trốn, còn em nghĩ cách khiến tay Tổng giám đốc kia cự tuyệt hôn sự này.”

Kìm nén nổi chán chường trong lòng, Lâm Ngôn Hi ủ rũ nói: “Rober canh phòng nghiêm ngặt như vậy thì chạy trốn thế nào?”

Lâm Thần Hoan đột nhiên cười rất hưng phấn, cô đặc ý ngẩng cao đầu nói: “Em lại đang nghĩ đến một cách có thể sử dụng được, nói không chừng có thể giúp chị chạy thoát khỏi giám sát viên Rober ngoài kia đấy.”

“Hả? Cách gì?”

“Chúng ta chơi trò hoán đổi, em cải trang thành chị...chị cải trang thành những người khác, sau đó thừa lúc ánh đèn ở nhà hàng tây mờ mờ ảo ảo, em ngăn Rober lại, chị mau chạy trốn đi.”

“Làm sao em cải trang thành chị được? Mặc dù chiều cao, vóc người của chúng ta không kém nhau bao nhiêu, nhưng một bên tóc dài, một bên tóc ngắn, nhìn liếc mắt cũng phát hiện ra điểm nghi vấn.”

“Cái này đơn giản thôi, em sẽ đi ra ngoài mua tóc giả rồi quay trở lại, chúng ta tách ra hành động, chỉ cần hẹn thời gian nhất định thay quần áo trong toa-lét, em biến thành chị, chị chỉ cần thay đổi trang phục, biến thành một vị khách nào đó trong nhà hàng là có thể quang minh chính đại đi qua ngay trước mặt Rober rồi.”

“Cứ cho là cách này thành công đi, nhưng đến lúc đó em ăn nói sao với cha?”

“Không có chuyện gì đâu, hổ dữ không ăn thịt con, cùng lắm thì cha mắng em một trận thôi, làm gì được em nào?”

Cũng đúng, dù tức giận thế nào cũng là con gái mình, Lâm Ngôn Hi tán đồng gật đầu một cái, “Cứ làm thế đi, nhưng mà chị nghĩ chúng ta nhất định phải bàn bạc cẩn thận hơn, ví dụ như thời gian, địa điểm, chị phải cải trang như thế nào, càng kỹ lưỡng càng tốt, nếu không để lộ ra sơ hở chỉ làm Rober càng đề cao cảnh giác.”

“Dĩ nhiên rồi! Quyết định như vậy đi, bây giờ chúng ta lập tức bàn kế hoạch.”

Lâm Thần Hoan cầm giấy bút ngồi xuống ghế sofa, bắt tay bàn bạc kế hoạch chạy trốn của Ngôn Hi.

~

Kể từ cái đêm bị ngã lăn quay ra sàn nhà, Tề Hàn Tinh không dám liều lĩnh xông thẳng vào nhà, dù gì thì nhà anh cũng bữa bộn chả khác gì bãi chiến trường, tốt nhất là anh nên an phận một chút, đợi bật đèn lên đã rồi bước vào phòng, như mọi ngày chào đón anh vẫn là phòng ốc dơ dáy bẩn thỉu, hiu quạnh lạnh lẽo thối.

Nhưng tối nay, khi vừa bật đèn lên, hiện ra trước mắt anh là một khung cảnh quen thuộc, căn phòng không còn hỗn loạn như anh nghĩ, mà thật chính tề ngăn nắp, trơn bóng sạch sẽ giống như khi Lâm Ngôn Hi còn ở đây.

Trái tim bất giác nhảy lên đập thành thịch liên hồi, chỉ sợ cảnh tượng trước mắt chỉ là ảo ảnh ngắn ngủi trong nỗi mong nhớ cháy bỏng của mình, Tề Hàn Tinh chớp chớp mắt, vậy mà mặc kệ anh chớp mắt bao nhiêu lần, sự thật vẫn tồn tại như cũ ngay trước mắt.

“Ngôn Hi!” Miệng nhẹ nhàng nỉ non gọi tên cô, Tề Hàn Tinh cảm giác nhịp tim mình càng lúc đập càng nhanh hơn, không kìm nén được nỗi kích động trong lòng, anh chạy như bay về phía cầu thang trên lầu.

“Tề ca!”

Một giọng nói lớn tiếng nhanh chóng làm bước chân của anh dừng lại, cũng phá hủy lòng hy vọng mãnh liệt của anh thành tro bụi.

Quay người lại, anh ử rử nhìn Lôi Hạnh Nhi không biết từ đâu chui ra, cô là con gái nuôi được Lôi Mạnh Thiên và Thích Tương Ninh nhận nuôi, cũng chính là em gái của Lôi Hạo.

“Có tạt giặt mình phải không?” Vẫn cho rằng trò đùa của mình đã thành công, Lôi Hạnh Nhi hoàn toàn không chú ý tới bộ dạng thất vọng của anh, cao hứng chạy tới trước mặt anh.

Gõ mạnh xuống đầu cô cái, Tề Hàn Tinh giả bộ tức giận trách móc: “Cái con bé này, làm anh cứ tưởng ăm trộm chứ!” Nếu anh bình tĩnh suy nghĩ lại một chút, không bị tâm trạng vui sướng làm u mê chính bản thân mình. Anh nên sớm nghĩ ra không phải là Lâm Ngôn Hi mới phải, bởi vì cô ấy sẽ không bao giờ làm ra vẻ huyền bí mà tắt điện đi cả.

Làm mặt quỷ trêu tức anh, Lôi Hạnh Nhi không nhận sai lâu bầu nói: “Đầu óc anh là bã đậu à, ăn trộm mà dọn dẹp lại phòng ốc cho anh sao?”

“Điều này cũng khó nói lắm!” Nghĩ đến lần đầu tiên gặp Lâm Ngôn Hi, cô nàng đã đi ăn trộm còn nán lại dọn dẹp bàn đọc sách của anh, Tề Hàn Tinh bất giác khẽ mỉm cười.

“Hừm! Anh cười thần thần bí bí như vậy có phải là có bí mật gì không thể cho ai biết phải không?” Đôi mắt nhanh như chớp theo dõi chuyển biến trên gương mặt anh, Lôi Hạnh Nhi giống như muốn mò ra tin tức gì kinh thiên động địa từ nụ cười khó hiểu của anh.

“Nhóc con!” Liếc nhìn cô một cái, Tề Hàn Tinh ngồi xuống ghế sofa.

“Nghe nói gần đây anh đang khốn khổ vì tình thì phải?” Lôi Hạnh Nhi ngồi xuống bên cạnh, liếc mắt nhìn anh với vẻ tò mò cực độ, xem ra không moi được tin tức gì cô tuyệt đối không buông tha cho anh.

Tề Hàn Tinh chau mày, cố gắng không tỏ ra sợ hãi, bình tĩnh nói: “Em nghe nhà báo nào phao tin vịt lung tung thế, sao anh không biết nhỉ?”

“Tân ca!”

Gõ mạnh lên đầu cô một cái nữa, Tề Hàn Tinh mắng: “Ngốc quá! Purple nói gì em cũng tin à?” Anh biết nhất định là cái tên Tân Trách kia chạy đi tán dóc lung tung với Hạnh Nhi rồi, chắc hẳn muốn tìm Yellow nhưng sợ ‘đánh rắn động cỏ’, mà mình thì sợ tò mò mang họa vào thân, lại không muốn bị mấy anh em xem thường, vì vậy giặt dây cho cái con tiểu yêu tò mò lắm chuyện này, cho nó tới đây dò la tin tức đây mà!

“Tại sao lại không được tin?”

Bị cô hỏi ngược lại, Tề Hàn Tinh không biết phản ứng thế nào, cuối cùng không thể làm gì khác là giả bộ ngớ ngẩn để qua mắt cô mà nói: “Dù sao cũng không được tin, em không được đi theo anh hỏi linh tinh.”

“Có tật giật mình!” Lôi Hạnh Nhi bĩu môi, nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ, cô đâu phải là trẻ con lên ba khóc lóc đòi kẹo, tùy tiện nói một hai câu mà đuổi cô đi được chắc.

“Em đó, bớt xía vào chuyện của người khác đi, tự lo cho bản thân mình ấy. Nếu em còn không chuyên tâm học hành, anh dám đảm bảo sang năm em sẽ không lấy nổi tấm bằng đại học đâu.”

“Phì, phì, phì!” Lôi Hạnh Nhi trừng mắt to như quả chuông, nghiêm chỉnh kháng nghị: “Anh cứ nguyên rửa em đi, sang năm nhất định bốn tiểu thư sẽ lấy được tấm bằng đại học cho anh xem.”

“Mong là như vậy.” Đương nhiên Tề Hàn Tinh không tin cô làm được, bởi vì anh thừa biết, con bé này mặc dù thông minh, nhưng làm việc không đàng hoàng nghiêm chỉnh, lại lười biếng, vì vậy không nên xen vào việc của cô mà rước họa vào thân cũng chưa biết chừng. Cứ nhìn cái bộ dạng này của cô đi, người ta thì học đại học bốn năm, còn vị tiểu thư ra dáng thông minh tài giỏi này lại học y khoa phải mất những bảy năm, hiện tại cô cũng chỉ mới bước vào năm thứ năm, làm sao mà tốt nghiệp được?

Lôi Hạnh Nhi mất hứng, bĩu môi lên án nói: “Em dọn dẹp lại phòng ốc giúp anh, đã không cảm ơn em thì thôi, lại còn chế nhạo em, anh cũng chả kém em đâu!”

Nhéo mũi cô một cái, Tề Hàn Tinh trêu chọc cô nói: “Đừng tức giận, không nếp nhăn lại thì nhau kéo đến bây giờ.”

Lôi Hạnh Nhi lo lắng sờ nắn gương mặt xinh đẹp của mình, không tìm được nếp nhăn nào mới yên tâm, ra vẻ tủi thân oán trách: “Sớm biết tới đây bị anh chọc tức thế này, có cho tiền em cũng cần!” Cô lại bĩu môi tiếp tục than vãn: “Tội nghiệp em, cực khổ giúp anh dọn dẹp cái chuồng heo này sạch sẽ, sáng bóng hẳn lên, đúng là uống công rồi.”

“Đừng tức giận mà, anh mời em ăn tối, coi như cảm ơn em giúp anh quét dọn sạch sẽ lại cái chuồng heo này có được không?”

Lôi Hạnh Nhi hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi giận dỗi trả lời: “Ai thèm ăn tối với anh, muốn ăn em tự mình đi ăn cho rồi!”

Tề Hàn Tinh nghiêng người sang, kiên nhẫn nói: “Đừng như vậy mà, Tề ca nhận lỗi với em. Thật xin lỗi, em đại nhân rộng lượng không chấp nhặt tiểu nhân. Đừng giận anh nữa!”

“Tức cười! Anh xin lỗi thì em phải tha lỗi sao, vậy em là cái gì?”

Bất lực thở dài, anh dứt khoát hỏi: “Vậy em muốn thế nào?”

Hai mắt liền sáng lên, Lôi Hạnh Nhi cười rất lưu manh, “Chỉ cần anh nói cho em biết, mỹ nữ xinh đẹp quyến rũ khiến anh phải nhăn nhó suy nghĩ là ai thì được rồi.” Cô đã cá cược với Tân ca, nhất định cô có thể mò ra tin tức từ chính Tề ca, nếu cô thua thì phải tự nguyện để cho Tân ca lừa gạt hai lần mà không được phản kháng, còn nếu cô thắng thì Tân ca phải cho cô lừa gạt hai lần, cơ hội ngàn năm có một như vậy, nếu cô bỏ lỡ thì không phải là quá ngu ngốc sao?

“Không phải là anh đã nói là không có ai rồi sao?” Bất kể thế nào Tề Hàn Tinh cũng không chịu tiết lộ nửa lời, anh thừa biết nếu anh nói ra thì đằng sau đó là một chuỗi rắc rối nối đuôi nhau kéo tới không dứt. Đầu tiên là Purple sẽ chạy tới kể lể, bày tỏ sự quan tâm, bây giờ lòng anh đã đủ rối loạn rồi, nếu mấy anh em họ mỗi người một câu góp vào chắc đầu anh nổ tung mất.

“Anh thật đáng ghét, đối với những người phụ nữ khác vừa hào phóng lại sẵn sàng, còn với em thì vừa so đo lại không quan tâm chút nào, em thua kém họ nhiều vậy sao? Ai nhìn cũng không nghĩ, cha em là cha nuôi anh, mẹ em là mẹ nuôi anh, tính ra thì em cũng là em gái anh mà, sao anh có thể đối xử với đứa em gái này như thế chứ?”

“Hạnh Nhi, em nói một câu công bằng chút đi, Tề ca đối xử với em không tốt chỗ nào? Thật sự là không có người phụ nữ này, em bảo anh biết nói làm sao đây?”

“Anh... Đồ quỷ hẹp hòi!” Lôi Hạnh Nhi thở phì phò nhìn anh chằm chằm, cô tức chết mất, vất vả giúp anh quét dọn lại phòng ốc, chính là muốn nịnh bợ anh hồng hồng dễ dàng dò la tin tức, vậy mà một chút kết quả cũng không có, đúng là lãng phí thời gian!

Tề Hàn Tinh vuốt vuốt tóc của cô, cười hì hì nói: “Được rồi! Tề ca mời em đi ăn cơm.”

“Không cần!” Cô tức giận hất tay anh ra, giở thói trẻ con kêu lên.

“Em không cần thật không?” Thấy cô kiên quyết lắc đầu, Tề Hàn Tinh cố ý luyến tiếc buông tiếng thở dài, “Vốn là muốn mời em đi ăn cơm nhân tiện hỏi vài chuyện của phụ nữ mà em không đi thì....”

“Em đổi ý, em muốn ăn cơm.” Nhanh chóng nhảy xuống từ ghế salon, Lôi Hạnh Nhi kéo anh đứng lên, “Em muốn tới nhà hàng của Diễm Văn ca ca.” Chỉ có ở đó cô mới không lo lắng bị fan hâm mộ của Tề ca để ý, mới có cơ hội moi tin tức từ anh.

“Được, chỉ cần em thích là được rồi.” Anh sáng khoái đáp. Cuối cùng cô cũng chịu ngậm miệng lại.

~

Đường đi không tới một phút nhưng Ngôn Hi lại cảm giác như một thế kỷ đã trôi qua, bước chân của cô như nặng ngàn cân, mỗi bước đi cũng khó khăn nặng nề. Cuối cùng cô cũng thuận lợi đi đến phòng ăn cơm tây, Rober vẫn chưa phát hiện ra, nhưng cô vẫn không dám lơ là mất cảnh giác, bởi vì cô chỉ có vài phút đồng hồ, mấy phút sau Thần Hoan sẽ từ toa-lét đi ra ngoài, Rober nhìn thấy Thần Hoan sẽ hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì, cho nên phải hành động nhanh hơn anh ta một bước, nhanh chóng rời khỏi đây.

“Ầm!” Một giây không chú ý, Lâm Ngôn Hi đụng trúng ai đó liền ngã xuống đất, đôi mắt kính đen to dùng che mặt cũng rớt ra.

“Tiểu thư, thật xin lỗi, cô có sao không....” Ngôn Hi!” Tề Hàn Tinh vốn là muốn ngồi xuống đỡ cô gái bị anh đụng ngã đứng dậy, lại kinh ngạc phát hiện ra đó là người anh ngày đêm mong nhớ, không kìm được nổi vui sướng anh bật cười.

“Tề Hàn Tinh!” Lâm Ngôn Hi cũng kinh ngạc nhìn anh, trong lòng cô lẩn quẩn trăm ngàn suy nghĩ, ngoài ý muốn có, kích động có, vui sướng có.... Không ngờ, thật không ngờ hai người có thể gặp lại.

Đỡ cô đứng dậy, Tề Hàn Tinh dịu dàng hỏi: “Em khỏe không?”

Lâm Ngôn Hi cười có chút khổ sở, đáp: “Em rất khỏe.”

“Thật sao?” Nhìn gương mặt có vẻ hơi gầy gò của cô, anh không khỏi đau lòng.

Cô kiên định gật đầu.

Nhưng Tề Hàn Tinh lại lắc đầu, nhìn cô bằng ánh mắt xót xa, “Em gầy quá!”

“Thật à? Có lẽ là gần đây dạ dày không được tốt, cho nên....”

“Tề ca,” Lôi Hạnh Nhi kéo tay áo Tề Hàn Tinh, nhanh miệng cắt ngang lời Ngôn Hi: “Thật xin lỗi, em không muốn quấy rầy hai người gặp nhau, nhưng mà có một người đàn ông cứ nhìn về phía chúng ta.”

Vừa nghe Lôi Hạnh Nhi nói, Lâm Ngôn Hi giật mình nhanh chóng nhớ đến tình huống hiện tại, cô vội vàng nói: “Thật xin lỗi, em phải đi rồi....”

“Tề ca, anh đi lấy xe ngay đi. Bọn em ở ngã tư phía trước đợi anh.” Nói rồi Lôi Hạnh Nhi không còn thờ ơ nữa, nhanh nhẹn kéo tay Lâm Ngôn Hi chạy thật nhanh ra ngoài.

Không hiểu tại sao Lôi Hạnh Nhi lại nói như vậy, nhưng anh vẫn làm theo lời cô. Trong nháy mắt khi anh cho xe chạy ra ngoài, anh nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đuổi theo sau Lôi Hạnh Nhi và Lâm Ngôn Hi, khoảng cách càng lúc càng ngắn lại. Ngay lập tức anh gia tăng tốc độ, chạy tới chỗ hai người liền giảm tốc độ, mở cửa xe, nhanh chóng đưa Lâm Ngôn Hi đang thở hổn hển chạy thoát an toàn.

Khi xe tăng tốc lần nữa, Lôi Hạnh Nhi hả hê hướng ra ngoài cửa xe làm mặt quỷ, phấn khích kêu lên: “Này cái tên đầu bò đại ngốc kia, muốn đấu với Lôi Hạnh Nhi ta hả, còn lâu nhé!” Cha cô là Lôi Mạnh Thiên, là đại ca tiền nhiệm của một trong hai phe hắc đạo lớn nhất Đài Loan-Ngục Thiên Minh, còn ca ca của cô là đại ca đương nhiệm của Ngục Thiên Minh, thân thủ của cô được huấn luyện từ nhỏ đến lớn, muốn đấu với cô không dễ vậy đâu!

Quay sang nhìn bộ dạng đắc chí nghịch ngợm của Lôi Hạnh Nhi, Tề Hàn Tinh lắc lắc đầu, rồi liếc nhìn Lâm Ngôn Hi, ân cần hỏi han cô: “Ngôn Hi, em có sao không?”

Thở phào nhẹ nhõm, Lâm Ngôn Hi gật đầu một cái, “Em không sao.”

“Xin chào, tôi tên là Lôi Hạnh Nhi, có thể coi là em gái kết nghĩa của Tề Hàn Tinh.” Lập tức chuyển tầm nhìn từ cửa sổ vào, Lôi Hạnh Nhi liêu lĩnh mạo hiểm nhìn Lâm Ngôn Hi. Cô dám khẳng định, mỹ nữ cổ điển này chính là người trong mộng của Tề Hàn Tinh, mà cô thực sự may mắn chết đi được, lại gặp được cô ấy, bây giờ cô có thể khoe khoang với Tân ca một trận đã đời rồi.

“Xin chào, tôi là Lâm Ngôn Hi, vừa rồi thật cảm ơn cô.” Nhìn cô gái trước mặt, Lâm Ngôn Hi không thể không thích, cô vừa thẳng thắn lại nhanh nhẹn, thông minh.

“Đừng khách sáo, đối với tôi đó chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ, nhớ lúc trước tôi và Diệp Y đại tẩu bị người ta cầm súng đuổi giết, tôi còn dũng cảm thưởng cho đối phương một phi đao, khi đó mới thật sự là vừa khấn trương lại kích thích....”

“Lôi Hạnh Nhi, em không thể yên lặng một chút được sao?” Lo lắng Lôi Hạnh Nhi làm Lâm Ngôn Hi khiếp sợ, Tề Hàn Tinh vội vàng cắt lời cô.

Lôi Hạnh Nhi hướng về phía Tề Hàn Tinh le lưỡi, hung hăng trợn mắt nhìn anh, lầu bầu nói: “Quý hạp hời, em nói mấy câu thôi mà, đang nghĩ đến người ta chứ gì!”

Bất đắc dĩ thảm than thở trong lòng, Tề Hàn Tinh ôn tồn nói: “Hạnh Nhi tiểu thư, không phải anh cấm em nói, nhưng em cũng để Ngôn Hi lấy hơi đã chứ, về đến nhà rồi từ từ tán gẫu cũng không muộn mà!”

“Thế còn tạm được.” Cuối cùng Lôi Hạnh Nhi cũng hài lòng, chịu ngồi yên ngậm miệng lại.

7. Chương 7

Về đến nhà Lôi Hạnh Nhi mới nhớ ra mình còn chưa được ăn bữa tối thịnh soạn mà đáng lẽ ra cô đang được thưởng thức, kêu la than vãn dưới bếp một hồi, cuối cùng Lâm Ngôn Hi vào bếp, mở tủ lạnh lấy hải sản ra xào đơn giản với cơm, làm món gà và súp ngô.

Chỉ trong chốc lát, Tề Hàn Tinh và Lôi Hạnh Nhi đã có một bữa tối ngon lành, nhanh gọn lại tiện lợi.

“Ngon quá, ngon hơn đầu bếp nhà tôi nấu nhiều!” Lôi Hạnh Nhi hài lòng xoa xoa cái bụng no tròn của mình.

“Cái này còn phải nói, tài nấu nướng của Ngôn Hi là nhất, ngoại trừ ăn ngon ra còn có cảm xúc rất đặc biệt, mấy tay đầu bếp đẹp trai của nhà em sao mà bằng được?” Tề Hàn Tinh đắc ý nói.

Lôi Hạnh Nhi nhích lại gần Tề Hàn Tinh, nở nụ cười gian xảo nhìn anh, cực kỳ hứng thú dò hỏi: “Có cảm xúc gì đặc biệt?”

“Ồ.... Sao em không tự mình cảm nhận đi?” Liếc nhìn Lâm Ngôn Hi một cái, xác định cô không có phản ứng gì mất tự nhiên, Tề Hàn Tinh mới hung hăng trợn mắt nhìn Lôi Hạnh Nhi một cái.

“Em không cảm nhận được mới hỏi anh mà!” Lôi Hạnh Nhi cười thật hưng phấn giống như mèo vừa ăn vụng được cá.

Không khách khí néo mạnh mũi Lôi Hạnh Nhi một cái, Tề Hàn Tinh lên tiếng thúc giục: “Không có chuyện gì thì mau về nhà đi.” Con tiểu nha đầu này cũng không hiểu biết chút nào hết, không biết tránh mặt để cho anh và ngôn Hi có không gian riêng được sao?

“Không cần, tối nay em ngủ lại đây, không về nhà.” Lôi Hạnh Nhi bĩu môi nói, mặc dù làm kỳ đà cản mũi cũng không hay ho gì, nhưng mà không thỏa mãn trí tò mò thì bảo sao cô đi được cơ chứ? Cô chấp nhận ở lại đây làm ‘super kỳ đàn cản mũi’ luôn, hết cách rồi, ai bảo trời sinh cô sẵn tính tò mò hiếu kỳ làm gì.

“Không được!” Anh phản đối, kiên quyết phản đối! Con tiểu yêu này cố ý phá hỏng chuyện tốt của anh phải không? Đáng ghét!

“Em phải đi ngủ đây!” Nói rồi Lôi Hạnh Nhi lập tức đứng lên, không thèm nói gì với anh nữa liền kéo Lâm Ngôn Hi đứng dậy, “Ngôn Hi, chúng ta ra phòng khách đi, để Tề ca dọn dẹp chỗ này.” Mặt mũi Tề Hàn Tinh nhẵn như khi.

“Nhưng mà.....” Mặc dù không còn là giúp việc của Tề Hàn Tinh nữa, nhưng Ngôn Hi vẫn không yên tâm để Tề Hàn Tinh dọn dẹp rửa sạch đồng bát đĩa này. Cô có thể tưởng tượng ra tình cảnh ấy, nhất định là tay chân vụng về luống cuống.

“Đi thôi!” Lôi Hạnh Nhi không để cho Lâm Ngôn Hi có cơ hội cự tuyệt, dứt khoát kéo cô ra khỏi phòng bếp, trước khi đi còn quay lại nở nụ cười chiến thắng chọc tức Tề Hàn Tinh.

Tề Hàn Tinh bất đắc dĩ thở dài, thôi thì đành thu dọn đồng bát đĩa này vậy, chuyện này với anh cũng không có gì khó khăn, hai năm qua anh đều sống như vậy, mấy việc nhà lật vật như thế này cũng không phải là chưa từng làm qua. Có điều là không thành thạo lắm thôi, bởi vì anh quá bận rộn, phần lớn thời gian đều ở bên ngoài. Làm người khác đau đầu chính là con tiểu yêu Lôi Hạnh Nhi kia, giờ cô cũng ở đây, làm anh không có thời gian nói chuyện với Ngôn Hi, trừ phi đợi cô lên giường đi ngủ.

Thôi, kiên nhẫn một chút, dù sao con nha đầu đó cũng giúp anh một việc lớn, đợi nó đi ngủ rồi đi tìm Lâm Ngôn Hi. Tề Hàn Tinh đứng dậy bắt tay vào dọn dẹp bát đĩa.

~

Lâm Ngôn Hi dựa vào lan can ngoài cửa sổ, để mặc cho gió đêm lạnh lẽo thổi vào gương mặt mềm mại của mình, dù gió lạnh thấu xương nhưng cô thích không khí tự do tự tại này, được hít thở bầu không khí này thật là hạnh phúc.

Cô không ngờ mình lại có thể quay lại chỗ này, nhưng mà, không biết lần này cô có thể ở lại được bao lâu?

Mà cũng thật là kỳ diệu, vừa về tới nơi này tâm trạng nặng nề của cô liền tan biến, cả người như tìm lại được sức sống, không biết là vì thoát khỏi sự giám sát của cha mình hay vì được gặp lại Tề Hàn Tinh?

Nghĩ đến Tề Hàn Tinh, ánh mắt Lâm Ngôn Hi toát ra nét dịu dàng mềm mại, cô đưa tay nhẹ nhàng sờ áo sơ mi nam đang mặc trên người, hình như nó còn lưu lại mùi hương của anh. Vì không muốn Rober sinh nghi, ngoại trừ mấy thứ Thần Hoan mang cho cô hóa trang lúc này, những bộ quần áo khác đều không mang theo. Vốn là muốn tìm một khách sạn rồi sau đó mới mua vài bộ quần áo, lại không nghĩ gặp được Tề Hàn Tinh. Mà lúc ngồi tán gẫu với Lôi Hạnh Nhi, cô ấy phát hiện ra cô không mang theo hành lý liền bắt Tề Hàn Tinh đưa cho cô một cái áo sơ mi.

“Cộc, cộc!”

Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ trong lòng, Lâm Ngôn Hi rời ban công, đi ra mở cửa phòng.

“Thật xin lỗi, trẻ thế này còn tới tìm em, anh có làm phiền em không?” Tề Hàn Tinh áy náy hỏi.

Cô lắc đầu, “Em chưa ngủ.”

“Vậy....” Anh liếc nhìn vào trong phòng ngầm hỏi ý cô.

“Mời vào.”

Đi tới bên cạnh ban công, Tề Hàn Tinh đóng cửa sổ đang mở rộng lại rồi mới hỏi cô: “Em gặp phải chuyện rắc rối gì à? Tại sao người đàn ông lúc này lại đuổi theo em?”

Cả buổi tối cô vẫn lo lắng Tề Hàn Tinh sẽ hỏi chuyện này, khi này ở phòng khách hình như anh đã quên không nhắc đến, cô còn thở phào nhẹ nhõm, không ngờ anh vẫn không quên, chẳng qua là đang tìm thời điểm thích hợp để hỏi cho rõ ràng.

“Thật ra cũng không có gì, chỉ là em và cha cãi cọ một chút, ông ấy sợ em tức giận mà bỏ nhà đi, nên cho người đi theo em....em liền bỏ nhà đi cho anh ta nhìn thấy.” Cô cũng không muốn che giấu làm gì, có điều cô với Tề Hàn Tinh không là gì của nhau, cô nói chuyện này với anh như thế nào đây? Mà nói ra thì cũng có ý nghĩa gì chứ?

“Có thật không?” Tề Hàn Tinh nửa tin nửa ngờ, Ngôn Hi không phải là một cô gái bốc đồng, không thể nào chỉ vì cãi nhau với cha mà bỏ nhà đi, lại còn phải cải trang nữa.

“Nghe có vẻ khó tin phải không?” Lâm Ngôn Hi bình tĩnh cười cười, cô nói tiếp: “Cha em là một người rất độc đoán, không bao giờ cho phép người khác làm trái ý ông ấy, mà em lại tuân thủ đúng nguyên tắc của mình, chính vì thế mà em và cha lúc nào cũng tranh cãi không ngừng, đối với ông ấy, em là đứa lúc nào cũng chỉ biết nổi loạn.”

“Nếu mọi chuyện chỉ như thế thì anh yên tâm rồi, có điều anh không ngờ em cũng có lúc ấu trĩ như vậy.”

“Ai mà không có lúc ấu trĩ một chút, không phải anh cũng vậy đó sao? Hơn nữa em mới hai mươi hai tuổi thôi.”

“Vâng, em nói rất đúng, nhưng mà anh lại thấy em giống phụ nữ ba mươi tuổi.”

Vừa bực mình vừa buồn cười nhìn anh chằm chằm, Lâm Ngôn Hi bất mãn kêu lên: “Tề Hàn Tinh, anh thật quá đáng!”

Anh nhìn cô, cảm giác như lòng mình hoàn toàn bị cô dẫn dắt, hình như cô không còn nghiêm túc như trước nữa. Có lẽ vì bây giờ cô không còn là giúp việc của anh, cho nên cô không cần phải câu nệ chuyện vai vế chủ tớ với anh nữa, nhưng bất kể cô là ai, nữ giúp việc nghiêm túc quy củ tử mĩ hay Lâm Ngôn Hi đang ở trước mặt anh thì vẫn làm trái tim anh loạn nhịp, rung động xao xuyến.

“Ngôn Hi, em cứ yên tâm ở lại đây, bao lâu cũng được.” Rốt cuộc anh cũng có thể đường hoàng đưa cô trở lại đây.

“Chuyện này..... Như vậy sao được?”

“Tại sao lại không được? Không phải lúc trước em còn ở lại đây một tháng sao?” Tề Hàn Tinh buồn cười nhắc nhở.

“Lúc đó em là giúp việc, không thể không ở lại đây, nhưng mà bây giờ...”

“Bây giờ em là khách quý của anh!” Tề Hàn Tinh nhíu mày không đồng ý hỏi lại: “Chẳng lẽ bây giờ em muốn ra khách sạn ở hay sao?”

“Em định tạm thời ở khách sạn, khi nào tìm được nhà sẽ tính tiếp.”

“Cần gì phải phiền phức như vậy? Ở đây rộng rãi, đầy đủ tiện nghi thứ gì cũng có, em chỉ cần ở lại thôi. Không cần phải chuẩn bị gì cả, vậy không phải thoải mái hơn sao?”

“Nhưng...”

“Được rồi, cứ quyết định như vậy đi.” Đột nhiên anh cúi xuống nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má của Lâm Ngôn Hi, Tề Hàn Tinh giống như đứa trẻ làm việc gì sai, vội vàng lúng túng buông một câu ngượng ngùng rồi chạy ra khỏi phòng.

Sững sờ nhìn cánh cửa phòng khép lại, Lâm Ngôn Hi run rẩy đưa tay chạm vào gò má vừa bị anh hôn, trái tim bất giác nhảy lên đập thình thịch, lặng người đi một lúc lâu, ngay cả bản thân cô cũng không hiểu nguyên nhân tại sao?

~

Lâm Ngôn Hi thật sự không hiểu nổi mình đang nghĩ cái gì, cô là người rất biết chừng mực, vậy mà bây giờ lại hồ đồ để cho Tề Hàn Tinh tùy ý dẫn cô đến phòng thu âm đĩa nhạc, đành mạo danh làm người chế tác của anh vậy, nếu không bị người ta đuổi ra ngoài thì rất xấu hổ.

Có thể được gần gũi nghe anh hát, cảm giác này thực sự rất kỳ diệu, từ trước đến giờ cô không biết anh lại hát hay như vậy, thanh âm trong trẻo, khỏe khoắn, mang theo cảm xúc rất đặc biệt, âm nhạc giống như là hòa làm một trong con người anh vậy. Bây giờ cô đã hiểu tại sao Thần Hoan lại hâm mộ anh đến thế, bởi vì ca hát đối với anh không phải là một công việc kiếm tiền, mà là cách anh gửi gắm và bộc lộ tình cảm của mình, từ đó tâm tình ấy đi vào trong lòng người hâm mộ của anh, tạo nên cơn sóng trong lòng họ.

“Có phải giọng hát của anh ấy rất tuyệt vời, độc nhất vô nhị phải không?” Ngôn Hi đang chìm đắm trong tiếng hát của Tề Hàn Tinh thì một giọng nói đầy kiêu ngạo hả hê vang lên từ phía sau.

Quay đầu lại, Lâm Ngôn Hi liền nhìn thấy quản lý Kỷ Diên của Tề Hàn Tinh, “Tôi không biết giọng hát của anh ấy có phải là độc nhất vô nhị hay không, chỉ biết là sức quyến rũ của anh ấy không ai có thể ngăn cản được, nghe rất cảm động nhưng tôi chưa từng nghe tới người quản lý âm nhạc.” Cô thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng.

Kỷ Diên suy nghĩ nhìn cô rồi đột nhiên hỏi: “Cô biết tôi là ai sao?”

“Đương nhiên tôi biết, vừa rồi Tề Hàn Tinh mới giới thiệu qua mọi người với tôi, anh là quản lý của anh ấy.”

Kỷ Diên cười cười, nói tiếp: “Thời gian này quá trình ghi âm của A Tinh không được thuận lợi, tôi còn sợ sẽ ảnh hưởng tới tiến độ làm việc, không ngờ cô vừa tới thì mọi chuyện đều được giải quyết.”

Không nghĩ ra Kỷ Diên muốn ám chỉ điều gì, Lâm Ngôn Hi phản ứng theo trực giác nói: “Có người đứng xem anh ấy làm việc, đương nhiên anh ấy phải chăm chỉ hơn một chút.”

“Anh ấy làm việc rất nghiêm túc, sẽ không vì có hay không có người xem mà tỏ thái độ khác nhau.”

“Tôi lại nghĩ,” nhìn Tề Hàn Tinh, cô dịu dàng nói: “Nhìn anh ấy chuyên tâm, hăng say như vậy chắc là đã quên sự tồn tại của chúng ta rồi.”

Lâm Ngôn Hi vừa dứt lời, Tề Hàn Tinh đột nhiên nhìn về phía cô, tinh nghịch nháy mắt với cô một cái, rồi ngay lập tức đưa mắt nhìn về bản nhạc của mình, làm cho người khác nghĩ rằng vừa rồi anh chỉ nghịch ngợm hoặc là đang nằm mơ giữa ban ngày.

Kỷ Diên khẽ cười, nghiêng người nói nhỏ với Ngôn Hi: “Cô xem, rõ ràng anh ấy biết sự hiện diện của chúng ta, hơn nữa còn biết chúng ta đang tán gẫu về anh ấy.”

Lâm Ngôn Hi nhú mày, bất đắc dĩ nói: “Thật không đứng đắn chút nào.”

“Anh ấy rất coi trọng cô.” Kỷ Diên đột nhiên buông một câu.

Lâm Ngôn Hi chậm rãi quay sang nhìn anh ta bằng ánh mắt khó hiểu, hỏi lại: “Anh có ý gì?”

Hình như Kỷ Diên đang suy tư nên trả lời Ngôn Hi thế nào, nghĩ đi nghĩ lại một hồi rồi nói: “Không có gì.”

Bị Kỷ Diên làm ơ hồ, khiến cô cũng vô tâm suy nghĩ sâu xa, bởi vì cô không phải loại người hay suy diễn lung tung, nghĩ làm gì khi biết là không thể nào?

Lâm Ngôn Hi và Kỷ Diên không nói chuyện với nhau nữa, cả hai đứng yên lặng mãi cho đến khi Tề Hàn Tinh hoàn thành công việc.

“Ngôn Hi, có phải cảm thấy rất nhàm chán phải không?” Tề Hàn Tinh tràn đầy mong đợi nhìn Lâm Ngôn Hi hỏi.

“Không,” cô lắc đầu một cái, cười nói: “Anh hát rất hay.”

Tề Hàn Tinh nghe câu trả lời của cô, cười rất vui vẻ, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, anh nói: “Ngôn Hi, anh có chút việc, đợi lát nữa anh đưa em đi ăn cơm.” Dứt lời, anh kéo Kỷ Diên sang một chỗ khác.

“Kỷ Diên, vừa nãy cậu nói gì với cô ấy?” Tề Hàn Tinh có vẻ vô cùng khẩn trương.

“Cậu thử nói xem?” Kỷ Diên cười như không cười nhìn anh.

Anh không nói, Tề Hàn Tinh càng lo lắng, “Có phải cậu nói linh tinh gì với cô ấy không?” Người quản lý quan tâm tới đời sống tình cảm của ca sĩ là chuyện rất bình thường, có khi vì tiền đồ của ca sĩ mà không thương tiếc xúc phạm tới người khác, anh tuyệt đối không để Kỷ Diên xúc phạm tới Ngôn Hi.

“Nói lung tung là nói cái gì?” Kỷ Diên buồn cười nói.

“Đại loại như là tốt nhất đừng ở bên cạnh tớ, con người của tớ rất đào hoa lãng nhăng, không bao giờ nghiêm túc với phụ nữ.”

Kỷ Diên nhướn mày, thẳng thắn hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ cậu không đúng như thế à?”

Tề Hàn Tinh ngượng ngừng gãi đầu, “Tớ..... Đó là quá khứ, bây giờ không như vậy nữa!” Kể từ cái đêm bị Ngôn Hi nhìn thấy hình ảnh đồi bại đó, anh không hề đụng vào bất kỳ người phụ nữ nào nữa, những ngày sau này có thể nói là tâm hồn trong sáng..... Không, không thể nói là tâm hồn trong sáng được, phải nói là giữ mình trong sạch.

“Nếu không giống như trước nữa thì còn sợ tớ nói cái gì.”

“Tớ mới không phải sợ cậu nói gì, tớ chỉ.....tớ chỉ.....” Tề Hàn Tinh ảo não vò đầu bứt tóc, không biết nên thể hiện sự lo lắng của mình như thế nào.

Đương nhiên Kỷ Diên hiểu anh đang nghĩ gì, giả bộ tức giận nói: “Hai chúng ta hợp tác lâu như vậy, cậu còn không hiểu tính tớ sao? Tớ giống cái loại chọc ngoáy vào đời sống tình cảm của cậu sao?”

Tề Hàn Tinh úp úp mở mở xin lỗi nói: “Tớ..... Thật xin lỗi, tại tớ căng thẳng quá.” Tuy trước đây scandal của anh rất nhiều, nhưng Kỷ Diên cũng không nói gì cả, căn bản anh không xây dựng lòng yêu mến đối với Tề Hàn Tinh dựa vào hình tượng, mà là dựa trên sự tin tưởng lẫn nhau. Ngoài miệng thì nói Kỷ Diên là quản lý của anh, thực chất là bạn thân của anh thì đúng hơn, hai người rất tin tưởng nhau, trong công việc cũng là hai người bạn hợp tác chặt chẽ với nhau.

Không vòng vo dài dòng với Tề Hàn Tinh nữa, Kỷ Diên thành thật nói: “Tớ không nói gì với cô ấy cả, chỉ là tớ tò mò muốn biết cô gái như thế nào mà cậu lại đưa đến đây, nên nói chuyện với cô ấy vài câu, tớ phát hiện cô ấy là một cô gái rất đặc biệt.”

Lặng lặng nhìn về phía Lâm Ngôn Hi, Tề Hàn Tinh nở nụ cười hài lòng, “Tớ biết.”

“Được rồi! Đừng nhìn nữa, chỉ cần thu âm album này thuận lợi, cậu sẽ có vài ngày nghỉ ngơi, nói không chừng có thể đưa giai nhân đi nghỉ mát.”

Đột nhiên ôm chầm lấy Kỷ Diên, Tề Hàn Tinh vui sướng reo hò: “Kỷ Diên, cậu đúng là quản lý giỏi nhất tớ từng biết!”

“Đừng có nịnh bợ, tớ không thích nghe đâu.” Kỷ Diên bất mãn liếc nhìn anh một cái.

Tĩnh bợ tặng anh một nụ hôn gió, Tề Hàn Tinh nói giọng càng buồn nôn hơn: “Kỷ Diên, tớ yêu cậu chết mất!”

“Cảm ơn, không cần đâu, cậu nhanh nhanh đi theo người cậu yêu đi, rồi ngày mai vui vẻ nhanh nhẹn như hôm nay mà nghiêm túc làm việc.”

“Tuân lệnh!” Nghiêm chỉnh nhìn anh chào rất lễ độ, Tề Hàn Tinh xoay người đi về phía Lâm Ngôn Hi.

Mỗi ngày đều đến phòng thu âm với Tề Hàn Tinh, thời gian của Lâm Ngôn Hi đều bị anh chiếm hết, cô dần quên đi cuộc hôn nhân mà cha cô đang sắp đặt. Mãi cho đến hôm nay, khi cô nhìn thấy rõ rành hình ảnh mình và anh cùng lên báo, giống như có một tảng đá vô hình đè nặng lên lồng ngực, nỗi bất an vô thức xiết chặt trái tim đến khó thở. Vốn cha không tìm được cô, nhưng cứ thế này thì chả mấy chốc cha cũng sẽ tìm được.

“Ngôn Hi, sao em cứ nhìn tờ báo mà ngẩn người ra thế?” Tề Hàn Tinh ân cần hỏi.

Cô hoảng hốt lắc đầu nói: “Không có, không có gì.”

Ở cạnh cô đã một thời gian, làm sao anh không nhìn ra sự khác thường của cô lúc này? Cô là người luôn luôn trầm tĩnh, dù gặp phải tình huống nào cũng có thể bình tĩnh chống đỡ được.

Như mấy ngày trước anh hoàn thành công việc ghi âm trong phòng thu, đưa cô đi ăn cơm, thế nhưng lại đụng phải người tình cũ Lam Tinh, hơn nữa lại vô cùng trùng hợp, cô ta ngay lập tức nhận ra Ngôn Hi chính là nữ giúp việc đã làm hỏng chuyện tốt của hai người tối hôm đó. Lam Tinh vốn không cam tâm chia tay với Tề Hàn Tinh, mà lúc đó anh lại chỉ nghĩ đến Ngôn Hi, không hề an ủi Lam Tinh lấy một lời. Lam Tinh đã không thể tha thứ cho anh, hơn nữa lại gặp anh qua lại với một cô gái khác trong thời gian ngắn ngủi sau khi chia tay, trong lòng cô càng thêm oán giận.

Vì vậy khi Lam Tinh nhìn thấy Tề Hàn Tinh đi với Ngôn Hi thì có thể nói là hận cũ lại thêm thù mới, cô ta vừa châm chọc vừa chửi bới, không ngừng cường điệu hóa nói Ngôn Hi chỉ là người giúp việc của nhà anh,

cố ý coi khinh thân phận của Ngôn Hi, còn nói là Ngôn Hi chủ động leo lên giường quyến rũ anh mới có thể trở thành bạn gái của anh.

Anh đối với phụ nữ luôn khách khí, nhưng nghe những lời công kích ghê tởm của Lam Tinh, anh giận đến mức nói không nên lời.

Nhưng Ngôn Hi kéo anh lại, từ tốn nói: “Chúng ta không cần phí nước bọt với người phụ nữ này làm gì.”

Đối mặt với người chửi mắng giấu cọt mình mà cũng có thể bình tĩnh hành xử như vậy, nếu như cô gặp phải điều gì gọi là thực sự phiền toái, thì không biết về mặt sẽ trở nên lo lắng như thế nào?

Nghĩ đến đây, Tề Hàn Tinh ân cần hỏi lại: “Ngôn Hi, có thật là em không sao không, không muốn nói cho anh biết?”

Trước kia đối với phụ nữ anh luôn đánh nhanh thắng nhanh, nhưng với Ngôn Hi, từ đầu đến cuối anh không dám vượt quá giới hạn, đó là vì tính cẩn thận tỉ mỉ của cô, anh sợ mình quá hấp tấp sẽ hù dọa cô sợ, chỉ duy nhất một lần anh kích động không kiềm chế được, chính là lần hôn vào má của cô. Mặc dù anh đã rất cố gắng duy trì thái độ quân tử với cô, vậy mà mọi người vẫn nhận ra anh yêu cô say đắm đến si mê, chỉ có cô hồn nhiên không biết, còn xem anh như bạn bè bình thường, chưa bao giờ mở cửa trái tim với anh dù chỉ một lần.

Nhận thức được bộ dạng mất hồn của mình, Lâm Ngôn Hi chấn chỉnh lại rồi cố gắng bình tĩnh nói: “Không có gì thật mà.”

Tề Hàn Tinh nhìn cô chằm chằm, “Anh không tin.” Sống cạnh cô suốt một thời gian, cho dù anh không biết trong lòng cô đang nghĩ gì nhưng vẫn hiểu một chút, chỉ cần anh cố chấp đến cùng, cô sẽ hết cách cuối cùng đành phải nhượng bộ.

“Em...”

“Nếu em muốn anh từ từ đoán, anh cũng không ngại.” Tề Hàn Tinh làm bộ tủi thân nói.

Trầm ngâm một lúc lâu, cô cầm tờ báo đưa cho anh.

Liếc qua tờ báo một cái, anh bực mình nói: “Bài báo này làm em lo lắng?”

“Không lo lắng được sao?” Lâm Ngôn Hi hỏi ngược lại.

Cô gái ngốc này, đương nhiên anh không lo lắng rồi, còn vui mừng là đằng khác, cuối cùng cũng có người giúp anh tỏ rõ lòng mình.

“Truyền thông lúc nào cũng thích đưa những tin đồn vô căn cứ như thế này, nếu như cứ vì mấy bài báo này mà mất ăn mất ngủ thì làm sao mà sống được đây?” Anh phớt lờ nói.

“Anh không để ý thì đương nhiên em cũng không có ý kiến gì, em chỉ lo tờ báo này làm lộ ra chỗ ở của em, sợ đến lúc đó cha sẽ phái người đi bắt em về.”

Nỗi phiền muộn trong lòng như được tháo gỡ, tâm tình căng thẳng của Tề Hàn Tinh cũng hòa hoãn xuống, “Em yên tâm, có anh ở đây, anh không cho phép bất kỳ kẻ nào đưa em đi.” Nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình, giống như anh muốn công khai thẻ non hẹn biển với cô.

Nhìn ánh mắt thâm tình của anh khiến trái tim Lâm Ngôn Hi bất giác đập thành thịch liên hồi, cô vội vàng xấu hổ hạ mi mắt xuống, chỉ sợ để lộ rung động trong lòng, “Thật xin lỗi, gây phiền phức cho anh rồi.”

“Anh không sợ phiền toái, anh chỉ muốn em được vui vẻ thôi.” Lời nói của Tề Hàn Tinh chứa đầy hàm ý.

Anh nói vậy là có ý gì? Lâm Ngôn Hi loáng thoáng nghe được tiếng tim mình đập thành thịch càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh, cô chợt cảm thấy tay chân mình trở nên luống cuống, không biết nên làm thế nào.

“Ngôn Hi...”

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại lại vang lên cắt ngang lời anh định nói, đánh đổ bầu không khí anh mất công xây dựng sắp thành.

Shit! Anh tức giận thầm mắng trong lòng, lớn tiếng gần giọng nhận điện thoại như muốn uy hiếp người ta: “Alo!”

“Sao vậy? Ăn phải thuốc nổ à, sao lớn tiếng vậy!” Giọng Lưu Uẩn Từ khoáy chí ở đầu dây bên kia truyền tới, khó có dịp thấy Red cũng có lúc tức giận bốc lửa như vậy, thật sự rất thú vị.

Vừa nghe thấy tiếng của Lưu Uẩn Từ, giọng điệu Tề Hàn Tinh lập tức hòa hoãn lại, “Mẹ”

“Là ai đắc tội với con trai của mẹ vậy?”

“Không có đâu ạ, tại con thiếu ngủ chút thôi.”

Đương nhiên không tin lời biện minh của anh, Lưu Uẩn Từ cười một trận thật to, nhưng bà lại không có hứng muốn biết nguyên nhân khiến anh tức giận, mà nóng lòng muốn biết một chuyện khác, “Red, con theo đuổi vợ đến đâu rồi?”

Anh giả ngu giả khờ nói: “Mẹ nói gì con không hiểu.” Vốn là bà có ý tốt muốn hỏi thăm, nhưng vừa có một chút tiến triển đã bị bà phá hỏng, lại phải làm lại từ đầu.

“Không thành thật chút nào, con hiểu ý mẹ, nhưng mà nếu con cứ khẳng khái nói không hiểu, vậy mẹ cũng không ngại hỏi thẳng, rốt cuộc con đã đuổi kịp Lâm Ngôn Hi chưa?”

Liếc nhìn Lâm Ngôn Hi bước ra khỏi phòng khách đi lên lầu, Tề Hàn Tinh ảo não nói: “Không kịp rồi!”

“Con kém cỏi quá!”

“Mẹ không cần lo chuyện của con.”

“Mẹ cũng không thêm quản anh, mẹ chỉ gọi điện quan tâm chút thôi, xem khi nào có thể chuẩn bị hôn lễ.”

Tề Hàn Tinh bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, hoảng để chưa vội mà thái giám đã cuống lên, “Mẹ, đến lúc đó con sẽ nói ẹ biết, mẹ đâu cần phải gọi điện tra hỏi con.”

“Được rồi, được rồi! Không hỏi thì không hỏi.” Dừng một chút, Lưu Uẩn Từ lại cười khanh khách nói: “Red, có thể ẹ nói chuyện với con dâu một chút không?”

Trời ạ! Bà mẹ bảo bối của anh đã coi cô là ‘nàng dâu’ của bà rồi. Diên mắt! Anh bắt đầu dĩ nói: “Mẹ, vốn là cô ấy đang ở phòng nói chuyện với con, lại bị điện thoại của mẹ cắt ngang, chạy lên lầu rồi.”

Lưu Uẩn Từ như bưng tỉnh, rốt cuộc cũng hiểu ra vì sao con trai bà lại tức giận như vậy, “Thật xin lỗi, làm hỏng chuyện tốt của con rồi, nhưng mà không sao, bây giờ mẹ cúp điện thoại, con đuổi theo nó ngay đi.”

“Mẹ!”

“Không nói nữa, con đi nhanh lên, bye bye!”

Buông điện thoại trong tay xuống, Tề Hàn Tinh lắc lắc đầu, mẹ anh đáng yêu chính là ở chỗ tùy ý hành động theo cảm tính như thế này, vất vả lắm anh mới tiến được một bước lại bị bà đá về vị trí ban đầu, số anh đúng là khổ rồi!

Công việc thu âm cho album mới đã đến hồi kết, Tề Hàn Tinh càng thêm phấn chấn, anh quyết định nghe theo đề nghị của Kỷ Diên, đưa Lâm Ngôn Hi tới miền trung chơi mấy ngày, cố gắng bồi dưỡng lại tình cảm.

Anh và Lâm Ngôn Hi sống cùng nhau dưới một mái nhà lâu như vậy mà quan hệ vẫn dậm chân tại chỗ, chẳng có tiến triển gì, càng nghĩ càng chán nản. Hơn nữa khi anh kìm nén khát vọng trong lòng, chỉ muốn được ôm cô một cái thôi cũng khó, cái loại hành hạ đó thật thống khổ không thể tả nổi. Anh phải thay đổi tình huống hiện tại, không thể tiếp tục như vậy được, nên anh quyết định đưa cô ra ngoài nghỉ ngơi, địa điểm cũng đã chọn rồi, là con suối thượng nguồn, có thiên nhiên không khí trong lành ở chung quanh, cô nhất định sẽ hiểu được tấm lòng của anh.

Nhưng mà có một vấn đề khá đau đầu, anh phải nói với cô như thế nào? Cô sẽ đồng ý sao? Nhìn bóng dáng Lâm Ngôn Hi đang chuẩn bị bữa tối trong phòng bếp, Tề Hàn Tinh lo lắng chau mày lại, ngộ nhỡ cô không đồng ý thì sao, anh phải làm gì bây giờ?

“Tề Hàn Tinh, ăn cơm thôi.” Ngoảnh mặt về phía anh gọi to một tiếng, Lâm Ngôn Hi đi về phía phòng ăn.

Tạm gác chuyện phiền não sang một bên, Tề Hàn Tinh đi theo sau cô, “Hàn Tinh! Hai chữ này khó gọi hơn ba chữ Tề Hàn Tinh à? Anh đã nói em bao nhiêu lần rồi sao em vẫn không sửa được?”

“Em quen gọi như thế rồi!”

“Chỉ cần gọi vài lần thì cũng sẽ quen thôi.” Nhẹ nhàng nắm bả vai xoay người cô lại đối mặt với mình, Tề Hàn Tinh nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Bây giờ em thử xem nào, Hàn_____Tinh.”

Dù bộ dạng rất khó khăn nhưng cô vẫn gọi thử một tiếng: “Hàn..... Hàn Tinh.” Lắc đầu bối rối nhìn anh, cô ngượng ngùng nói: “Em vẫn thấy không quen.”

“Chỉ cần đọc đi đọc lại hai từ ‘Hàn Tinh’ trong đây, không quen cũng thành quen.” Mỗi giây mỗi phút cô đều nghĩ về anh, không muốn yêu anh cũng khó, Tề Hàn Tinh hả hê thăm tính toán trong bụng.

Cảm thấy là lạ nhưng không thể nói là kỳ quặc ở chỗ nào, Lâm Ngôn Hi đành gật đầu một cái.

“Lần sau em mà gọi anh là Tề Hàn Tinh nữa, anh sẽ phạt em đọc ‘Hàn Tinh’ một trăm lần.” Chỉ sợ cô giả vờ ngốc nghếch gật đầu đồng ý lừa anh, anh liền nhanh trí bổ sung thêm điều kiện.

“Ừm!”

Tề Hàn Tinh nở nụ cười thỏa mãn, lấy dao nĩa trong bàn tay nhỏ nhắn của cô, cười hì hì nói: “Cái này để anh lấy được rồi.”

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa dồn dập vang lên.

“Anh đi mở cửa.” Bất mãn nhú chặt đầu lông mày, Tề Hàn Tinh buông dao nĩa trong tay xuống, đi ra khỏi phòng ăn, vừa bước ra tới cửa trước liền đụng mặt Tân Trách, “Purple!”

“Red, đã lâu không gặp, nhớ anh muốn chết!” Ưu nhã tặng anh một nụ hôn gió, Tân Trách bắt đầu lộ bộ mặt thật của một con chó săn nhìn ngó khắp bốn phía.

Nhớ anh á? Thôi đi, nó tới đây vì Ngôn Hi thì đúng hơn, Tề Hàn Tinh vô lực thở dài, anh sớm biết cái tên hóng hớt này nhất định sẽ xuất hiện mà, có điều là chậm hơn dự đoán của anh một bước.

“Em không thể kiên nhẫn đợi anh ra mở cửa sao?” Sáu người các anh đều có chìa khóa nhà của nhau, vốn là để tiện cho việc ra vào, nhưng bây giờ anh lại thấy hối hận rồi, thực sự hối hận.

“Tất cả cũng vì nghĩ cho anh thôi, em sợ anh có chuyện không thể mở cửa được, nên em quyết định giúp anh bớt đi phiền phức không đáng có này, nên em tự mở cửa đi vào.”

“Vậy thì em ấn chuông liên hồi làm gì?”

“Em muốn thông báo cho anh biết là em đã tới, lỡ như nhìn thấy cái gì không nên thấy thì thật là ngại quá.”

Tề Hàn Tinh trừng mắt tức giận nói: “Thôi đi! Em mà cũng biết cái gì gọi là ngại ngùng à?” Thăng nhóc này giống y hệt Lôi Hạnh Nhi, cố ý phá hỏng chuyện của anh.

Về mặt Tân Trách đột nhiên sáng bừng lên, thích thú nói: “Em ngửi thấy mùi đồ ăn thơm quá.” Vừa nói anh vừa tự giác đi về phía phòng ăn.

“Purple, đợi đã!” Tề Hàn Tinh vội vàng đuổi theo nhưng vẫn chậm hơn một bước, lúc anh đuổi kịp Tân Trách đã thấy Tân Trách nhìn chăm chú không dời mắt vào một bàn thức ăn ngon lành nóng hổi.

“Ôi trời ạ! Em không chịu được sức hấp dẫn của con cua này mất.” Mặc dù đã cố gắng duy trì hình tượng thanh cao của mình nhưng Tân Trách vẫn không nhịn được để lộ ra bộ mặt thèm ăn.

“Đừng có giả vờ nữa, thức ăn ngon ở trước mắt thế này mà còn làm bộ giữ hình với chả tượng.” Tề Hàn Tinh không khách khí vạch trần bộ mặt thật của anh.

Tân Trách bắt mắt liếc anh một cái.

“Tề..... Hàn Tinh, vị này là....”

“Xin chào, tôi tên là Tân Trách.” Tân Trách khom người dáng vẻ rất quý phái. “Nếu tôi đoán không lầm, cô chính là người mà Hạnh Nhi đã nhắc tới-Lâm Ngôn Hi tiểu thư!”

“Xin chào, tôi là Lâm Ngôn Hi.” Lâm Ngôn Hi không xa lạ gì người tên Tân Trách này, thứ nhất cô đã nghe Tề Hàn Tinh nói về mấy anh em bọn họ, Tân Trách là một trong số đó; thứ hai vì Tân Trách là một nhà thiết kế rất nổi tiếng ở Đài Loan, cô rất thích những thiết kế của anh, đường nét trong sáng nhưng không làm mất đi những đường cong tuyệt mỹ, không ngờ cô lại có cơ hội được biết nhà thiết kế nổi tiếng này.

“Lâm tiểu thư, bữa ăn thịnh soạn này là do bàn tay khéo léo của cô làm ra sao?”

Nghe Tân Trách tả tốt từng chữ một làm cô không nhịn được nhẹ giọng cười một tiếng, cô gật đầu một cái.

“Không biết tôi có thể cùng ăn tối với hai người được không, Lâm tiểu thư không cảm thấy phiền chứ?”

“Đương nhiên là được rồi, chỉ sợ không hợp khẩu vị của anh thôi.”

Tân Trách gật đầu liên tục, “Nhất định hợp khẩu vị của tôi.” Chỉ nghe con bé Hạnh Nhi kia nói thôi anh cũng hình dung ra được cô nấu ăn ngon như thế nào, mới nghĩ thôi đã chảy nước miếng rồi, làm sao mà không hợp khẩu vị được? Thật ra anh cũng muốn sớm đến đây để thưởng thức xem có đúng như lời Hạnh Nhi nói hay không, dĩ nhiên là cũng muốn xem người phụ nữ làm Tề Hàn Tinh thất điên bát đảo là người như thế nào, nhưng thời gian này anh lại quá bận rộn, tối nay phải tranh thủ lúc rảnh rồi chạy đến đây.

“Làm sao em biết?” Thấy Lâm Ngôn Hi chỉ mải lo nói chuyện với Tân Trách mà quên mất mình, Tề Hàn Tinh liếc nhìn Tân Trách bằng ánh mắt nãy lửa, giọng nói đầy vị giấm chua: “Em chưa ăn mà!”

Bình tĩnh nhìn anh cười cười, Tân Trách hùng hồn nói: “Em chỉ cần nhìn cũng biết là món ngon hiếm thấy rồi, chắc chắn hợp khẩu vị của em.”

“Đánh.....” Liếc nhìn Lâm Ngôn Hi, Tề Hàn Tinh oán hận ngậm miệng lại, không cho từ ‘cái rắm’ bật thốt lên.

“Đánh cái gì?” Tân Trách cố ý vội vã hỏi lại.

Hung hăng trừng mắt nhìn Tân Trách một cái, Tề Hàn Tinh đánh trống lảng nói: “Ngôn Hi chỉ làm cho hai người, đột nhiên lại thêm một người làm sao mà ăn đủ no?”

“Không sao, em ăn không ăn nhiều lắm đâu.” Lâm Ngôn Hi vội vàng ngỏ ý nói.

Tề Hàn Tinh nghe cô nói như vậy lại cảm thấy sốt ruột, cô muốn Purple cứ như thế mà ở lại sao? Anh biết Purple là một mỹ nam điển trai, ngay cả đàn ông nhìn cũng phải khen, nhưng anh cũng đâu kém cạnh gì, có khi so với Purple còn có khí chất đàn ông hơn nhiều.

“Cũng may, tôi cũng không ăn nhiều lắm, vậy chúng ta không cần lo thiếu thức ăn rồi.” Tân Trách hả hê nhìn anh một cái.

“Mau ngồi xuống ăn thôi, để nguội mất ngon.” Lâm Ngôn Hi giục.

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi đói bụng lắm rồi!” Vừa ngồi lên ghế, Tân Trách liền động thủ ăn ngấu ăn nghiêng.

Tề Hàn Tinh bất mãn nhìn Lâm Ngôn Hi đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt như trách móc: Sao em lại cho hắn ta ở lại ăn tối?

“Hàn Tinh, anh sao vậy?” Cuối cùng cũng phát hiện ra điểm bất thường của anh, Lâm Ngôn Hi quan tâm hỏi.

“Không sao đâu, chỉ là vừa mới ăn chút dấm nên dạ dày không được thoải mái.” Tân Trách châm chọc mở miệng nói.

“Dấm?” Lâm Ngôn Hi mơ hồ không hiểu gì cả.

“Purple, tốt nhất em câm miệng lại đi.” Tề Hàn Tinh nhìn anh chăm chăm, đe dọa cảnh cáo nói.

Tân Trách ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng ạ!” Người ta một khi đã rơi vào bẫy tình thì sẽ trở nên ngu ngốc giống như một con bò đực vậy, anh phải nhắc mình nhớ kỹ bài học này, mai sau không được dẫm lên vết xe đổ này nữa.

Tề Hàn Tinh không nói câu nào, liếc nhìn Lâm Ngôn Hi rồi vùi đầu vào ăn bữa tối.

Hình như có chuyện gì đó không được rõ ràng, Lâm Ngôn Hi khó hiểu nhíu mày lại, cô bỏ sót chuyện gì thì phải?

Cô lắc đầu nhẹ một cái, bây giờ không phải lúc suy nghĩ vấn đề này, để sau đi! Cô bước tới phòng bếp, mang lên một phần thức ăn nữa rồi ngồi xuống cùng ăn tối.

8. Chương 8: Chương 8

“Sao anh lại nổi giận với em?” Rốt cuộc cũng đợi đến lúc chỉ còn hai người, Lâm Ngôn Hi quyết định giải quyết mọi chuyện cho rõ ràng.

Tề Hàn Tinh không nói lời nào, chỉ đứng nhìn cô chăm chăm, đột nhiên anh tiến đến chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của cô, đầu lưỡi nhanh chóng trượt vào miệng cô, bắt chập tất cả điện cuồng nút hết chất ngọt trong miệng cô, dây dưa không dứt. Anh không muốn giấu diếm tình cảm của mình thêm nữa, anh muốn cô biết, cô đã hoàn toàn xâm nhập vào trái tim của anh, chiếm trọn con người anh. Anh yêu cô, yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, yêu cái cô gái nghiêm túc tỉ mỉ này.

Bị Tề Hàn Tinh tấn công mãnh liệt, Lâm Ngôn Hi dần dần chìm đắm trong nụ hôn của anh, cảm giác như đất trời cũng rung động quay cuồng, cô nghĩ mình đã hiểu, nhưng vẫn không thể hiểu.

Thật lâu sau đó, dường như không thể hít thở được nữa, anh mới chậm rãi buông cô ra, “Anh không muốn lừa dối em, nhưng anh muốn nghiêm túc nói cho em biết, em hãy nghe cho rõ, anh yêu em!”

Lâm Ngôn Hi không ngờ anh sẽ trực tiếp nói điều đó với cô, cô cứ nghĩ rằng cùng lắm anh chỉ thích cô thôi, không ngờ... Cô không dám tin, lẩm bẩm trong miệng như ngớ ngẩn: “Tại sao?”

Anh bắt đầu dĩ giải đầu, “Là yêu em, làm sao anh biết được tại sao?” Mặc dù anh chưa từng nói câu ‘Anh yêu em’ với bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng anh tin chắc những người phụ nữ khác khi nghe anh nói như vậy nhất định sẽ vui mừng như điên nhảy dựng lên ôm chầm lấy anh, vậy mà cô gái này lại...

“Yêu một người chắc chắn phải có lý do chứ?”

Trời ạ! Anh chịu thua cô luôn, thậm chí ngay cả chuyện lãng mạn như vậy cũng phải đầu ra đẩy mới được.

Tề Hàn Tinh ủ rũ nói: “Em đúng là cô gái không đáng yêu chút nào!” Chọc anh tức chết mất, cô dừng để ý kỹ như vậy có được không?

“Em biết rồi, trước kia anh cũng nói với em rồi.”

Tề Hàn Tinh nhìn cô chăm chăm, ngoại trừ phiền não ra thì không thể làm gì được, thật ra khi mới theo đuổi cô, chính bộ dạng cẩn thận tỉ mỉ này của cô đã thu hút anh, bây giờ toàn bộ tấm lòng của anh đã trao trọn cho cô, anh còn có thể làm gì đây?

“Sau này không được đối xử quá tốt với Purple, còn nữa, không được nhìn nó chăm chăm, nếu không anh sẽ ghen đấy biết không?” Tranh cãi với cô cũng chẳng có ý nghĩa gì, nói một cách đơn giản, phương thức suy nghĩ của cô gái này chỉ có thể dùng bốn chữ ‘quy tắc ngắn gọn’ để hình dung. Cô không thể nào hiểu được những lời nói lòng vòng quanh co của người khác, không phải là cô ngốc, mà vì cô cho rằng ai cũng giống như mình, bất cứ việc gì cũng nói theo quy tắc, ngắn gọn rành mạch, cho nên đối với cô, nói chuyện ‘thật rõ ràng’ thì tốt hơn, Tề Hàn Tinh thầm nghĩ.

“Em nhìn chăm chăm anh ấy sao?” Lâm Ngôn Hi vẫn cảm thấy khó hiểu.

“Đúng vậy! Em chỉ mãi nhìn nó mà quên mất sự tồn tại của anh.” Nói đến đây Tề Hàn Tinh liền cảm thấy khó chịu trong lòng.

Cô chỉ nói với Tân Trách có mấy câu thôi mà, đâu hề quên sự tồn tại của anh?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, rốt cuộc Lâm Ngôn Hi cũng chịu thừa nhận một điều, anh thật sự yêu cô. Nhưng cô vẫn không hiểu tại sao anh lại yêu cô, cô chỉ là một đứa con gái rất bình thường, thậm chí còn ngang bướng, anh không thể nào lại đi yêu đứa con gái nhếch nhếch như cô được, như anh đã nói, cô tuyệt đối không đáng yêu.

Từ trước tới giờ, cho dù cô không kìm nén được trái tim vì anh bất giác đập rộn lên, vì anh mà hốt hoảng, nhưng trong lòng cô hiểu rõ, cô không nên yêu người đàn ông như anh, bởi vì anh quá xuất sắc, quá rực rỡ. Người đàn ông như thế không thể để ột cô gái còn non trẻ như cô độc chiếm được, nhưng không ngờ anh lại yêu cô, mà cô đối với anh thì chỉ có thể nói là động lòng không dứt.

Có lẽ bởi vì cô chưa bao giờ nghĩ anh sẽ yêu mình, cho nên đối với hành động của anh, sự ghen tuông của anh, cô luôn mập mờ không hiểu, nhưng cô không phải người thích suy nghĩ linh tinh, cũng khó trách từ đầu đến cuối cô không thể giải thích được thái độ kỳ lạ của anh, bây giờ nghĩ lại, cô thấy mình thật chậm hiểu.

Có lẽ bây giờ cô chưa thể đón nhận tình yêu của anh, bởi vì cô cần thời gian để xác nhận lại một việc, tình cảm của cô đối với anh có phải là tình yêu hay không, nhưng cô tin chẳng bao lâu nữa, cô nhất định sẽ nói với anh rằng ‘Em yêu anh’.

“Em không có ý gì với Tân Trách cả, em chỉ nghĩ anh ấy là anh em tốt của anh, là nhà thiết kế em yêu thích thôi.”

“Em biết Tân Trách là chuyên gia thiết kế thời trang?”

“Đương nhiên, em thích trang phục anh ấy thiết kế.”

“Chỉ thích trang phục nó thiết kế, không thích nó?” Vừa nghe cô nói như thế, Tề Hàn Tinh lại bắt đầu khần trương.

Cười nhẹ một tiếng, Lâm Ngôn Hi khẳng định nói: “Tân Trách không phải mẫu người đàn ông em thích.”

Rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, anh nở nụ cười, “Em thích người đàn ông như anh, đúng không?”

Cô cười cười, không nói lời nào.

“Có đúng hay không?” Không nhận được câu trả lời của cô, anh không nhịn được hỏi lại lần nữa.

Cúi xuống hôn lên mặt anh, Lâm Ngôn Hi buông vội một câu ‘Ngủ ngon’ rồi chạy nhanh lên lầu.

Đưa tay sờ nhẹ vào nơi cô vừa hôn, Tề Hàn Tinh cười to như một tên ngốc, cô chủ động hôn anh chứng tỏ cô cũng thích anh, chắc chắn không bao lâu nữa cô sẽ yêu anh thôi.

~~

Tề Hàn Tinh muốn thuyết phục Lâm Ngôn Hi đi chơi ở con suối thượng nguồn với anh, nhưng cuối cùng anh bị cô thuyết phục lại. Bởi vì anh là nhân vật của công chúng, trên thực tế thì không có bất kỳ việc riêng tư nào có thể giấu diếm được, ai mà biết được có khi một ngày đi nghỉ ngơi thoải mái lại trở thành tai họa cũng nên. Thôi thì đành ở nhà nghỉ ngơi còn hơn là chạy ra ngoài, cứ như vậy, anh đành chấp nhận hiện thực tàn khốc này, sao anh không có nhiều thời gian thêm chút nữa để đưa cô sang một đất nước khác cho rồi? Có lẽ như vậy sẽ không có nhiều chuyện phải đau đầu như thế này.

Nhưng mà ngặt một nỗi, ở trong nhà cũng không được yên thân, ngày nào Tân Trách cũng mò vào nhà anh ăn kè, có khi Lôi Hạnh Nhi cũng thò chân vào chen ngang. Tề Hàn Tinh dốc lòng kỳ vọng mong đợi thời khắc đẹp đến, cuối cùng vẫn bị phá hỏng thê thảm, ngay cả Lâm Ngôn Hi gốc gác cũng không hề có chút phản ứng gì với tình yêu của anh. Dù sao anh cũng vui vẻ hơn nhiều, chẳng thềm so đo với hai kẻ không biết thời thế kia.

Ngày nghỉ của anh chẳng mấy chốc trôi qua rất nhanh, ngày mai Tề Hàn Tinh phải bay sang Trung Quốc quay music video.

“Ngôn Hi, em cũng sang Trung Quốc với anh đi.” Nhìn Ngôn Hi sắp xếp lại hành lý giúp anh, Tề Hàn Tinh không yên tâm, lại lưu luyến không muốn rời. Tình cảm của hai người vất vả lắm mới tiến được một bước dài, vậy mà bây giờ lại phải xa nhau một thời gian, cảm giác này thực sự rất khó chịu.

Lâm Ngôn Hi lắc đầu một cái, suy xét chín chắn nói: “Anh đi công tác chứ có phải đi chơi đâu, em đi theo chỉ gây phiền phức cho anh thôi.” Mỗi ngày đã quen với sự có mặt của anh, hiện tại anh phải đi Trung Quốc nhiều ngày như vậy, trong lòng cô cảm thấy có chút mất mát, nhưng đây là công việc của anh, cũng không còn cách nào khác, dù sao cô cũng nên học cách thích ứng đi!

“Sao em biết là phiền phức? Anh không thấy phiền!”

Cười nhẹ một tiếng, Lâm Ngôn Hi chỉ coi anh như đứa trẻ cố tình gây sự, không nói thêm gì nữa.

“Chẳng lẽ em không muốn đi cùng anh sao?” Tề Hàn Tinh tủi thân nhìn cô.

“Có, nhưng em không thể tùy hứng như vậy được.”

Tề Hàn Tinh thở dài, bất đắc dĩ nói: “Em không thể tùy hứng một chút được sao?”

“Em như vậy còn không tùy hứng sao? Vì anh mà đến bây giờ em vẫn chưa đi tìm việc.” Cô định nhân lúc Tề Hàn Tinh sang Trung Quốc quay music video thì tự mình đi tìm việc làm.

“Em không cần đi tìm việc, em làm người quảng bá cho anh là được rồi.”

“Anh đừng trẻ con như vậy.”

“Anh nói thật mà!”

Cô rất thực tế nói: “Em không thích hợp làm công việc này, cũng không thích hợp với cái vòng luẩn quẩn đó của anh.” Nếu hai người thật lòng yêu nhau thì không nhất thiết lúc nào cũng phải ở bên cạnh đối phương, mỗi người tự cho nhau không gian riêng mới có thể thử thách tình cảm dành cho nhau có bền vững hay không.

Tề Hàn Tinh bĩu môi không muốn thừa nhận nhưng lại không thể phủ nhận được.

Nhìn bộ dạng nản lòng nản chí của anh, Lâm Ngôn Hi sửa soạn xong hành lý rồi đóng lại, thả xuống sàn nhà sát mép giường, sau đó ngồi xuống bên cạnh anh, cố ý nũng nịu nói: “Anh sang Trung Quốc nhớ mỗi ngày phải gọi điện cho em đây.”

Quả nhiên Tề Hàn Tinh thay đổi thái độ ngay lập tức, “Anh không chỉ ngày nào cũng gọi, không làm gì anh cũng sẽ gọi, dù làm gì anh cũng mang theo điện thoại không rời nửa bước, em nhớ anh hoặc có chuyện gì thì cứ gọi điện cho anh.”

“Ừ, em biết rồi.”

“Còn nữa, em ở nhà một mình phải cẩn thận một chút.”

“En biết rồi, em sẽ cẩn thận.”

Ngắm nhìn gương mặt cổ điển xinh đẹp của cô, không khỏi hấp dẫn anh, làm anh si mê. Tề Hàn Tinh không cầm lòng được, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, êm ái hôn đôi môi cô, từ từ trêu đùa nhấm nháp vị ngọt của cô. Dần dần, anh không cảm thấy thỏa mãn nữa, bàn tay luồn vào trong áo của cô cởi áo lót, nóng bóng vuốt ve nụ hoa của cô.

Đối với sự tiếp xúc như vậy, Tề Hàn Tinh vẫn cảm thấy chưa đủ, anh muốn nhiều hơn, anh muốn cô thực sự thuộc về anh. Vì vậy anh gấp gấp cởi quần áo của Lâm Ngôn Hi, đôi môi thay thế tay của anh, nóng bỏng cắn mút hai nụ hoa của cô, bàn tay không ngừng triển miên ôm ấp thân thể cô.

Lâm Ngôn Hi mơ hồ suy nghĩ, cảm giác thật là đẹp, rồi lại nhận thức được một cổ lý trí nhàn nhạt, cô ôm chặt Tề Hàn Tinh hưởng thụ một làn sóng kích thích cùng sung sướng run rẩy của anh. Nhưng trong vô thức lại có một âm thanh như lên tiếng gọi cô, không thể tiếp tục nữa, không thể tiếp tục nữa....

Đang khi Tề Hàn Tinh định cởi quần của cô thì Ngôn Hi đột nhiên tỉnh táo lại, vội vàng kéo tay anh kêu lên: “Hàn Tinh, dừng!”

Một tiếng gọi này như kéo Tề Hàn Tinh trở lại từ hố sâu của dục vọng, cảm xúc mãnh liệt của anh khó lòng mà kiềm chế được trước Lâm Ngôn Hi, chỉ muốn bất chấp tất cả có được cô, nhưng cuối cùng, anh vẫn cứng rắn đè nén thân thể đang rối loạn xuống.

Anh xoay người căng thẳng nói: “Anh xin lỗi.”

Nhìn bộ dạng kìm nén khổ sở của anh, Lâm Ngôn Hi chần chừ một lúc, rốt cuộc cô cũng không thắng được trái tim mỏng manh đã tan chảy vì anh. Cô ôm chặt anh từ sau lưng, dựa sát mặt vào tấm lưng to lớn của anh.

Tề Hàn Tinh nắm tay cô, có gắng đấu tranh tư tưởng nói: “Không cần phải gắng gượng làm gì, anh muốn em cam tâm tình nguyện giao phó cả đời em cho anh.”

Cô dịu dàng nói: “Yêu em.” Cô biết, cô sẽ giao cả đời cô cho anh.

Sự do dự duy nhất được tháo gỡ, Tề Hàn Tinh không kìm nén được ngọn lửa đang hùng hực bốc cháy trong người, anh quay người lại một lần nữa tấn công đôi môi của cô, chiếm lấy như cuồng phong vũ bão.

Anh ôm lấy Lâm Ngôn Hi đặt cô ở trên giường, hai người từ từ cởi bỏ quần áo của nhau, dịu dàng lưu luyến ân ái cùng nhau.

Trải qua nhiều ngày vất vả đi tìm việc, Lâm Ngôn Hi vẫn không tìm được công việc ưng ý, hiện tại cô cũng không cần gấp rút tìm việc, cuối cùng cô quyết định thông thả tìm việc sau.

Tề Hàn Tinh gọi điện về nói cho cô biết rằng quá trình quay music video rất thuận lợi, có lẽ mấy ngày nữa sẽ trở về Đài Loan, vì vậy Lâm Ngôn Hi quyết định đi siêu thị mua thêm thức ăn.

Lâm Ngôn Hi nghi ngờ xách giỏ đi chợ, cô chợt cảm thấy siêu thị cách nhà Tề Hàn Tinh thật xa, thường ngày anh đều lái xe chở cô đi siêu thị, cô chưa bao giờ nghĩ đoạn đường này lại xa đến vậy, hôm nay tự đi bộ bằng đôi chân của mình cô mới phát hiện ra việc đơn giản như vậy cô cũng không làm được.

Cô dừng bước, thở dốc một hơi, nhất định là do cô ít vận động nên thể lực mới kém như vậy.

“Đại tiểu thư!”

Lâm Ngôn Hi giật mình không dám động đây, thân thể cứng đờ, điều cô lo lắng cuối cùng đã xảy ra.

Rober đi từ phía sau vòng qua trước mặt cô, cung kính nói: “Đại tiểu thư, lão gia tìm cô đã lâu, mời cô trở về gặp ông ấy.”

Ép bản thân tỉnh táo lại, Lâm Ngôn Hi cố bình tĩnh nói: “Cha tôi đang ở Đài Loan?”

“Vâng, lão gia vừa đến văn phòng thám tử tư, nói rằng sẽ đến Đài Loan.”

Thần Hoan nói quả không sai, cho dù cô có chạy trốn đi thật xa cha cũng sẽ nghĩ cách bắt cô về. Không tìm được cô ở Đài Loan lại đi nhờ văn phòng thám tử tư tìm người, khi nhìn thấy cô và Tề Hàn Tinh lên báo, cũng đồng nghĩa với việc thông báo cho văn phòng thám tử, để mắt tới Tề Hàn Tinh có thể tìm ra được tung tích của cô, không ngờ đi một vòng lớn cô vẫn không thể tránh được.

“Thần Hoan bây giờ thế nào? Cha không làm khó nó chứ?” Một mặt Lâm Ngôn Hi dò hỏi Rober, một mặt thì tính toán trong lòng xem phải làm thế nào mới giúp mình thoát khỏi lúc nguy cấp này.

“Nhị tiểu thư đang đợi ở nhà bên nước Mỹ, lão gia rất tức giận, không cho phép cô ấy trở lại Đài Loan.”

Biết cha không nghiêm khắc xử phạt em gái, coi như Lâm Ngôn Hi cũng được an ủi phần nào, “Rober, tôi không muốn trở về.”

“Đại tiểu thư, cô đừng làm khó tôi, chỉ vì lần trước để cô chạy trốn mà lão gia đã nổi trận lôi đình rồi; lần này tôi không thể không đưa cô về.”

“Rober, anh cũng biết nếu tôi trở về cha sẽ nhốt tôi lại, không cho tôi bước ra ngoài một bước, có đúng không?”

Rober im lặng không nói gì, thực sự lão gia sẽ làm như vậy, đây là vì đề phòng tiểu thư lại bỏ trốn lần thứ hai.

“Vì vậy, tôi tuyệt đối không thể trở về với anh.”

“Đại tiểu thư, thật xin lỗi, hôm nay tôi không thể không đưa cô trở về, xin phối hợp với tôi, nếu không, xin thứ cho tôi vô lễ.” Rober cúi người sâu 30o, bày ra tư thế ngang ngạnh của anh ta.

“Anh....” Ánh mắt liếc nhìn hai bên đường, Lâm Ngôn Hi hít một hơi thật sâu, dùng sức quăng túi hàng trên tay đập vào mặt anh ta một cái rồi quay người bỏ chạy.

Chạy được khoảng không bao xa, đột nhiên một chiếc xe trắng gấp trước mặt cô, Lôi Hạnh Nhi thò đầu từ cửa sổ ra, “Ngôn Hi, mau lên xe.”

Lâm Ngôn Hi mừng như điên nhanh chóng chạy tới leo lên xe.

“Cái tên bò đực ngu ngốc kia, có bản lĩnh thì đuổi theo đi!” Lôi Hạnh Nhi hếch mặt về phía Rober lớn tiếng kêu to, cô hả hê cười đắc thắng rồi nhanh nhẹn lái xe chạy đi.

“Lại làm khó Rober rồi.” Nhìn Rober bị bỏ lại phía sau, Lâm Ngôn Hi cảm thấy thực sự áy náy, lần này anh ta lại tay không trở về, nhất định lại bị cha trách mắng.

“Ngôn Hi, cô không sao chứ?”

Dời tầm mắt từ phía sau tấm kính quay lên, Lâm Ngôn Hi lắc đầu, “Tôi không sao, đúng rồi, làm sao cô biết tôi ở đây?” Nếu không gặp được Lôi Hạnh Nhi không biết vừa rồi cô có thể chạy thoát được hay không?

Lôi Hạnh Nhi giải thích: “Tôi đến nhà tìm cô nhưng không có ai ở nhà, tôi định đi mua ít đồ trước rồi quay lại tìm cô sau, tôi còn để lại một tờ giấy ở trên bàn phòng khách.”

Thật may mắn là trời sinh cô không có tính nhẩn nại, một mình đợi ở trong phòng liền cảm thấy khó chịu, lại chạy xe đi ra ngoài, nếu không lúc này không biết ai sẽ ra tay giúp đỡ Lâm Ngôn Hi. Lúc trước Tề Hàn Tinh sang Trung Quốc đã dặn dò cô, muốn cô giúp anh một tay chăm sóc Lâm Ngôn Hi, khi đó cô còn vỗ ngực đảm bảo sẽ không để Ngôn Hi mất một sợi tóc nào, nếu xảy ra chuyện gì không may chắc anh sẽ cắt đứt cái cổ xinh đẹp của cô mất.

Coi như lần này cô may mắn, nếu không phải Lôi Hạnh Nhi xuất hiện kịp thời, nhất định bây giờ cô đang bị Rober lôi về nhà, mà về nhà lần này chắc chắn cô và Tề Hàn Tinh..... Nghĩ đến việc cô và Tề Hàn Tinh phải chia lìa, Lâm Ngôn Hi bất giác lạnh run một cái. Rốt cuộc cô cũng xác định được trái tim của mình, cô yêu anh, không muốn rời xa anh.

“Ngôn Hi...” Lôi Hạnh Nhi giống như muốn nói điều gì, cuối cùng do dự rồi lại thôi, cười nói: “Cô nghỉ ngơi đi, một lát là sẽ về đến nhà thôi.”

“Ừ.” Lâm Ngôn Hi nhắm mắt lại, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

~

Đứng ở tầng ba ngắm nhìn khung cảnh ở ‘Tương Chi Viên’, tầm mắt Lâm Ngôn Hi được mở rộng, một khu vườn rộng rãi xanh mướt trải dài vô tận, tâm trạng lo sợ dồn nén trong lòng cũng dần tan biến.

“Ngôn Hi, lại đây ngồi đi!” Lôi Hạnh Nhi cầm một khay bạc mang đến một bình trà đạo, mấy cái bánh quy, bánh ngọt xinh xắn, còn có hai chén trà.

Bỏ lại khung cảnh tươi đẹp tinh khiết, Lâm Ngôn Hi đi tới bàn tròn đặt bên cạnh ban công, ngồi xuống ghế mây.

“Uống trà Hồng Đậu đi.” Lôi Hạnh Nhi bưng chén trà đặt trước mặt cô.

“Cảm ơn.”

Nhìn Lâm Ngôn Hi thông thả ung dung uống trà Hồng Đậu, Lôi Hạnh Nhi không nhịn được tò mò hỏi cô: “Ngôn Hi, tớ có thể hỏi cậu một chuyện được không, tại sao người kia lại muốn bắt cậu?” Lần trước ngại vì hai người chỉ mới quen biết nhau, cô ngượng ngùng không dám hỏi thẳng Lâm Ngôn Hi, nhưng bây giờ đã khác rồi, hai người là bạn tốt, bạn bè quan tâm nhau cũng là chuyện bình thường.

Trầm ngâm một lúc lâu, Lâm Ngôn Hi quyết định thừa nhận sự thật: “Cha tớ sắp đặt cho tớ một cuộc hôn nhân, tớ không đồng ý nên bỏ trốn, cho nên cha mới phái họ vệ đi bắt tớ về.”

“Thật là quá đáng! Đã là thời đại nào rồi mà còn có chuyện này?” Lôi Hạnh Nhi bất bình lên tiếng.

Lâm Ngôn Hi cười khỏ, bất đắc dĩ nói: “Tớ cũng cảm thấy việc này đúng là không tưởng tượng nổi, lại càng không hiểu cha tớ đang nghĩ gì nữa. Mặc dù tớ và cha luôn bất đồng ý kiến nhưng lúc nào ông ấy cũng chỉ cầu nhàu vài câu, không ép buộc tớ tuyệt đối phải nghe theo ông ấy, nhưng không biết lần này đã xảy ra chuyện gì, ông ấy kiên quyết không chịu nhượng bộ, ông ấy còn nói tớ không thể cự tuyệt hôn sự này trừ phi đối phương không để ý tới tớ.”

“Cha cậu cũng thật kỳ lạ, dù thế nào ông ấy cũng là cha của cậu, lại muốn người khác quyết định hôn sự của cậu sao, đúng là không có đạo lý!”

“Chuyện này.... Tớ cũng không biết, có điều tớ nghĩ rằng có thể ông ấy đã hứa hẹn với người ta, bây giờ lại bắt ông ấy rút lại lời đã nói chắc ông ấy mất mặt lắm.” Mặc dù cô luôn nói ông là thương nhân háms lợi, nhưng trước giờ trong lòng cô không tin ông là loại người mang hạnh phúc của con gái ra làm món hàng trao đổi. Thật ra thì cha rất thương cô, có khi cô cảm thấy cha che chở cô nhất trong số ba chị em, bởi vì suốt mười năm cô không ở bên cạnh ông, khiến ông cảm thấy thiệt thòi cho cô.

“Làm ơn đi! Rốt cuộc là con gái mình quan trọng hơn hay mặt mũi quan trọng hơn?”

“Chắc ông ấy nghĩ hôn sự này nhất định mang lại hạnh phúc cho tớ!” Lâm Ngôn Hi như có điều suy nghĩ, giống như cha mẹ cũng là từ hôn nhân xây dựng lợi ích thương mại mà thành, nhưng họ rất hạnh phúc, rất đầm thắm, cho nên đối với cha mà nói, hôn nhân vì mục đích thương mại không có nghĩa là không có hạnh phúc.

“Như vậy cũng quá chủ quan! Ngộ nhớ ông ấy sai lầm thì làm sao bây giờ?” Đột nhiên nghĩ đến một việc, Lôi Hạnh Nhi liền hỏi ngược lại: “Ngôn Hi, Tề ca biết chuyện này chưa?”

Lâm Ngôn Hi lắc đầu, “Bọn tớ chỉ vừa mới bắt đầu, tớ cảm thấy không cần thiết nói chuyện này, có khi lại làm chuyện đơn giản trở nên phức tạp hơn, nhưng giờ tớ lại lo lắng sợ anh ấy biết chuyện. Nếu Hàn Tinh biết chuyện này, có thể sẽ chạy đi tìm cha tớ nói đạo lý, như vậy càng làm cha tớ tức giận hơn, khiến mọi chuyện càng khó giải quyết hơn.”

“Cũng đúng, rất có thể Tề ca sẽ chạy đi tìm cha cậu nói lý, nhưng mà cậu định không nói cho anh ấy biết thật à?”

“Mình sẽ tìm cơ hội nói với anh ấy.”

“Được rồi! Cậu cũng đừng suy nghĩ nữa, cùng lắm thì hai người bỏ trốn, kết hôn rồi trở về nói rõ cho cha mẹ cậu, đến lúc đó bọn họ còn có thể làm gì được?”

Lâm Ngôn Hi không nói câu nào chỉ nhún nhún vai, cô bị cha ép buộc không phải là không thể bỏ trốn, nhưng nếu được cô cũng không muốn theo hướng tiêu cực ấy, cô hy vọng cô và Hàn Tinh được cha chúc phúc.

~~

Trong khi Lâm Ngôn Hi đang ngồi ở ‘Tương Chi Viên’ uống trà, nói chuyện trên trời dưới biển với Lôi Hạnh Nhi thì Tề Hàn Tinh ở Thượng Hải xa xôi gọi điện cho cô nhưng không được, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

“Kỳ lạ, Ngôn Hi chạy đi đâu rồi?” Tề Hàn Tinh nhíu mày đặt điện thoại xuống.

Mỗi buổi tối gọi điện cho cô, lúc nào anh cũng hỏi ngày mai cô sẽ làm gì, ví dụ như khi nào cô được gọi đi phỏng vấn, tối hôm qua cô nói là hôm nay sẽ đi siêu thị một lúc, nhưng mà cũng không mất bao nhiêu thời gian, sáng nào anh cũng gọi điện về, giờ này cô cũng phải ở nhà rồi chứ! Chẳng lẽ... Ngôn Hi đã xảy ra chuyện gì?

Lòng dạ rối bời, Tề Hàn Tinh lại nhanh chóng cầm điện thoại lên gọi cho Tân Trách, “Purple, em giúp anh về nhà anh một chuyến.” Điện thoại vừa được kết nối anh lập tức cướp lời.

“Làm gì, mời em ăn cơm không?” Có thể nói Tân Trách đã nghiệm mấy món ăn do Ngôn Hi làm mất rồi.

“Cả ngày cả đêm chỉ nghĩ đến ăn, em là con heo à!”

Giả bộ phát ra tiếng nôn mửa, Tân Trách làm bộ tự kỷ kháng nghị nói: “Này! Xin anh đừng độc ác mang em so sánh với động vật, em cao cấp hơn nó cả ngàn vạn lần.”

“Anh không có thời gian nói nhảm với em, công ty em gần nhà anh nhất, em nhanh đi giúp anh một chuyện.”

“Không muốn, anh vừa so sánh em với cái loại động vật mập ù xấu xí đó...em không thèm giúp anh nữa.”

Có chuyện phải đi nhờ vả người khác thật không thể nói bấy được, Tề Hàn Tinh bất đắc dĩ mở miệng nhắn nài năn nỉ lần nữa: “Giúp anh đi! Em chạy qua xem giúp anh một chút, không thấy Ngôn Hi đâu cả, bây giờ anh vội muốn chết.”

Tân Trách huýt sáo một cái, cười hì hì nói: “Anh đang ở Thượng Hải mà cũng biết là không thấy cô ấy, anh lợi hại quá!”

Đáng ghét! Thằng nhóc này cố ý chỉnh anh đây mà, “Anh gọi điện về không có ai bắt máy!” Tề Hàn Tinh giải thích lại lần nữa.

“Em còn tưởng chuyện gì ghê gớm.” Tân Trách hừ nhẹ một tiếng, buồn cười nói: “Cô ấy cũng phải được ra ngoài mua sắm thứ gì chứ, chắc cô ấy thấy nhàm chán nên đi dạo đâu đó, anh đừng làm quá lên mà tự hù dọa mình.”

“Ngôn Hi sẽ không đi dạo đâu, tối hôm qua cô ấy nói với anh rồi, cô ấy chỉ biết đi siêu thị thôi, mà đi siêu thị cùng lắm hai tiếng là về rồi, làm gì mà đi cả buổi sáng vẫn chưa về?”

“Red, anh đang quản vợ đấy à, sao mà quản chặt thế!” Tân Trách thở hốc vì kinh ngạc, hoảng sợ kêu lên: “Chẳng lẽ mỗi buổi tối anh đều tra hỏi lịch trình công việc của Lâm Ngôn Hi cho rõ ràng à?”

Tề Hàn Tinh ngẩn người ra, ảo não nói: “Em sang xem giúp anh đi, rốt cuộc em không đi giúp anh một chuyện được sao?”

“Có, anh vượt đại dương xa xôi gọi điện về mà em dám không đi sao? Bây giờ em lập tức sang đó, đã được chưa?”

“Purple, nếu thấy Ngôn Hi thì bảo cô ấy gọi điện ngay cho anh, còn không tìm thấy cô ấy thì lập tức gọi điện báo cho anh biết.”

“Người không thấy đâu còn bắt em thông báo làm gì nữa, sao anh không lập tức bay về Đài Loan luôn đi?”

“Em lắm lời quá! Mặc kệ thế nào cũng phải gọi điện cho anh.”

Cái tên tiểu tử thói này, đã cầu cạnh còn dám mắng chửi ông đây, đầu hấn bị chạm hồng rồi! Nhưng mà hấn sốt ruột đến mức nổi điên lên thế này, tạm thời tha cho hấn một lần, Tân Trách cố kìm nén, tức giận nói: “Biết rồi, em sẽ sớm báo tin cho anh, bye bye.”

Tề Hàn Tinh cúp điện thoại, trong lòng vẫn lo lắng, đi tới đi lui trong phòng, đột nhiên lúc này phụ tá tới gõ cửa phòng, anh tạm thời gác lo lắng sang một bên, đi ra ngoài họp với các thành viên trong đoàn.

9. Chương 9: Chương 9

Tề Hàn Tinh tốn cả nửa ngày cũng không tìm được Lâm Ngôn Hi, vậy mà Tân Trách chỉ mất một tiếng đồng hồ đã nhanh chóng tìm ra Lâm Ngôn Hi đang ở ‘Tương Chi Viên’.

“Hai vị tiểu thư đang uống trà sao?” Tìm được Lâm Ngôn Hi, Tân Trách không hề nóng lòng nói cho cô biết Tề Hàn Tinh đang tìm mình, ai bảo hấn ví anh như heo làm gì, phải để cho hấn sốt ruột thêm tí nữa.

“Tân ca, sao anh rảnh rồi vậy, đáng lẽ bây giờ anh đang ở công ty làm việc chứ?” Lôi Hạnh Nhi vui mừng kêu lên.

“Tự nhiên nhớ em nên bỏ việc chạy sang đây ngắm em!”

Lôi Hạnh Nhi nhìn anh làm mặt quỷ, tỏ vẻ không tin.

“Em không tin!”

Tân Trách cười cười, nhẹ nhàng đi tới ngồi xuống chỗ trống, tự động rót ỉnh một ly trà hoa lái, uống cạn một hớp, “Sao lạnh thế?”

“Bình trà hoa lái này để lâu quá rồi, để em gọi người giúp việc châm thêm nước nóng vào.” Lôi Hạnh Nhi cười nói, sau đó cô ấn vào một cái nút ở trên tường.

Trong chốc lát, một người giúp việc xuất hiện, động tác lưu loát nhanh nhẹn mang bình trà đi, chưa tới ba phút đã mang một bình trà hoa lái mới đến.

Tự rót thêm ỉnh một chén trà mới, Tân Trách ung dung thong thả khẽ nhấp một ngụm, bộ dạng nhàn rỗi mở miệng nói: “Ngôn Hi, sao cô cũng ở đây?”

“Tôi...”

“Ngôn Hi gặp phải một chút chuyện trên đường đi, đúng lúc đó gặp được em...em liền đưa cô ấy về đây.” Lôi Hạnh Nhi nhanh nhẩu cướp lời.

Tân Trách nhướng mày hỏi lại: “Một chút chuyện gì?”

“Không có gì...”

“Cha của Ngôn Hi phải người tới bắt cô ấy trở về, may mà em xuất hiện kịp thời, nếu không Tề ca đã mất vợ rồi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tân Trách quay sang nhìn Lâm Ngôn Hi hỏi.

Đột nhiên lúc này Lôi Hạnh Nhi lại ngoan ngoãn ngậm miệng, cô không còn hơi sức giải thích tình huống lộn xộn rồi ren kia, thôi để cho Lâm Ngôn Hi tự mình giải thích sẽ tốt hơn. Lâm Ngôn Hi bất đắc dĩ nhìn Lôi Hạnh Nhi một cái, không thể làm gì khác hơn là kể đầu đuôi câu chuyện cho Tân Trách nghe, cuối cùng cô năn nỉ: “Xin anh đừng nói cho Hàn Tinh biết, để tôi tự nói cho anh ấy biết.”

“Cô yên tâm, tôi không giống như cái miệng của Lôi Hạnh Nhi, gặp ai cũng nói, chả trách cả thiên hạ này không ai là không biết.”

Lôi Hạnh Nhi nhìn chằm chằm Tân Trách, kháng nghị nói: “Tân ca, sao anh không biết suy nghĩ gì hết vậy, em có ý tốt nói cho anh biết mà anh lại đi nói xấu em, đúng là lòng tốt không được báo đáp!”

Tân Trách khoác tay lên vai Lôi Hạnh Nhi, nhỏ giọng nói: “Hạnh Nhi, chẳng lẽ em muốn anh nói với Ngôn Hi là mồm miệng cả hai chúng ta đều không kín, em thử nghĩ xem, sau này cô ấy không dám kể bí mật cho chúng ta biết nữa thì sao?”

“Dù như thế cũng không cần đặc biệt nhấn mạnh chê bai em như vậy, cái gì mà gặp ai cũng nói, em kinh khủng như thế hồi nào, sao giống cái đài phát thanh thế!” Gương mặt Lôi Hạnh Nhi vẫn tức giận không phục, cô thừa nhận cô không phải là người giữ bí mật tốt, nhưng dù sao cô cũng sẽ nhìn đối tượng chứ không phải gặp ai cũng nói được.

“Thật xin lỗi, Tân ca cho phép em lừa gạt anh một lần, coi như đền bù lời nói không đúng vừa nãy, đại tiểu thư đã hài lòng chưa?” Cách tốt nhất đối phó với Lôi Hạnh Nhi chính là hối lộ, con nha đầu này rất dễ bị người khác dụ dỗ, Tân Trách thâm nghĩ.

Không tới một giây, Lôi Hạnh Nhi lập tức cười rất vui vẻ, ra sức gạt đầu: “Vây còn được.”

Lâm Ngôn Hi nhìn Tân Trách và Lôi Hạnh Nhi thân thiết như vậy không nhịn được ngưỡng mộ nói: “Tình cảm của hai người thật tốt.” Mặc dù tình cảm của cô và Thân Hoan cũng không tệ, nhưng hai người lại không có cảm giác thân thiết vui vẻ như vậy, có lẽ là vì khoảng cách mười năm không ở gần nhau.

Lôi Hạnh Nhi hất tay Tân Trách đang khoác trên vai mình ra, liếc nhìn anh một cái, khịt mũi khó chịu nói: “Ai có tình cảm tốt với anh?”

Véo nhẹ mũi Lôi Hạnh Nhi một cái, Tân Trách quay sang Lâm Ngôn Hi hỏi: “Ngôn Hi, cô biết cha cô sắp đặt đối tượng là ai không?”

“Tôi không rõ lắm, chỉ biết anh ta là Tổng giám đốc Tập đoàn Đế Á.”

“Tập đoàn Đế Á?” Tân Trách và Lôi Hạnh Nhi đồng thời trợn to mắt, hoảng sợ kêu lên.

“Sao vậy? Hai người biết anh ta à?”

Tân Trách và Lôi Hạnh Nhi vô cùng ăn ý nhìn nhau một cái, sau đó kịch liệt lắc đầu, đồng thanh nói: “Không biết.” Làm sao mà bọn họ không biết được? Ngược lại còn biết rất rõ là đằng khác, Tổng giám đốc Tập đoàn Đế Á chính là White Tập Diệu Doãn.

Lâm Ngôn Hi không nhận được lộ ra vẻ thất vọng, nếu biết trước, mọi chuyện chắc đã tốt hơn nhiều, cô và cha cũng không cần phải giằng co mãi như vậy. Mặc kệ ai đúng ai sai, làm cha tức giận đến vậy, thật ra kẻ làm con như cô trong lòng rất áy náy.

“Ngôn Hi, tuyệt đối không được để Red biết cha cô giúp cô sắp đặt đối tượng là Tổng giám đốc Tập đoàn Đế Á, Red rất ghét Tập đoàn Đế Á, anh ấy bảo bọn họ là cường hào ác bá ức hiếp công nhân. Nếu như cô để cho anh ấy biết, khó bảo đảm anh ấy sẽ không kích động đi tìm người ta cãi lộn, đến lúc đó mọi chuyện càng phiền phức hơn nữa.” Ngoài mặt Tân Trách làm bộ lo lắng sợ hãi nhưng thật ra trong lòng thì đang sung sướng ngất trời, bình thường Red rất hả hê nhìn anh bị tai họa ập xuống đầu, bây giờ anh nên đáp lễ một chút, để Red cũng được cảm nhận cái gì gọi là họa trời giáng.

Lâm Ngôn Hi vội vàng gạt đầu một cái, hoàn toàn không biết mình đã rơi vào bẫy của Tân Trách.

Đến lúc này như chợt nhớ ra điều gì, Tân Trách đột nhiên hét lớn: “Nguy rồi! Tôi quên nói cho cô biết, Red không tìm được cô, sốt ruột đến độ gọi điện nhờ tôi đi tìm cô, tốt nhất cô mau gọi điện thoại cho anh ấy, coi chừng anh ấy lo lắng quá mức mà lên cơn đau tim thì nguy.”

Lâm Ngôn Hi ngẩn người, kinh ngạc nhìn anh chằm chằm, chuyện quan trọng như vậy sao không nói ngay từ đầu mà mãi đến bây giờ mới nói?

“Ngôn Hi, cậu sang thư phòng của mình ở gian bên cạnh mà gọi điện, chỗ đó tương đối yên tĩnh.” Lôi Hạnh Nhi chỉ vào một cánh cửa gần đó, “Đừng quên nói cho Tề ca biết, trước khi anh ấy về cậu tạm thời ở lại đây, bây giờ tớ muốn cậu tốt nhất đừng xảy ra chuyện gì.”

Không biết Tân Trách cố ý hay thật sự sợ ý quên mất, Lâm Ngôn Hi bước nhanh theo hướng Lôi Hạnh Nhi vừa chỉ.

Đợi bóng dáng Lâm Ngôn Hi khuất sau cánh cửa phòng, Lôi Hạnh Nhi lập tức làm bộ rất có tinh thần trượng nghĩa, “Tân ca, làm người phải phúc hậu một chút, ngay cả anh em tốt của mình cũng muốn hại chết, điều này rất không nên đâu!”

“Em cũng mới nói láo đấy thôi!” Tân Trách dù bận vẫn ung dung nói.

“Nghiêm túc mà nói, em chỉ không thừa nhận có quen biết Tổng giám đốc Tập đoàn Đế Á thôi, không có nói láo đến tận trời như ai đó, một ngày nào đó sự việc bị bại lộ, Tề ca ghi sổ tính nợ cũng không tới lượt em.”

“Điều này cũng khó nói, em cũng được coi như là đồng lõa, em nghĩ xem, có đồng phạm nào lại bị gạt sang một bên không?”

“Muốn thoát khỏi tai họa này cũng dễ thôi, chỉ cần chạy đi tố cáo với Tề ca là được rồi, coi như em là đồng phạm cũng được, có thể ấy công chuộc tội!”

Ánh mắt Lôi Hạnh Nhi như tên trộm gian xảo nhìn anh cười cười, Tân Trách bất đắc dĩ lắc đầu một cái, hỏi thẳng cô: “Có phải em lại muốn thừa cơ lừa gạt anh phải không?”

Cô sửa lại: “Về căn bản, em sẽ không nói là lừa gạt, em chỉ nói là lợi dụng lẫn nhau thôi.” Cái tốt không ai chê nhiều cả, hơn nữa nghĩ đến việc cô có thể thỏa thích yêu cầu người ta làm mọi việc theo ý mình, cảm giác đó thật sự rất phấn khích!

“Coi như em lợi hại!” Đụng phải cái con tiểu yêu Lôi Hạnh Nhi này đến Tân Trách cũng phải gờ cờ đầu hàng.

Vừa nghe được điện thoại của Lâm Ngôn Hi gọi đến, Tề Hàn Tinh như được ăn ‘Định Tâm Hoàn’, cả người liền bình tĩnh lại, “Em đừng làm anh lo lắng nữa được không? Tim anh bị em hù dọa sắp ngừng đập rồi.” Anh nhẹ nhàng quở trách cô, giọng nói vẫn còn đầy nỗi lo lắng.

“Em xin lỗi, em gặp Lôi Hạnh Nhi trên đường, cô ấy mời em tới nhà chơi, em nghĩ anh ban ngày chắc không gọi điện thoại về được nên định sẽ gọi lại cho anh sau.”

“Sáng nay anh chụp hình xong rồi, nếu như phim ảnh không có vấn đề gì thì ngày mai anh có thể về Đài Loan rồi.”

“Có muốn em ra sân bay đón anh không?”

Tề Hàn Tinh đấu tranh tư tưởng một lúc, ngâm nga hồi lâu, rốt cuộc nói: “Em ở nhà thì tốt hơn, anh sợ mình không nhận được lại ôm hôn em mãnh liệt trước mặt mọi người, ngày mai lại lên báo, làm em lo lắng.”

Thấy anh chu đáo suy nghĩ cho cô như vậy, Lâm Ngôn Hi cảm động không nói nên lời.

“Ngôn Hi, sao em không nói gì?” Không nghe được giọng của cô, Tề Hàn Tinh không khỏi khản trương.

Lâm Ngôn Hi chậm rãi, nhỏ nhẹ nói: “Con người anh không đứng đắn chút nào.”

“Đâu phải anh không đứng đắn, anh nói thật mà, không tin ngày mai em ra sân bay đón anh đi thì biết.”

“Em không cần.”

“Được rồi! Anh đã dính vào nhiều chuyện rồi, bớt hù dọa em thì tốt hơn. Ngày mai em không được đi đâu cả, cứ ngoan ngoãn ở nhà đợi anh về, có biết không?”

“Em biết rồi.”

“Ngôn Hi, có nhớ anh không?” Giọng điệu Tề Hàn Tinh dịu dàng, thâm tình hỏi cô.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Lâm Ngôn Hi hỏi ngược lại: “Lúc nào gọi điện về anh cũng hỏi em câu đó một lần, anh không cảm thấy mệt sao?”

“Anh thích nghe em nói vậy thì sao nào!” Anh giống như đứa bé làm nũng nói.

Đối diện với trò vô sỉ của anh, Lâm Ngôn Hi không thể làm gì được, rốt cuộc cũng chỉ có thể thuận theo ý anh, “Em nhớ anh, thật sự rất nhớ anh.”

Tề Hàn Tinh cười hài lòng, dặn dò cô: “Buổi tối không được chạy đi lung tung, anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

“Hàn Tinh, Hạnh Nhi sợ em ở một mình buồn chán nên muốn em tối nay ở lại ‘Tương Chi Viên’.”

“Cũng được, một mình em ở nhà anh cũng không yên tâm, ở lại ‘Tương Chi Viên’ có người chăm sóc, anh không cần phải nơm nớp lo sợ nữa.”

“Hàn Tinh!” Đột nhiên Lâm Ngôn Hi dùng giọng điệu rất nghiêm túc gọi anh.

“Hả?”

“Em yêu anh.” Ngừng ba giây, Lâm Ngôn Hi vội vã nói tạm biệt rồi cúp máy.

Mặc dù điện thoại đã ngắt liên lạc nhưng Tề Hàn Tinh vẫn còn dán chặt tai vào điện thoại, không hề nhúc nhích hay có ý định buông điện thoại xuống. Một câu ‘Em yêu anh’ chắc chắn đã hớp hồn anh mất rồi, choáng váng đến ngất người, anh chẳng còn nhớ gì ngoài câu ‘Em yêu anh’ Ngôn Hi vừa nói.

Tề Hàn Tinh tâm trạng cực kỳ hưng phấn suốt đoạn đường từ sân bay về nhà, trong đầu không ngừng tưởng tượng ra lúc nhìn thấy Lâm Ngôn Hi anh sẽ làm gì? Ôm hôn cô cuồng nhiệt, còn phải kéo cô lên giường yêu cô thật tốt, bất luận như thế nào, chỉ cần cô ngoan ngoãn nằm trong lòng anh là anh đã thấy hạnh phúc lắm rồi, quan trọng nhất là anh muốn cô nhắc lại thật lớn tiếng trước mặt anh câu ‘Em yêu anh’.

Kể từ chiều hôm qua nghe câu ‘Em yêu anh’ của Lâm Ngôn Hi, đầu óc anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến ba chữ này, trong lòng không yên, cứ nôn nao mãi, anh nóng lòng muốn nhìn thấy cô đứng trước mặt anh, nhìn thẳng vào mắt anh, mạch lạc rõ ràng khẳng định lại một lần nữa tình yêu của cô đối với anh. Cho nên sau đó dù có gọi điện thoại về nhiều lần anh cũng không hỏi cô nữa, bởi vì anh chờ đợi giây phút gặp mặt cô sẽ trực tiếp nói với anh.

Vừa đi qua cổng, Tề Hàn Tinh đã vội vã gọi lớn tiếng: “Ngôn Hi.”

Anh bước nhanh vào trong sân liền nhìn thấy cô chạy từ trong nhà ra.

Thả hành lý trong tay xuống, Tề Hàn Tinh ôm lấy cô, miệng vội khóa đôi môi đỏ mọng của cô, điên cuồng mút chắt ngọt trong miệng cô, nổi nhớ nhung, tình yêu nồng nàn trong nháy mắt biến thành chiếm đoạt cùng dây dưa, ở trong miệng cô không ngừng đòi hỏi.

Tề Hàn Tinh cảm thấy tất cả thật đẹp, thật tuyệt vời, nhưng anh quên mất trên thế giới này có rất nhiều người không biết điều, không phá hư chuyện tốt của người khác thì nhất định không cam lòng.

“Hai người có thể chú ý kín đáo, giữ gìn hình tượng một chút không?” Tân Trách lớn tiếng giả giọng phụ nữ, làm bộ lúng túng ngượng ngùng, lời nói truyền thẳng vào tai Tề Hàn Tinh và Lâm Ngôn Hi.

Lâm Ngôn Hi vội vàng đẩy Tề Hàn Tinh ra, xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống đất, cô vẫn cho rằng hành động thân mật ở chốn đông người thật không ra thể thống gì, cô không ngờ đầu óc mình cũng bị làm cho choáng váng, mất hết quy tắc chuẩn mực từ trước đến nay của cô.

Không hề cảm thấy ngượng ngùng như Lâm Ngôn Hi, Tề Hàn Tinh tức điên người, anh hung hăng nhìn chằm chằm Tân Trách, hận không bẻ gãy cổ hắn được, cái tên này lại chạy tới đây làm gì?

“Đúng vậy, đúng vậy, muốn hôn nhiệt tình cũng phải vào trong nhà, ngộ nhỡ ở ngoài này bị người đi đường nhìn thấy thì thật là xấu hổ!” Lôi Hạnh Nhi thò đầu từ sau lưng Tân Trách ra xen vào nói.

Đưa mắt nhìn Lôi Hạnh Nhi, Tề Hàn Tinh chỉ muốn gào thét lên thật to đến chói tai, một tên không đủ, lại thêm một kẻ nữa cũng tới, hai tên này 200% đến đây tàn phá tính kiên nhẫn của anh.

“Không thể tưởng tượng được, một nhân vật của công chúng như anh lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy.” Tân Trách lại bồi thêm một câu.

“Đúng thế! Anh phải biết, anh là thần tượng, mất hình tượng tức là mất chén cơm, đến lúc đó anh chỉ có thể đến nhà hàng của anh Diễm Văn làm bồi bàn thôi, thật đáng thương!” Lôi Hạnh Nhi chen vào phụ họa.

Cuối cùng không nhịn được nữa, Tề Hàn Tinh bực mình hỏi: “Tạo sao hai người lại ở đây?”

“Em nghe nói hôm nay anh trở về, cho nên dẹp hết công việc sang một bên, đặc biệt tới đây thăm anh.” Tân Trách hùng hồn nói.

Tề Hàn Tinh cười lạnh, thôi đi, cái tên Purple này làm gì biết hai chữ ‘nhiệt tình’, nếu không có mục đích gì như lời nói thì không thể nào đặc biệt chạy tới đây thăm anh đâu. Còn con nha đầu này.... hai mắt anh sắc bén quay sang nhìn Lôi Hạnh Nhi, nó tới đây làm gì?

“Em sợ Ngôn Hi một mình buồn chán, hơn nữa gần đây nơi này an ninh không được tốt, cho nên em mới ở lại với cô ấy đợi anh về.” Vừa chạm phải ánh mắt của Tề Hàn Tinh, Lôi Hạnh Nhi nhanh chóng giải thích lý do cô ở lại, nhưng cô thật lòng có ý tốt, không yên tâm để Ngôn Hi một mình ở nhà.

“Gần đây nơi này an ninh không tốt?” Tề Hàn Tinh hơi nhíu mày, ánh mắt bất giác chuyển sang Lâm Ngôn Hi, tại sao Hạnh Nhi lại nói vậy, có phải Ngôn Hi đã xảy ra chuyện gì?

“Ý của Hạnh Nhi là nơi này gần đây hay bị ăn trộm.” Không muốn làm anh lo lắng, Lâm Ngôn Hi vội vàng giải thích.

Tề Hàn Tinh chau mày, gương mặt đầy vẻ hoài nghi, anh ở đây đã lâu lắm rồi, cũng không nghe nói nơi này bị ăn trộm, chỉ ngoại trừ một lần duy nhất bị ăn trộm, tên trộm đó không ai khác chính là Lâm Ngôn Hi.

“Sao mọi người cứ đứng bên ngoài nói chuyện vậy? Ngồi trong nhà không thoải mái hơn sao?” Không biết là vì cố ý giả vờ giúp Lâm Ngôn Hi hay đột nhiên nghĩ đến, Tân Trách đột nhiên thốt lên một câu.

“Vừa rồi không phải mi đứng chắn đường sao, nếu thấy trong nhà thoải mái thì tự đi vào nhà đi!” Tề Hàn Tinh tức giận nói, đã chạy đến đây làm kỳ đà cản mũi còn giả bộ tốt bụng hỏi han.

Lúc này Tân Trách ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không dám nói thêm lời nào, anh còn muốn ở lại đây ăn tối, nếu làm Tề Hàn Tinh tức giận quá mức thì đừng hòng được ăn.

Vén mái tóc hơi rối của Tề Hàn Tinh, Lâm Ngôn Hi dịu dàng nói: “Anh cũng mệt rồi, chúng ta vào nhà thôi.”

Tề Hàn Tinh gạt đầu, một tay nắm tay cô, một tay nhấc hành lý đi vào trong nhà.

“Sao mà kém cõi vậy.” Lôi Hạnh Nhi thở dài nhìn Tân Trách bằng ánh mắt vừa thông cảm vừa khinh bỉ.

Tân Trách hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo nói: “Anh quân tử rộng lượng, không thêm so do tính toán với loại người hẹp hòi đó.”

“Buồn nôn!” Lôi Hạnh Nhi trợn mắt rên rỉ: “Đồ tự kỷ.”

Tân Trách vẫn thường hay nói rằng, anh không chỉ là người đàn ông đẹp trai nhất thế giới, mà còn tài giỏi nhất, có phong độ đàn ông nhất. Nhưng mà trên thực tế, trừ gương mặt xinh đẹp hơn cả phụ nữ kia, anh chỉ cố ý tạo nên hình tượng cao quý ỉnh, Lôi Hạnh Nhi thấy anh không có cái gì gọi là phong độ hơn người, sự thật thì keo kiệt hơn Tề Hàn Tinh nhiều, ít nhất Tề Hàn Tinh sẽ không ghi hận lâu, nhìn cái bộ dạng này của Tân Trách đi, có cơ hội là lại lòi thù mới nợ cũ từ đời thuở nào ra tính sổ.

Liếc nhìn cô, Tân Trách thì thầm: “Tiểu quỷ, đi vào.”

Lôi Hạnh Nhi nhìn anh làm mặt quỷ rồi nhảy nhót đi theo sau Tân Trách vào phòng.

~~

Đến khi Tề Hàn Tinh thành công đuổi được hai kẻ phá đám Tân Trách và Lôi Hạnh Nhi thì đêm cũng đã khuya.

“Hai tên này hành hạ người khác quá.” Anh không nhận được oán trách một tiếng.

Lâm Ngôn Hi buồn cười nhìn dáng vẻ mệt mỏi của anh, đột nhiên nghĩ ra điều gì liền nói: “Nhưng em lại rất hâm mộ anh.”

“Hâm mộ?” Tề Hàn Tinh kinh ngạc nhìn cô, Ngôn Hi mà anh biết là một người rất trầm tĩnh, cho dù đối mặt với chuyện gì cũng đều rất bình tĩnh nhưng vẫn không hề lạnh lùng. Lúc nào cô cũng cố chấp giữ nguyên tắc, lý lẽ của mình, không thể tin được cô lại thốt ra hai chữ này.

“Mặc dù các anh thường xuyên cãi nhau, nhưng tình cảm rất tốt, giống như tay chân vậy.”

Nghe lời nói ngưỡng mộ của cô, Tề Hàn Tinh kéo cô vào trong lòng mình, “Không cần phải hâm mộ, về sau em đi theo bọn họ thì tình cảm cũng sẽ giống như tay chân vậy.”

“Cảm ơn anh.” Tự đáy lòng cô nói lời cảm ơn anh, mặc kệ là thật hay giả, quan trọng nhất là tình yêu của anh làm cho cô rất cảm động.

“Không phải anh đang an ủi em đâu, là anh nói thật, em là người quan trọng nhất của anh, bọn họ đối với anh thế nào thì cũng đối với em như vậy, cái này gọi là ‘yêu ai yêu cả đường đi’.”

Lâm Ngôn Hi hài lòng dựa sát gò má vào lồng ngực anh, cười rất hạnh phúc.

Đột nhiên nắm lấy bắp vai đẩy cô ra khỏi vòng tay của mình, Tề Hàn Tinh nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Anh muốn nghe em nói lại một lần nữa.”

Bỗng nhiên bị anh hỏi một câu không đầu không đuôi, Lâm Ngôn Hi nghe không hiểu, hỏi ngược lại: “Nghe cái gì?”

“Là câu nói sau cùng hôm qua em nói trong điện thoại đó!” Tề Hàn Tinh tràn đầy mong đợi nhìn cô.

“Chiều hôm qua.... Tạm biệt?”

Ngẩn người ra, anh vừa sốt ruột vừa giận nói: “Không phải! Câu trước đó nữa.”

“Câu trước đó?” Vừa cau mày, vừa cắn môi suy nghĩ, bộ dạng cô như nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nhớ ra.

“Không phải em mau quên vậy chứ?” Tề Hàn Tinh buồn bã nhìn cô, uất ức bĩu môi nói.

Lâm Ngôn Hi cười nhẹ một tiếng, đột nhiên cô rướn lên hôn đôi môi anh như chuồn chuồn đập nước, dùng giọng điệu rất nghiêm túc, rất dịu dàng nói ra câu mà anh nóng lòng mong đợi: “Em yêu anh.”

Tâm tình vui vẻ hẳn lên, Tề Hàn Tinh nghịch ngợm hỏi lại: “Tại sao?”

“Là yêu anh, làm sao em biết tại sao?” Cô mỉm cười nhìn anh.

Véo nhẹ cái mũi của cô, giọng điệu Tề Hàn Tinh cương chiều lên án nói: “Em càng lúc càng tinh nghịch, lại học theo lời nói của anh.”

“Cái này gọi là ‘gần mực thì đen, gần đèn thì sáng’.”

“Vậy anh là ‘đèn’ hay là ‘mực’?”

Lâm Ngôn Hi suy nghĩ một chút, “Anh là ‘đèn’ đi!” Nói rồi, cô không nhịn được cười khanh khách.

Mê luyến nhìn vẻ mặt tươi cười của cô, Tề Hàn Tinh chỉ mong cô có thể vĩnh viễn vui vẻ như vậy.

Ý thức được ánh mắt anh chứa đầy yêu thương nhìn mình, tiếng cười của Ngôn Hi nhạt dần, nhịp tim bắt đầu đập nhanh hơn.

Đưa tay nâng cằm cô lên, Tề Hàn Tinh chậm rãi hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng mở đôi môi, thăm dò vị ngọt ngào trong miệng cô.

Dần dần dịu dàng trở thành cuồng nhiệt, cuồng nhiệt đến mức không thể kìm nén được, dục vọng trong mắt lấy đi giác quan của hai người, biến thành khát khao như cuồng phong bão táp không ngừng dâng cao.

Nhanh chóng cởi quần áo của nhau, Tề Hàn Tinh ôm Lâm Ngôn Hi bước nhanh thả cô xuống giường, nóng bỏng dẫn cô đến vực sâu kích thích.

Nhìn Tề Hàn Tinh nằm bên cạnh vẫn chìm đắm trong giấc mộng, trong lòng Lâm Ngôn Hi dâng lên niềm hạnh phúc. Cô say sưa ngắm nhìn anh cười thật vui vẻ, chắc anh đang mơ thấy cuộc sống an nhàn ở một nơi bình yên xinh đẹp nào đó. Cô nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên trán anh một cái, cẩn thận không gây ra tiếng động bước xuống giường, nhặt quần áo dưới đất lên mặc vào người, sau đó lặng lẽ rời phòng ngủ đi xuống lầu.

Tối hôm qua thấy cảnh tượng Tề Hàn Tinh, Tân Trách và Lôi Hạnh Nhi chung sống cùng nhau, cô chợt nghĩ đến em trai và em gái của mình. Bởi vì cô và Thần Hoan xa nhau một thời gian dài, không gian tạo thành khoảng cách. Thực ra cô cũng chưa từng nghĩ tới điều này, ngay cả cô cũng ít khi nhớ đến em gái Thần Hoan, dĩ nhiên là đừng nói đến Duy Giới, có lúc thậm chí cũng quên mất mình có một cậu em trai.

Tình cảm sâu sắc không phải có được trong một sớm một chiều, giống như một đóa hoa không được tưới nước thường xuyên sẽ dần dần héo tàn. Đáng lẽ ra cô nên thường xuyên gọi điện thoại cho Thần Hoan mới phải, dù sao cô cũng là chị.

Ngồi xuống sofa trong phòng khách, Lâm Ngôn Hi gọi về số điện thoại quen thuộc của nhà ở Los Angeles.

“Alo.” Giọng Lâm Thần Hoan uể oải đã rời từ đầu dây bên kia truyền tới.

“Thần Hoan, là chị đây...”

“Ngôn Hi!” Tinh thần Lâm Thần Hoan nhất thời tỉnh táo trở lại, cô nhanh nhẩu hỏi: “Bây giờ chị ở đâu? Chị có khỏe không? Cha mẹ sang Đài Loan rồi, chị phải cẩn thận một chút, nghe nói cha đã tìm ra tung tích của chị rồi, lúc nào ông ấy cũng có thể phái Rober đi bắt chị...chị.....”

“Thần Hoan, hôm qua chị đụng phải Rober rồi, thiếu chút nữa bị anh ta tóm được, may nhờ một người bạn xuất hiện kịp thời mới giúp chị thoát được.”

“Thật tốt quá!” Thở phào một hơi thật nhẹ nhõm, Lâm Thần Hoan hả hê nói: “Cái tên Rober nhất định là tức chết, để chị bỏ trốn hai lần liên tục, đúng là không còn mặt mũi nào.”

“Thật ra anh ta cũng đáng thương....”

“Hắn thì có cái gì mà đáng thương? Hắn nổi giáo cho giặc, vẽ đường cho hươu chạy, đáng đời...”

Lâm Ngôn Hi thở dài nói: “Thần Hoan, cha không nên làm như thế, nhưng dù sao ông ấy cũng là cha chúng ta, em đừng mở miệng ra là nói ông ấy giống như một kẻ cực kỳ xấu xa phạm tội ác tày trời có được không? Không nói chuyện này nữa, bây giờ em thế nào? Nghe Rober nói, cha không cho phép em trở lại Đài Loan.”

“Đúng vậy! Cùng lắm thì em không để ý tới cha, em thật sự rất muốn sang Đài Loan, là ai cũng đừng hòng ngăn cản em. Ông ấy cho rằng lấy mất thể diện của em, mỗi ngày chỉ phát cho em chút xúi tiền tiêu vặt là có thể quản được em sao, cha coi thường em quá.”

“Thần Hoan, em đừng xía vào chuyện của chị nữa, an phận mà lo học hành chuẩn bị tốt cho tương lai của em đi, chị nhớ hình như em cũng sắp tốt nghiệp phải không?”

“Em đã lấy được bằng rồi, bây giờ em muốn làm gì là tự do của em, hơn nữa em cũng nghĩ đến một cách có thể ép cái tên Tổng giám đốc đó cự tuyệt hôn sự này rồi. Chị cứ đợi đấy, không bao lâu nữa em sẽ giúp chị giải quyết toàn bộ vấn đề một cách êm đẹp.”

“Thần Hoan, em nghe cho kỹ, đừng xía vào chuyện này nữa, cũng đừng thay chị quan tâm chuyện này nữa, chị đã....”

“Ngôn Hi, em không nói chuyện với chị được nữa rồi, cái tên tiểu tử thói Duy Giới kia xuất hiện rồi, nó là tai mắt của cha, đặc biệt đối nghịch với em, nếu để nó biết em gọi điện cho chị nhất định sẽ đi tố cáo với cha, em cúp máy đây, bye bye!”

Chậm rãi buông điện thoại xuống, Lâm Ngôn Hi lo lắng khẽ nhíu mày, tính cổ chấp của Thần Hoan cũng chẳng thua kém mình, nhưng mà nó chưa bao giờ làm việc theo nguyên tắc, luôn tự ý hành động, chỉ mong nó đừng quá lỗ mãng mà làm liều.

“Có phải em có chuyện gì giấu anh phải không?” Không biết Tề Hàn Tinh đã ở trong phòng khách từ lúc nào, vẻ mặt anh có vẻ nghiêm túc nhìn cô.

“Hàn Tinh!” Lâm Ngôn Hi lúng túng không biết làm thế nào liền đứng dậy khỏi ghế salon.

Tề Hàn Tinh đi tới trước mặt, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, “Anh phát hiện sự hiểu biết của anh đối với em càng lúc càng ít, trừ em ra trong nhà này còn ai nữa đâu. Em là chị cả, em hai mươi hai tuổi, em rất có gia giáo, em có tài nấu nướng rất ngon, được học từ Bà quản gia trong nhà, còn nữa, cái người này rất hay dạy bảo người khác, trừ những cái đó ra anh không biết gì nữa cả. Nhưng em, em biết tất cả mọi chuyện của anh, thậm chí mẹ anh em cũng đã gặp rồi, em không thấy là bất công cho anh lắm sao?”

“Thật xin lỗi, em chưa từng nghĩ sẽ che giấu anh điều gì, chỉ là con người của em từ trước đến giờ không quen chủ động, cũng không quen bày tỏ tâm sự với người khác bao giờ.”

“Anh không phải người ngoài, anh là chồng tương lai của em!” Tề Hàn Tinh không vui kháng nghị nói.

Lâm Ngôn Hi kéo anh ngồi xuống ghế, nói: “Em nói trước, anh phải đồng ý với em một việc, nếu em nói chuyện gì anh không thích nghe, anh tuyệt đối không được tức giận.”

Cảm thấy vô cùng hoang mang nhưng Tề Hàn Tinh vẫn gật đầu một cái.

Lâm Ngôn Hi bắt đầu nói về những thành viên trong gia đình mình, Bà quản gia dạy cô cách xử sự như thế nào, từng ly từng tí trong cuộc sống của cô,... cho đến chuyện cha định đoạt hôn sự cho cô.

“Thật là quá đáng!” Tề Hàn Tinh tức giận thở hổn hển kêu lên, “Anh muốn đi tìm ông ấy nói cho ra lẽ, tại sao ông ấy có thể gả em cho người khác được, em là vợ anh!”

“Anh tỉnh táo lại một chút được không?”

“Người ta sắp cướp mất vợ của anh, em bảo anh bình tĩnh thế nào?” Lòng anh nóng như lửa đốt la ầm lên.

“Anh mới đồng ý với em sẽ không tức giận mà....”

“Lúc này là lúc này, bây giờ là bây giờ.” Tề Hàn Tinh hùng hồn cắt ngang lời cô.

“Anh.... Sớm biết vậy em đã không nói cho anh.”

Gương mặt anh tủi thân nhìn cô, bĩu môi nói: “Còn không phải vì anh yêu em sao?”

Cô biết nếu như không yêu cô, phản ứng của anh sẽ không kịch liệt như vậy, nhưng.... Cô thở dài, kiên nhẫn nói: “Em cũng yêu anh, ngoại trừ anh ra em không lấy ai cả.”

“Vậy chúng ta nên đi tìm ông ấy nói chuyện phải trái, trừ phi...” Tề Hàn Tinh đột nhiên trở nên đứng đắn, “Em không quan tâm chúng ta có nhận được lời chúc phúc của ông ấy cho chúng ta hay không.”

“Đương nhiên em quan tâm, mặc kệ cha thất vọng về em như thế nào, ông ấy cũng là cha em.”

“Đúng vậy, anh nhất định phải cho cha em thấy, chỉ có anh mới có thể mang lại hạnh phúc cho em, nếu ông ấy yêu thương em, thật sự quan tâm em, ông ấy sẽ không gả em cho người khác.”

“Nhưng mà, nếu như ông ấy cố chấp không chịu nhượng bộ thì sao?”

“Cái này còn phải xem quyết định của em, em có thể lập tức gả cho anh, hoặc là tiếp tục lẩn trốn cha em, đến khi ông ấy không ép buộc gả em cho người khác nữa, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện chúc phúc cho chúng ta, nhưng mà việc này không được gấp, mọi việc phải đợi gặp được cha em rồi tính sau.”

Thấy Tề Hàn Tinh quan tâm mình như vậy, Lâm Ngôn Hi rất cảm động, cô gật đầu nói: “Chúng ta phải đi tìm cha em, nhưng mà anh phải nhớ, tuyệt đối không được làm cha em tức giận.”

“Anh biết rồi, anh không phải người làm việc theo theo cảm tính mà không suy nghĩ, dù gì ông ấy cũng là cha vợ tương lai của anh, anh nào dám đắc tội.”

“Vậy chúng ta đi!”

10. Chương 10

“Không phải là con không muốn trở về nữa sao?” Ánh mắt Lâm Hoài An nhìn chằm chằm Lâm Ngôn Hi, còn Tề Hàn Tinh đứng bên cạnh cô ông lại thờ ơ như không nhìn thấy.

“Thưa bác, cháu muốn kết hôn với Ngôn Hi, hôm nay chúng cháu đặc biệt tới đây là muốn xin bác chúc phúc cho chúng cháu, mong bác tác thành cho chúng cháu, đừng ép cô ấy gả ột người không quen biết.” Tề Hàn Tinh tràn đầy bảo vệ nắm chặt tay Lâm Ngôn Hi, gồng mình chịu đựng cơn tức giận của Lâm Hoài An.

Dời tầm mắt nhìn Tề Hàn Tinh, Lâm Hoài An xoi mói đánh giá anh, “Cậu là ai?”

“Cháu là Tề Hàn Tinh, không bao lâu nữa sẽ là con rể trưởng của bác.” Giọng điệu Tề Hàn Tinh kiên quyết khẳng định.

Đặc biệt liếc nhìn anh một lần nữa, Lâm Hoài An cười nhạo nói: “Tôi đã có con rể trưởng rồi.”

“Cha, con chỉ muốn gả cho Hàn Tinh, ngoài ra con không muốn gả cho bất kỳ ai cả.”

“Hôn sự này cha đã đồng ý với người ta rồi, không đến lượt con quyết định.” Lâm Hoài An cứng rắn nói.

“Cha, con vẫn cho rằng cha là người phân biệt phải trái rõ ràng, mặc dù chúng ta thường bất đồng ý kiến, nhưng cha luôn tôn trọng con, vậy tạo sao chuyện hệ trọng cả đời con thì cha lại không hiểu cho con?” Lâm Ngôn Hi đau lòng nhìn Lâm Hoài An.

“Ta không hiểu chuyện gì, ta là nghĩ tới hạnh phúc cả đời của con.” Sắc mặt Lâm Hoài An tức giận bất bình nói.

“Bác trai, nếu bác thật sự vì nghĩ tới hạnh phúc của Ngôn Hi, bác sẽ tôn trọng quyết định của cô ấy, chứ không ép buộc cô ấy phải nghe theo sự an bài mà bác đã sắp đặt.” Tề Hàn Tinh lòng đầy thành khẩn nói: “Không biết bác có nghĩ tới hay không, coi như Ngôn Hi thật sự đồng ý nghe theo sự sắp xếp của bác lấy người mà bác đã lựa chọn cho cô ấy, nếu như tương lai cô ấy không có được hạnh phúc như bác mong muốn, bác có thể chịu đựng được lương tâm nặng nề cắn rứt không?”

“Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì đến cậu.”

“Bác trai, cháu chỉ muốn cho bác hiểu, cho dù là cha của Ngôn Hi, bác cũng không có quyền quyết định cô ấy nên làm gì, phải lựa chọn điều gì, bởi vì đây là cuộc sống của cô ấy, bác không thể giúp cô ấy mãi được.”

Lâm Hoài An im lặng một chút rồi nói: “Tiểu tử, cậu không cần phí công vô ích nữa, tôi đã đồng ý với người ta, hôn sự này đã quyết định rồi.”

“Cha....”

“Ngôn Hi, không cần nói nữa, chúng ta đi thôi!” Tề Hàn Tinh kéo Lâm Ngôn Hi đi ra ngoài.

“Tiểu tử, người phải đi chính là cậu, để con gái ta ở lại.”

Tề Hàn Tinh quay người lại, hóm hỉnh nói: “Bác trai, thật xin lỗi, con gái bác là vợ của cháu, có lý nào lại tách vợ ra khỏi chồng chứ?” Nói xong, anh nắm tay Lâm Ngôn Hi xoay người rời đi, nhưng chỉ mới bước đến cửa lớn, Rober đã đứng trước mặt chặn đường đi của hai người.

“Đại tiểu thư, mời ở lại, nếu không xin thứ cho tôi vô lễ.” Rober cung kính nói.

Tề Hàn Tinh không hề lo lắng cười cười, ngông cuồng nói: “Tôi khuyên anh tốt nhất nên tránh sang một bên, anh không phải là đối thủ của tôi đâu.”

Rober giật bắn mình, anh không ngờ cậu ấm như Tề Hàn Tinh lại nói với người có thân hình lực lưỡng như anh lời đó, nhưng anh rất nhanh phục hồi lại tinh thần, giống như không nghe thấy lời nói của Tề Hàn Tinh, trực tiếp nhìn chằm chằm Lâm Ngôn Hi nói: “Đại tiểu thư, tôi sẽ đứng ở đây, muốn đi qua trừ phi bước qua xác tôi.”

Nhanh như chớp đẩy Lâm Ngôn Hi ra, Tề Hàn Tinh nắm lấy cánh tay Rober ra đòn ném anh ta qua vai, lập tức Rober biết được mùi vị chống bốn chân lên trời là như thế nào.

“Thật xin lỗi, đắc tội rồi.” Chắp tay hành lễ với Rober xong, Tề Hàn Tinh lại nắm tay Lâm Ngôn Hi bước nhanh ra ngoài.

Lúng túng bỏ dậy, Rober hổ thẹn nhìn Lâm Hoài An, “Lão gia, thật xin lỗi.”

“Tôi thích cậu thanh niên đó, giá như cậu ta là con rể của tôi thì tốt.” Tôn Nghi Như yên lặng từ đầu tới cuối đột nhiên mở miệng nói.

Lâm Hoài An quay sang nhìn vợ một cái, nói một câu ngoài dự đoán của người khác: “Tôi cũng thích cậu ta!”

Tôn Nghi Như trợn mắt, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn ông, “Vậy sao ông lại...”

“Bà cũng không thể bắt tôi đi theo đám trẻ đó nói rằng: Các con nói không sai chút nào, là cha không đúng.”

“Ông.... Thật là, ông như thế chỉ chết vì sĩ diện.” Tôn Nghi Như hao tâm tổn trí lắc đầu, “Ông không sợ con gái ông chạy đi công chứng kết hôn, không để ông chủ trì hôn lễ của nó sao?”

“Ngôn Hi sẽ không làm vậy đâu, nó sẽ đợi tôi chúc phúc cho nó.” Lâm Hoài An cực kỳ tự tin nói.

“Ông nói chuyện không hề khoan nhượng chút nào, nó còn mong được ông chúc phúc nữa sao?” Tôn Nghi Như không nhịn được dỗi cho ông một gáo nước lạnh, “Nếu tôi mà là nó, trước tiên tôi sẽ đi đăng ký kết hôn rồi trở lại nói với ông, đến lúc đó ông không muốn cũng phải chấp thuận.”

Ngập ngừng một lúc, Lâm Hoài An vẫn rất tự tin khẳng định: “Ngôn Hi sẽ không làm như vậy đâu.”

“Tốt nhất là như vậy, nếu không ông nhất định sẽ hối hận rồi chết vì sĩ diện.”

“Nếu cứ như vậy mà chết thật, tôi sẽ gọi hai đứa về cho chúng nó kết hôn.”

Tôn Nghi Như thở dài, không thể nào lý giải nổi, “Tôi thật sự không hiểu nổi ông đang nghĩ cái gì, sớm muộn cũng phải theo ý của bọn trẻ, bây giờ ông thừa nhận mình không đúng, với sau này thừa nhận cũng có khác gì nhau đâu mà, tại sao cứ nhất định phải tính toán chi li như vậy làm gì?”

“Không giống nhau, đợi tôi đi tìm Tập Lao, cảm ơn sự ưu ái dành cho Ngôn Hi rồi sau đó hủy bỏ hôn sự này. Bà đi gặp Ngôn Hi nói Tập Lao đã quyết định hủy bỏ hôn sự này rồi, gọi nó và tên tiểu tử kia trở lại cầu xin tôi một lần nữa, đến lúc đó tôi sẽ đồng ý cho hai đứa kết hôn, như vậy không phải là giữ được mặt mũi của tôi sao?”

Tôn Nghi Như cười không được mà khóc cũng không xong, “Ông thật là biết tính toán quá, chuyện xấu liên gán cho tôi.”

“Bà là vợ tôi mà, rộng lượng một chút không được sao!”

“Dạ, thì tôi rộng lượng một chút vậy.” Ngoài lời đó ra bà còn nói gì được đây, ai bảo bà là vợ ông ấy? “Tốt nhất ông nên nhanh chóng tìm Tập Lao, nhanh chóng giải quyết chuyện này cho ổn thỏa.”

“Tập Lao bây giờ không có ở Đài Loan, muốn giải quyết cũng phải đợi ông ấy trở về mới nói được.”

Tôn Nghi Như cười khổ một tiếng, đau lòng nói: “Bây giờ Tập Lao không có ở đây, ngày mai ông lại phải về Mỹ giải quyết chuyện công ty, đến lúc hai người ngồi xuống nói chuyện với nhau còn phải đợi bao lâu nữa? Lại phải chờ đợi, Ngôn Hi thật đáng thương!”

“Chuyện này có gì mà không được, càng phải chờ đợi lâu, tương lai hai đứa sẽ quý trọng cuộc hôn nhân của chúng nó hơn.”

“Tính toán! Tôi thấy, ông là cố ý muốn hành hạ hai đứa trẻ thì có.” Tôn Nghi Như lại nói: “Ông vốn cho rằng có thể kết làm thông gia với Tập Lao, không ngờ lại bị mừng hụt một phen, trong lòng cảm thấy không cam tâm, cho nên mới cố ý gây khó dễ cho hai đứa, có đúng không?”

Bị đánh trúng tim đen, Lâm Hoài An xấu hổ, gượng gạo đứng lên nói: “Tôi vào phòng gọi mấy cuộc điện thoại.” Sau đó ông hốt hoảng rời khỏi phòng khách.

Nhìn bộ dạng bối rối của Lâm Hoài An, Tôn Nghi Như không khỏi buồn cười lắc đầu một cái, ông ấy là đại trượng phu tiêu chuẩn của một đấng mày râu, có điều chỉ có tiếng là đấng mày râu thôi, lòng độ lượng cũng không lớn như vậy. Nhưng cũng chưa chắc, nói đi cũng phải nói lại, cậu thanh niên đó và con gái bà có thể vượt qua cơn phong ba này mà đến với nhau, cuối cùng được hạnh phúc, việc này cũng được xem là kết quả viên mãn, bất luận quá trình như thế nào cũng không phải tranh cãi nữa.

~

“Ngôn Hi, đừng hành hạ Red nữa, gả cho anh ấy đi!” Đang giữa bữa cơm, Tân Trách đột nhiên nói.

Tề Hàn Tinh như bị sặc, tự nhiên ho khan hồi lâu.

“Hàn Tinh, anh sao vậy?” Lâm Ngôn Hi vỗ nhẹ lưng anh, quan tâm hỏi.

Tề Hàn Tinh dịu dàng nhìn Lâm Ngôn Hi cười cười, trấn an nói: “Anh không sao.” Len lén trừng mắt với Tân Trách, ý bảo anh yên lặng, không thể tưởng tượng được, đã là khách không mời mà chạy đến nhà người ta ăn chực, còn không biết điều mà im lặng, không phải hẳn không biết cái đề tài này làm anh phiền lòng nhất, vậy mà vẫn lòi ra nói.

Sau khi từ nhà Ngôn Hi về, ‘kết hôn’ giống như từ bị cấm kỵ, không ai nhắc tới nữa.

Anh không nói nguyên nhân tại sao, bởi vì không muốn gây áp lực cho Ngôn Hi, anh biết trong lòng cô đang đấu tranh rất dữ dội, không muốn tiếp tục đau lòng nữa, lại không biết phải đợi bao lâu, cô không muốn lo nghĩ bất cứ điều gì được tự do gả cho anh, nhưng trong lòng lại có cảm giác mất mát to lớn, trái không được, phải cũng không xong, cho nên anh không còn lựa chọn nào khác là tránh đi.

Thật ra anh cũng hy vọng Ngôn Hi sớm gả cho anh, nhưng như vậy tuyệt đối không phải là cách hay, nhưng cô lấy chồng không được hạnh phúc, trong lòng anh cũng rất khổ sở, chỉ còn cách kiên nhẫn chờ đợi.

Tân Trách làm như không nhìn thấy ám hiệu của Tề Hàn Tinh, lại mở miệng nói tiếp: “Ngôn Hi, Red yêu cô như vậy, cô nhẫn tâm để anh ấy tiếp tục chờ đợi sao?”

“Purple, tới nhà anh ăn cơm thì an phận mà ăn đi, không cần lảm lời thế làm gì.” Tề Hàn Tinh không nhìn được nhú mày.

“Em là vì nghĩ cho Ngôn Hi, anh thử nghĩ xem, anh là một nhân vật của công chúng, mà Ngôn Hi lại danh bất chính, ngôn bất thuận ở cùng nhà với anh, tin này mà truyền ra ngoài thì mặt mũi Ngôn Hi để đâu, chưa kể tới việc bị dư luận ném đá.”

“Em đồng ý với Tân ca,” Lôi Hạnh Nhi cũng buông chén đĩa xuống, gạt đầu lia lia phụ họa, “Hai người rõ ràng là chung sống như vợ chồng, làm như người khác không nhận ra được hay sao?”

Lúc này Tề Hàn Tinh không biết nói gì, Ngôn Hi là vợ anh, không phải là tình nhân, nhưng...

“Red, anh xem lại bộ dạng mấy ngày nay của anh đi, một chút khí phách cũng không có, cả người uể oải không phấn chấn, yếu ớt ỉu xiu, em đây cũng phải nghi ngờ không biết anh có phải ngôi sao thần tượng hào nhoáng, sức sống tràn đầy Red không nữa.” Tân Tránh làm bộ rất đau lòng nói.

Nghe Tân Tránh nói thế, Lâm Ngôn Hi không khỏi đau lòng, Tân Tránh nói không sai chút nào, mấy ngày nay xem ra tinh thần Hàn Tinh không được tốt, hoàn toàn không giống như anh trước kia, cô biết tất cả đều là vì mình.

“Ngôn Hi,” Tân Tránh chợt lấy ra một lá thư, đưa cho Lâm Ngôn Hi, “Đây là quà kết hôn tôi tặng cô và Red, tôi hy vọng cô không cần suy nghĩ gì nữa, gả cho anh ấy đi!”

Lâm Ngôn Hi mở lá thư, rút ra hai vé máy bay đi Mỹ.

“Chuyện này...” Cô nhìn Tân Tránh không hiểu.

“Red là một nhân vật của công chúng, công chúng kết hôn ở Đài Loan có thể không tiện, cho nên tôi nghĩ, chỉ bằng hai người đến Las Vegas kết hôn. Black cũng đồng ý tặng phòng của tổng thống ở sòng bạc của anh ấy cho hai người, tùy hai người muốn ở lại bao lâu thì ở.”

“Đúng vậy! Anh ấy còn nói, sẽ cung cấp cho hai người một chiếc xe hoa dài thật lộng lẫy, còn đặc biệt giao phó một tài xế nữa, cho dù hai người muốn đi đến đâu, chỉ cần ra lệnh một tiếng, anh ta sẽ đưa hai người tới nơi.” Lôi Hạnh Nhi tiếp lời bổ sung.

Lâm Ngôn Hi nhìn Tề Hàn Tinh, đắn đo suy nghĩ không biết làm thế nào.

Cầm lá thư và vé máy bay trong tay Lâm Ngôn Hi, Tề Hàn Tinh trả lại cho Tân Tránh, “Purple, anh và Ngôn Hi phải bàn bạc lại đã, nếu cần sẽ nhận lại quà tặng này của em.”

“Còn gì phải suy tính nữa, dù sao cũng nhất định phải kết hôn, cần gì phải lè mà lè mè?”

“Không sai!” Lôi Hạnh Nhi ra sức gật đầu một cái, “Cuộc sống biến hóa khôn lường, ai biết được một phút sau sẽ như thế nào, cho nên nắm chắc hiện tại, mau đi kết hôn đi.”

“Tôi biết hai người có ý tốt, nhưng để tôi suy nghĩ thêm một chút đã được không?” Lâm Ngôn Hi bình tĩnh nói.

“Được rồi! Trước tiên tôi sẽ lấy lại vé máy bay, cô hãy suy nghĩ thật kỹ, có điều tôi mong có thể nghe được tin tốt lành của hai người.”

Gió đêm từ từ thổi, bỏ lại một khoảng không gian trầm tư yên tĩnh, tấm lòng Lâm Ngôn Hi dần được cởi mở.

“Ngôn Hi, vào trong đi, ngộ nhờ bị cảm lạnh thì sao?” Tề Hàn Tinh tiến lại khoác áo lên người cô. Ngôn Hi đứng ở ban công đã hơn hai tiếng đồng hồ, anh biết cô đang suy nghĩ những lời nói của Purple nên anh cũng không quấy rầy, nhưng nhìn cô anh lại không đành lòng, vì vậy không nhịn được đi ra khuyên cô. Dù sao chuyện này cũng không thể ngày một ngày hai mà quyết định được, ngày mai từ từ suy nghĩ tiếp cũng được.

Lâm Ngôn Hi gật đầu, kéo chặt áo khoác, theo anh đi vào trong phòng, “Hàn Tinh, chúng ta kết hôn đi!”

Tề Hàn Tinh kinh ngạc nhìn cô, câu nói này của cô thật quá bất ngờ, nhất thời anh không biết nói gì cả.

“Thế nào, anh không muốn kết hôn với em phải không?” Nhìn bộ dạng không kịp phản ứng của anh, Lâm Ngôn Hi không nhịn được cười nói.

Anh vội vàng lắc đầu, giống như người cảm không nói ra lời nào.

“Anh lắc đầu là không muốn kết hôn với em, hay là muốn kết hôn với em?” Cô cố ý trêu đùa nói.

Đột nhiên hôn lên đôi môi cô, Tề Hàn Tinh nhiệt tình triền miên, khiêu khích, chứng minh cảm giác này là thật, hoặc là câu nói của Lâm Ngôn Hi có vấn đề, đến khi cô không thở nổi anh mới chậm rãi buông cô ra.

“Em nói thật không?” Nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, Tề Hàn Tinh vẫn không tin nổi.

“Đương nhiên là thật rồi, trừ phi anh không muốn kết hôn với em.”

“ Dĩ nhiên anh muốn kết hôn với em, nhưng mà em thật sự không để ý việc không được cha mẹ em chúc phúc sao?”

“ Nói không để ý là không thể nào, nhưng em chọn anh, không phải sao?” Khẽ chạm vào gương mặt có vẻ hơi gầy gò của anh, Lâm Ngôn Hi nói tiếp: “ Nếu em lựa chọn anh, em nên trân trọng thật tốt, trái lại không nên hành hạ anh, nếu không, em thà nghe theo sự sắp đặt của cha.”

“ Anh hy vọng em không có điều gì tiếc nuối.”

“ Con người còn sống ở trên đời này, ít nhiều cũng sẽ phải tiếc nuối một điều gì đó, quan trọng là, phải biết quý trọng những gì mình có, bằng không, sinh mạng cùng lắm cũng chỉ thêm lo âu phiền muộn mà thôi, không có ý nghĩa gì cả.”

Tề Hàn Tinh ôm cô vào lòng, cảm giác lòng mình như trút được gánh nặng, lòng đầy hy vọng, “ Ngôn Hi, em có thể nghỉ ngơi suốt như vậy, anh yên tâm rồi.”

“ Nhưng mà, em có một vấn đề rất quan trọng.”

“ Vấn đề gì?”

“ Gần đây anh bận rộn làm đĩa nhạc quảng bá, mỗi ngày đều phải đến công ty làm việc, lấy đâu ra thời gian bay đến Las Vegas kết hôn?”

“ Chuyện này đơn giản thôi, anh có thể tranh thủ ngày trống lịch ở công ty bay đến Las Vegas, kết hôn xong chúng ta trở lại Đài Loan, đợi anh hoàn thành đĩa nhạc quảng bá rồi chúng ta đi hưởng tuần trăng mật.” Tề Hàn Tinh buồn bã chau mày nói: “ Nhưng mà, thiết thòi cho em.”

“ Không thiết thòi, chẳng qua chỉ là hoãn tuần trăng mật thôi mà.”

Không giấu được vẻ hưng phấn trên gương mặt, Tề Hàn Tinh nóng lòng nói: “ Hay là bây giờ anh gọi điện cho Kỷ Diên, sau đó chúng ta lập tức chuẩn bị hành lý...”

“ Hàn Tinh, bây giờ là hai giờ sáng, người quản lý của anh đang ngủ.” Nhìn anh vui mừng như vậy, Lâm Ngôn Hi biết mình không quyết định sai, yêu một người là làm cho người ấy vui vẻ.

Dừng một chút, Tề Hàn Tinh cười ngu ngơ, “ Cũng đúng! Anh gấp quá hồ đồ mất rồi.”

~~

“ Purple, rốt cuộc em đang làm cái gì vậy? Đưa mọi người tới đây làm gì hả?” Tề Hàn Tinh kìm nén không gào thét to vào mặt tên tiểu tử thôi này, đáng ghét! Anh đã không muốn gây sự chú ý, tên này lại đưa Yellow, Blue, White, thậm chí còn có Black và Phương Diệp Y đến tiễn anh lên máy bay.

Mấy người đàn ông ngoại hình ưu tú đứng cùng một chỗ đã làm người ta chú ý rồi, đằng này đại ca hắc đạo Black lại mang theo một nhóm hộ vệ cao to lực lưỡng, thật phô trương quá mức, bảo người ta không muốn nhìn ngó cũng không được. Trời ạ! Chỉ mong quanh đây không có tên nhà báo nào nấp ở đây, nếu không mấy ngày anh không có mặt ở Đài Loan, công ty của anh nhất định sẽ bị đám nhà báo bao vây âm ỉ không yên.

“ Theo lý, bọn em nên đi tham dự hôn lễ của hai người mới phải, nhưng tình thế quá gấp gáp, trong thời gian ngắn không thể sắp xếp ngày nghỉ được, cho nên không thể làm gì khác là tới tiễn anh lên máy bay thôi.” Tân Trách giải thích mọi chuyện theo lẽ đương nhiên, hoàn toàn không có một chút ác ý nào.

“ Cho dù là như vậy cũng không nên lôi Black cùng đi tiễn mà!”

“ Hừ...” Tân Trách len lén liếc nhìn Lôi Hạo đang bận nói chuyện với Mạnh Vĩ Giác, “ Anh nhỏ tiếng một chút, anh ấy nghe thấy sẽ rất đau lòng đấy, anh phải xem xét rõ ràng. Nếu như lúc đầu cha nuôi nhận anh là con chứ không phải anh ấy, người thừa kế hắc đạo của ông ấy sẽ là anh...anh không thể coi thường anh ấy được!”

Tề Hàn Tinh tức giận trợn mắt nhìn Tân Trách nói: “ Đầu óc em tạm thời bớt tối dạ đi được không?” Thật ra mà nói, Black so với bất cứ người nào trong bọn họ cũng xuất sắc hơn, anh ấy không chỉ là một tên du côn đường phố mà thôi. Anh ấy đọc sách còn nhiều hơn ngôi sao ca nhạc như anh, năng lực đầu tư quản lý

tài sản của anh ấy ngay cả một kẻ có bản lĩnh, oai phong thét ra lửa như White còn phải cúi đầu bái phục, làm sao có thể có coi thường anh ấy được, hơn nữa bọn họ còn là anh em tốt hoạn nạn có nhau.

“Nếu đầu óc em tối dạ thì anh chính là ngu ngốc.”

“Dạ, anh ngu ngốc, bằng không khi em đưa vé máy bay, anh nên sớm đoán ra em không có ý tốt gì mới phải.”

“Lòng tốt không được báo đáp.”

Lòng tốt? Tề Hàn Tinh hoài nghi hừ lạnh một tiếng, “Purple, anh cảnh cáo em, lúc anh và Ngôn Hi trở về, tốt nhất em đừng kéo nguyên một tập đoàn đến tiếp đón anh, nếu không anh sẽ không bỏ qua cho em đâu.”

“Làm ơn đi, anh cho rằng em rảnh rỗi tới mức đấy sao? Em làm gì có thời gian dư thừa mà làm chuyện không đâu.” Tân Trách vỗ vỗ vai Tề Hàn Tinh, anh không ngu ngốc như thế đâu, tránh còn không kịp lại đi tự rước họa vào thân làm gì?

“Tốt nhất là như vậy.”

“Red, anh nói chuyện với mấy người Black đi, em mượn Ngôn Hi một chút, năm phút sẽ trả lại cho anh.” Không đợi Tề Hàn Tinh đồng ý, Tân Trách nhanh chóng kéo Lâm Ngôn Hi sang một bên, lấy một cái hộp nhỏ trong túi ra đưa cho cô, “Đây là quà kết hôn của tôi tặng cô.”

“Tôi thật ngại quá!”

“Gần đây, tôi ngày nào cũng đến ăn bữa tối cô nấu, nhưng mà vẫn chưa có cơ hội cảm ơn cô. Bây giờ cô và Red kết hôn, món quà này là vốn dĩ tôi phải tặng cô, cho nên bất luận thế nào cô cũng phải nhận.”

“Được rồi! Tôi nhận.”

“Ngôn Hi, đợi lát nữa lên máy bay, cô nhớ nói cho Red biết cha cô sắp đặt đối tượng cho cô là Tổng giám đốc Tập đoàn Đế Á.”

Lâm Ngôn Hi cảm thấy kỳ lạ chau mày hỏi: “Không phải anh bảo tôi đừng nói sao?”

“Lúc đó tôi bảo cô đừng nói là sợ sau khi Red nghe được, sẽ kích động chạy đi tìm người ta nói lý. Nhưng một khi hai người lên máy bay rồi, anh ấy tức giận thế nào cũng không thể lao xuống máy bay đánh người được, lựa chọn lúc đó là thích hợp nhất.”

Lâm Ngôn Hi nghe thấy có lý nên không nghi ngờ gật đầu đồng ý.

Vừa lúc đó Tề Hàn Tinh không nhận được đi tới, “Purple, năm phút của em thành mười phút rồi đấy, rốt cuộc đã nói đủ chưa hả? Chúng ta phải đi rồi.” Càng lúc càng nhiều người chú ý nhìn chằm chằm đám người bọn họ, lại thấy Tân Trách nói chuyện với Ngôn Hi mãi mà không thấy đứng lên, anh liền vội vàng tách họ khỏi đám người này.

“Được rồi được rồi, nói xong rồi, trả người lại cho anh.” Nháy mắt nhìn Lâm Ngôn Hi, Tân Trách dặn dò: “Ngôn Hi, chuyện tôi vừa nói với cô đừng quên nhé.”

“Chuyện gì?” Thấy Tân Trách thần bí như vậy, Tề Hàn Tinh không khỏi sốt ruột, giữa Purple và Ngôn Hi có bí mật gì?

“Đừng vội, lên máy bay rồi sẽ biết.” Tân Trách nhìn Ngôn Hi cười he he nói, cho dù Ngôn Hi có quên thì Red nhất định sẽ bám theo hỏi không ngừng, anh dám cam đoan, Red nghe được sẽ rất tức giận.

“Tại sao phải đợi lên máy bay?” Tân Trách càng cố làm ra vẻ thần bí, Tề Hàn Tinh càng cảm thấy tò mò.

“Đến lúc đó anh sẽ biết.” Nói rồi, Tân Trách vội vàng đẩy Tề Hàn Tinh và Lâm Ngôn Hi đi về phía mọi người, “Nói với mọi người mấy câu đi, rồi nhanh đi vào, đợi lát nữa bị cánh nhà báo tóm được lại trách em.”

Mười phút sau, rốt cuộc Tân Trách cũng toại nguyện Tề Hàn Tinh trả Lâm Ngôn Hi cho anh.

Bóng dáng Tề Hàn Tinh và Lâm Ngôn Hi vừa khuất sau cánh cửa hải quan, Tân Trách liền hỏi: “White, nghe nói cha an bài giúp anh một cuộc hôn nhân, có phải không?”

Tập Diệu Doãn chau mày hỏi lại: “Làm sao em biết?” Cha có nói cho anh biết, nhưng cha con anh lại quá bận rộn, nên tới bây giờ anh vẫn không có thời gian gặp mặt cô gái mà cha nhìn trúng, cũng vì thế mà anh chưa hề nhắc tới chuyện này với ai cả.

Không trả lời thẳng vào vấn đề, Tân Trách lại hỏi: “Anh sẽ nghe theo sự sắp đặt của cha anh sao?”

“Chuyện này anh không thể trả lời ngay được, bởi vì đến bây giờ anh vẫn chưa biết đối phương tên gọi là gì, hình dạng thế nào đều không rõ.”

“Anh thấy vợ Red như thế nào?” Tân Trách đột nhiên hỏi ngược lại.

Như có điều suy nghĩ nhìn Tân Trách, Tập Diệu Doãn muốn xem hắn đang chơi trò gì, một hồi lâu mới nói: “Rất có cá tính, hoàn toàn không giống những người phụ nữ mà Red qua lại trước kia.”

Tân Trách nhìn anh cười cười, bộ dạng ngồi xem kịch vui nói: “Cô ấy chính là vợ tương lai mà cha anh tỉ mỉ chọn cho anh.”

Tập Diệu Doãn ngăn người, rất nhanh khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt vốn có của mình, nói: “Em tiêu rồi, Red sẽ không bỏ qua cho em đâu, tốt nhất em tự cầu nguyện ỉnh đi.” Purple tìm bọn họ đi tiễn Red lên máy bay, chỉ đơn giản nói chuyện về Tề Hàn Tinh và Lâm Ngôn Hi, lúc ấy anh không hề nghĩ đến Lâm Ngôn Hi chính là nàng dâu mà cha anh đã nhắm vào, nhưng mà như vậy cũng tốt, anh không cần phải lo nghĩ về hôn sự này nữa.

“Em tiêu rồi!” Những người khác đi theo cường điệu nhắc lại.

Tân Trách thờ ơ nhún vai nói: “Các anh không thấy trốn tới Las Vegas kết hôn là một chuyện rất lãng mạn sao?”

“Lãng mạn?” Đàm Diễm Văn buồn cười lắc đầu nói: “Đợi khi Red để nhà giết em, em nói như vậy với nó, có lẽ nó sẽ tha thứ cho trò đùa ác ý của em, hại nó đi một vòng lớn mới lấy được vợ.”

Mọi người cười ầm lên, chậm rãi đi ra khỏi sân bay.

“Chuyện này có gì mà buồn cười?” Tân Trách bĩu môi, tư thế thanh cao đi theo ra khỏi sân bay.

Khi máy bay bắt đầu bay lên không trung, Tề Hàn Tinh lập tức hỏi dồn Lâm Ngôn Hi, mà khi anh đã xảy ra chuyện gì thì anh giận tới mức không thể xông ra xé xác tên Tân Trách kia được.

“Hàn Tinh, anh sao vậy?” Nhìn sắc mặt anh biến đổi, Lâm Ngôn Hi lo lắng hỏi.

“Ngôn Hi, hôn anh.” Anh cần áp chế cơn giận của mình, nếu không suốt đoạn đường dài này, anh sẽ tức giận đến mức không thể bình tĩnh được.

Lâm Ngôn Hi ngăn người ra, chớp chớp mắt, “Anh có biết bây giờ chúng ta đang ở đâu không?”

“Trên máy bay!”

“Đã biết là ở trên máy bay còn muốn em hôn anh?”

“Ngôn Hi, anh yêu em.”

Nhìn vẻ mặt Tề Hàn Tinh có chút căng thẳng, cuối cùng Lâm Ngôn Hi chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, không lo ngại vấn đề lễ giáo nữa, choàng tay ôm chặt cổ anh, hôn lên đôi môi đang mím chặt của anh.

Khi cánh môi mềm mại của Ngôn Hi dán chặt lên môi anh thì Tề Hàn Tinh lập tức chuyển từ bị động thành chủ động, nhiệt tình đòi hỏi cái lưỡi ngọt ngào của Lâm Ngôn Hi, quên đi mọi người xung quanh đang nhìn mình, cũng quên đi cơn giận ngút trời của mình, mặc kệ người ta nói thế nào đây là cô dâu của anh, đó mới là chuyện quan trọng nhất.

~~HOÀN~~

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-tac-trom-tim>